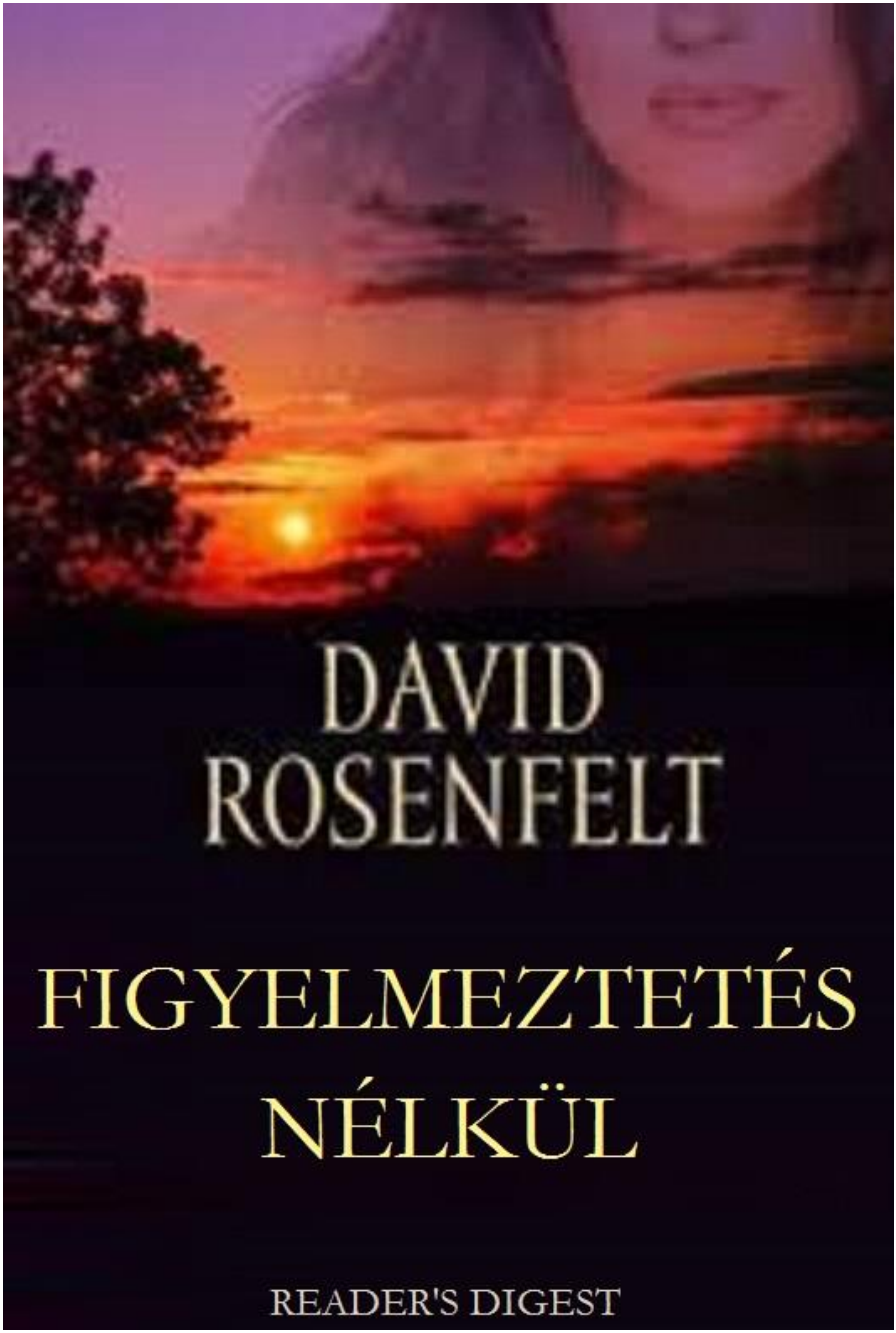
DAVID
ROSENFELT
FIGYELMEZTETÉS
NÉLKÜL
READER'S DIGEST

David Rosenfelt

Figyelmeztetés nélkül

Amikor gátszakadás miatt ki kell ásni egy öt éve eltemetett időkapszulát Maine állam egyik kisvárosában, Jake Robbins rendőrfőnök és Katie Sanford újságíró – akiknek régi és bonyolult a kapcsolata – megdöbbentő dolgokat talál.

Reader's

Digest

A kötetben szereplő művek szövegének átdolgozását a Reader's Digest szerkesztői végezték, és a magyar nyelvű kiadás a szerzők, illetve a kiadók hozzájárulásával történt.

Főszerkesztő: Piotr Wierzbowski
Megbízott szerkesztő: Daróczi Péter
Terjesztési igazgató: Piotr Paszkovski
Felelős kiadó: Kardos Ágnes

© 2015 TARSAGO Magyarország Kft., Budapest
Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja.

ISBN 978-963-289-314-3

ISSN 1416-88-12

Printed and bound in Slovakia by
NEOGRAFIA

Második, aggasztóbb felismerésem az volt, hogy ha magánemberként olvasnám ezeket a cikkeket, nem pedig a történések egyik főszereplőjeként, valószínűleg fegyvert ragadnék. A cikkek alapján úgy tűnt, mintha én volnék a legfőbb gyanúsított, olyannyira, hogy kedvem támadt letartóztatni magam. Ez most nem olyasmi volt, amit el lehet mismásolni.

És ha magamtól nem jöttem volna rá, Harrick polgármester világossá tette számomra, amikor felhívott telefonon. A kormányzó azt akarja, hogy menjek el a városi tanács ülésére, és követeljem a maga felfüggesztését – mondta. – Nem tudom, meddig állhatok ellen az akaratának.

A GÁT négy órával a vihar kitörése után, hajnali háromkor szakadt át. Szerencsére a katasztrófa csak az északi gátat érintette, a másik két védmű sértetlen maradt. Mert amennyiben azok is átszakadnak, a Maine állambeli Wilton tizennyolcezer lakosa mostanra egy valaha volt városka néhai lakosságának számítana.

A pusztulás mindenkit meglepett, és különösképpen azokat a mérnököket érte váratlanul, akik mindössze tizennyolc hónappal korábban „alacsony kockázatúdnak minősítették a gátakat. A Nicholas hurrikán persze pusztító vihar volt, főleg augusztus elején, de semmivel sem pusztítóbb, mint más, az utóbbi években a környéket sújtó természeti katasztrófák. Ezúttal viszont a gát képtelen volt ellenállni a víz nyomásának, és Wilton külvárosában három utcát elöntött az ár, súlyos károkat okozva; ugyanígy járt a városka parkja is.

A wiltoniak eltökéltek voltak, és szentül hitték, hogy ki fogják heverni a vihar okozta pusztítást. Nyilván pénzbe kerül majd, és időbe telik, de az 1848-as alapító okiratú városka lakóinak feltett szándéka volt, hogy nem hátrálnak meg, és végül felülkerekednek a problémáikon.

Persze fogalmuk sem volt, hogy mi vár rájuk.

SZÁMOS évforduló van az életemben. Igyekszem nem foglalkozni velük, de ezt néha elég bajos megoldani. Az ember lépten-nyomon szembesül az aktuális dátummal, a televíziótól kezdve csatornaváltáskor, a mobiltelefonok kijelzőjéig.

A születésnapom március harmincegyedike. Január tizennegyedike az a nap, amikor Jennyvel összeházasodtunk. Szeptember tizenhetedikén vonultam be tengerészgyalogosnak. A kapitányságon április elsején léptettek elő, és ettől kezdve a rangom: Jake Robbins rendőrfőnök. Augusztus hetedike Jenny meggyilkolásának a napja – ha tehetem, ezen a napon nem váltok csatornát a tévén, és nem pillantok a mobiltelefonomra.

Aztán vannak évfordulók, amelyeknek még csak nem is tudom a pontos dátumát. Fogalmam sincs, mikor érkeztem meg Afganisztánba, vagy mikor jöttem el onnan. Gőzöm sincs, mikor mutatott be minket Katie Sanford, régi barátnőnk, Roger Hagelnek, akihez végül feleségül ment. Mint ahogy az is kifog rajtam, hogy Jenny és én mikor mentünk először négyesben szórakozni velük, bár az megvan, hogy tekéztünk, utána pedig beültünk valahová vacsorázni.

Míg azt a dátumot, amikor Roger meggyilkolta Jennyt, tudom, azt, amikor a bíróság bűnösnek találta ezért, már nem, mint ahogy azt a néhány hónappal későbbi dátumot

sem, amikor Rogerrel végeztek a börtönben. Az megvan, hogy június tizenkilencedikén szereztem tudomást a viszonyukról, de hogy pontosan mikor kezdődhetett, arról fogalmam sincs.

Jenny halála után erős késztetést éreztem, hogy elköltözzem Wiltonból, de idekötött a munkám, amire mindig vágytam, és több jó barátom volt, mint amennyiről álmodtam, és a városka is a szívemhez nőtt, ahol éltem. Ahhoz képest, hogy nem vágytam megállapodni sehol, valahogy mégis gyökeret eresztettem.

Egyedül Jennyt kellett nélkülöznöm. Erről Roger Hagel gondoskodott.

Wiltonban majdnem minden Jennyt idézi számomra, de ezzel nincs semmi baj. Szívesen emlékszem vissza a kapcsolatunkra, a jó és rossz időkre egyaránt. Főleg a jó időkre, persze. Úgyhogy maradtam, és éltem tovább az életem.

AZOK az idők a *Wiltoni Napló* fénykorának számítottak. Közismert tény, hogy a sajtó, mind az elektronikus, mind a nyomtatott, virágzik a katasztrófák idején. **A** *Wiltoni Naplónak* igencsak kapóra jött a Nicholas hurrikán. Bár a városka számára hatalmas jelentőséggel bírt, a vihar mindössze az első negyvennyolc órában szerepelt az országos hírműsorokban.

Úgyhogy ha valaki Wiltonban tudni akarta, hol tartanak az események, a *Naplót* kellett megvennie, hogy információhoz jusson. A vihart követően két hétig hetven

százalékkal megugrott a lap példányszáma, és az internetes változatot is hatszáz százalékkal többen nézték meg.

És a *Napló* elképesztően jó munkát végzett. Katie Sanford irányítása alatt a lap hitelt érdemlően számolt be a tényekről, és a katasztrófa emberi vonatkozásait is magas színvonalon mutatta be.

Reggelente a témán dolgozó tíz tudósító értekezlettel kezdte a napot. Egyikük, Matt Higgins, egyben helyettes főszerkesztő is volt a lapnál. Ő vezette a megbeszéléseket, amelyeken gyakran Katie is megjelent. Gyakran, de nem mindig, ugyanis szeretett szabad kezet adni Mattnek. Aki aztán utólag tájékoztatta a megbeszélésekről.

Jenny Robbins meggyilkolása, illetve Roger elítélése és bebörtönzése óta Katie valamelyest hátrébb húzódott a lapkészítés újságírói feladatainak ellátásától. Korábban a lap összes pénzügyi és személyzeti teendőjét Roger látta el, ezeket most Katie vette át.

Kemény idő volt ez a napilapok számára, és a *Napló* állományát, kényszerűségből, minimálisra kellett korlátozni. A lap megjelentetése évtizedek óta a Sanford család vállalkozása, de Katie minden elődjénél aktívabban vett részt a munkában.

A katasztrófavédelmi egységek gyakran megállapítják, hogyan alakul át egy-egy krízis során fokozatosan a tevékenységük jellege, és tevődik át a hangsúly a mentésről a helyreállításra, és ugyanez a hangsúlyeltolódás a *Wiltoni Napló* hasábjain is megfigyelhető volt a vihart követően. Ahogy a közvetlen veszély mérséklődött, a tudósításokban

természetes módon egyre nagyobb teret nyertek a helyreállítási erőfeszítések. Az érintett városrészekben komoly károk keletkeztek, és várható volt, hogy jó időbe telik, mire Wilton kiheveri a katasztrófát.

Az egyik reggeli értekezlet után, amit Katie kihagyott, befutott hozzá Matt az ő tipikus, mindenre kiterjedő összefoglalójával, és tájékoztatta a kiosztott cikkötletekről. Nagyjából három hét telt el a vihar óta, és a jó témák száma eléggé megcsappant. – Az utolsó morzsákat csipegetjük össze – mondta a férfi.

– És mivel lehet még előállni? – kérdezte Katie.

– Az emberi oldalt hangsúlyozzuk, követjük a hétköznapi emberek életének alakulását. – A híradások arra a néhány családra összpontosítottak, akiket különösen keményen érintett a vihar – az olvasó naponta betekintést nyert a sorsuk alakulásába. – Plusz valaki bedobta a kapszula témáját. Merthogy ott van az elöntött terület közepén. Felvetődött, hogy nem is feltétlenül vízhatlan, hiszen soha nem gondoltak rá, hogy annak kellene lennie. Az a környék még nem került víz alá.

Megalapítása óta hagyomány volt Wiltonban, hogy ötven évente eltemettek egy időkapszulát. A kapszulában helyet kapott néhány, a korszakra jellemző használati tárgy is, de ami talán még lényegesebb: elhelyezték benne a város legjelesebb polgárainak előrejelzéseit arról, milyen lesz szerintük az élet ötven év múlva, a kapszula felbontásakor. A *Napló* mindig kitüntető figyelmet szentelt az eseménynek, jó néhány cikket jelentetve meg róla.

A legutóbbi kapszulát nem egészen öt évvel korábban temették el.

– Szerinted van rá valami mód, hogy ellenőrizzük az állapotát? – kérdezte Katie.

Matt vállat vont. – Gondolom, előbb kiássuk, és ha rendben van, vissza lehet temetni.

Katie fontolóra vette az ötletet. – Hát akkor ássuk ki, és nézzük meg. Te pedig majd megírod.

– Én? – Matt láthatóan nem volt elragadtatva a megbízástól.

Katie elmosolyodott. – Pulitzer-díj-gyanús téma.

Matt napokig halogatta a feltárást, mígnem Katie figyelmeztette, hogy amennyiben a kapszula beázott, a késlekedés csak súlyosbítja a helyzetet. Matt felvette a kapcsolatot egy helyi építőipari vállalkozással, hogy bocsássanak a rendelkezésére néhány munkást arra a pár órára, amíg elintézik a dolgot.

A munkások kimentek a helyszínre Matt-tel és a *Napló* fotósával, Jimmy Osborne-nal. Térképeket vittek magukkal a pontos helyszín meghatározásához, ám ez szükségtelennek bizonyult: a kapszula helyét jelző fémtábla sértetlen volt.

A munkások gépet is hoztak magukkal az ásáshoz, de a helyszíni szemle után úgy döntöttek, hogy a puha talajon nem lesz rá szükség. A mindössze két méter mélyre elásott kapszula teljesen közönséges ásólapáttal is egykettőre kiemelhető volt.

Ahogy a két munkás nekifogott az ásásnak, Jimmy beállt a gödör mellé, hogy ha a kapszula láthatóvá válik, rögtön lefényképezhesse.

– Találtam valamit – szólalt meg az egyik munkás, jelezve Jimmynek, hogy helyezze magát készenlétbe.

Matt is a gödörhöz lépett, aztán már csak az hallatszott, ahogy a munkás hüledezik: – Ez meg mi a fene?

Mire a társa: – Jóságos ég!

Fejvesztett sietséggel kapaszkodtak ki a gödörből, Matt és Jimmy elől már semmi sem takarta a látványt. Jimmy mégsem készített egyetlen fényképet sem.

Helyette ledobta a kameráját. Aztán futásnak eredt.

NEM GYAKRAN kapok telefonhívást Katie Sanfordtól. Az utóbbi néhány évben sokszor kerültünk kapcsolatba a munkánk révén. Az előéletünk azonban kizárja, hogy túl sok időt töltsünk egymás társaságában, szándékosan legalábbis biztos nem.

Katie és én jártunk egymással a középiskolában, még „eljegyzés" is volt: nekiadtam a ballagási kitűzőmet. Az elköteleződés, hogy örökké együtt leszünk, egészen addig tartott, amíg ki-ki el nem ment Wíltonból a maga egyetemi előkészítőjére. Katie gyönyörű volt akkoriban, és gyönyörű ma is.

Együtt veszítettük el a szüzességünket; a szalagavató bál éjszakáján történt meg az eset. Emlékezetem szerint Katie azt állította, hogy neki ez az első alkalom, én az ellenkezőjével kérkedtem. Elképzelhető, hogy mindketten hazudtunk.

Ez a mostani hívása a mobilomra futott be. Éppen a lőtéren voltam, és a helyi gimnazistáknak oktattam a helyes lőfegyverhasználatot. A srácok közül sokan kiskoruk óta vadászni jártak az apjukkal, maroklőfegyvert viszont soha nem használtak, ebben próbáltam a segítségükre lenni.

Megtöltöttem a pisztolyomat vaktölténnyel, lövéseket adtam le, és javában magyaráztam a diákoknak, amikor Katie hívását meghallottam.

– Azonnal ide kell jönnöd – mondta. Feszültnek hallatszott a hangja.

– Hol van az az „itt”?

– Ahol az időkapszulát eltemették. Találtunk valamit. Lehet, hogy néhány helyszínelőt sem ártana magaddal hoznod.

Mindössze egy helyszínelő csapatunk van, és ők éppen nyomokat rögzítettek egy rablás helyszínén. A vihar után volt néhány fosztogatás. Meghagytam nekik, hogy amint lehet, jöjjenek ki az időkapszulához.

Tíz percen belül odaértem. A parkolóban három autó állt, felismertem köztük Katie-ét. Kiszálltam, és nagy óvatosan odaaraszoltam Katie-hez a sárban. Felismertem az egyik tudósítóját, Matt Higginst és az újság fotósát, Jimmy Osborne-t. Még két másik férfi volt ott, sáros munkaruhában.

A kis csoport egy gödör közelében álldogált, amelyről feltételeztem, hogy ott volt eltemetve a kapszula. A gödör frissen ásottnak látszott.

Amikor odaléptem, senki sem bajlódott azzal, hogy fogadja a köszönésem. Katie mindössze a gödörre mutatott, és így szólt: – Nézz be oda.

Úgy is tettem, és megláttam a csontokat. Úgy néztem, egy egész csontváz lehet a gödörben, jóllehet a csontok elmozdultak a helyükről – valószínűleg az árvíz következtében. A koponya épnek hatott, és nem hagyott kétséget, hogy emberi csontokról van szó.

– A szentségit – szisszentem fel, mert válsághelyzetekben előtör belőlem az indulat.

– Mondd, hogy csak egy állat – nógatott Katie, holott pontosan tudta, hogy nem az.

– Bárcsak mondhatnám. Egyelőre mindannyian elhagyjuk a helyszínt, aztán meg kell beszélnünk néhány dolgot.

Visszamentünk az autókhoz. Telefonáltam a kapitányság rangidős nyomozójának, Hank Mickelsonnak, hogy jöjjön ki azonnal. Azt akartam, hogy minél frissebb benyomásokat szerezzen a helyszínről.

Aztán mégis a nyomrögzítők érkeztek meg elsőként, Danny Martinez vezetésével. Danny hatvannyolc éves, két évvel túl a nyugdíjkorhatáron, de senkinek sem volt mersze erre figyelmeztetni. A gyáva nyulak listáján olyanok szerepelnek, mint a polgármester és jómagam, valamint Danny összes ismerőse.

Danny százkilencven centi magas és száztíz kiló, ami inkább rögbijátékosnak predesztinálná, mint nyomszakértőnek. Mégsem a termete az, ami megfélemlít

bennünket. Hanem az, hogy negyvenöt éve űzi a szakmáját, az összes újdonsággal tisztában van, és jobb, mint bármely három nyomszakértő együttvéve, akiket a helyére felvehetnénk.

– Beszélj hozzám, főnök – mondta, ahogy megérkezett. Minden tetthelyen ezzel nyitott.

– Emberi csontok a gödörben, az időkapszula tetején. – Menet közben beszélgettünk, és a gödörtől öt-hat méterre megálltunk.

– Be- és kilépés? – Arra volt kíváncsi, hogyan közelítettük meg a tetthelyet. A lábnyomaink bűnjelekben tehettek volna kárt, ezért Danny ugyanazt az útvonalat akarta használni, hogy minél kevésbé károsodjon a helyszín.

– Teljesen mindegy – mondtam, és Katie-ékre mutattam a parkolóban.

– Mire kiértem, ők már mindent összetapostak.

Danny bólintott. – Oké, főnök. Rajta leszek az ügyön.

Gyakorlatilag kiadta az utamat. Ettől kezdve ez az ő helyszíne volt.

– Jól van, értesíts, ha van valami – válaszoltam, gyengécske kísérletként megtépázott tekintélyem helyreállítására.

Visszaindultunk a kapitányságra, hogy lefolytassuk a kikérdezéseket, és felvegyük a tanúvallomásokat. Katie, Jimmy és az egyik munkás Hankkel utazott, én pedig Mattet és a másik munkást vittem magammal. A kapitányságon aztán cseréltünk: én kihallgattam a Hankkel utazókat, ő pedig az én két szemtanúmat. A kocsiban egyikünk sem

beszélt a helyzetről, és a kihallgatások megkezdésekor különválasztottuk a szemtanúkat.

Valamit biztosra vehettünk: nem csak egy újabb munkanap várt ránk a kapitányságon.

– Ha NINCS a vihar, eszünkbe sem jutott volna kiásni a kapszulát – magyarázta Katie. – Arra gondoltunk, hogy esetleg károsíthatta a víz.

– Szóval az elásása óta senki sem nyúlt a kapszulához? – kérdeztem.

Katie vállat vont. – Mi biztosan nem. Viszont amikor elástuk, nem volt a tetején holttest. Mert azok emberi maradványok, ugye?

Óvatosnak kellett lennem; Katie a helyi sajtó oszlopos tagja volt. – Kettőnk között marad a dolog?

Elmosolyodott, és az íróasztalon álló kis hangrögzítő berendezésre pillantott, amire a beszélgetés kezdetén külön felhívtam a figyelmét. – Részedről?

– Részemről muszáj eljárnom az ügyben – mondtam.

– Nézd, Jake, ha azt akarod, hogy minden, amit elmondasz, kettőnk között maradjon, tiszteletben fogom tartani a kérésed. Ezt te is tudod. Viszont azzal is tisztában vagy, hogy ami ma odakint történt, az benne lesz az újságban. A címoldalon.

Bólintottam. Tudtam, hogy Katie-nek kötelessége tudósítani a történtekről. – Igen, emberi maradványok, és ezt az információt közzéteheted.

– Kösz, Jake.

– Kié a kapszula? A városé?

Megrázta a fejét. – A miénk. Mi vettük a saját pénzünkön.

– Muszáj lesz felnyitni.

– Ott akarok lenni.

– Rendben, de ez tényleg nem publikus – mondtam, és amikor láttam, hogy a fejét rázza, meg is indokoltam, hogy miért. – A kapszula bűnjel egy gyilkossági nyomozásban; hiába vagy te a tulajdonos, nem rendelkezhetsz vele.

Ezzel még Katie sem szállhatott vitába. – Rendben.

– Van listátok a kapszula tartalmáról?

– Nyilván van, de elő kell keríteni – mondta.

– Minél előbb szükségem lesz rá. Egy másolat is megteszi. Jelen voltál, amikor a kapszulát a földbe helyezték?

– Igen, volt egy kis rendezvény, amelyen részt is vettem. Ha jól emlékszem, a kapszulát a gödörbe eresztették, de azután temették be, hogy én már elmentem. Talán a többi résztvevő is akkor távozott, amikor én.

– Nyilván tudósítottatok is az eseményről, így van? – kérdeztem.

– Természetesen.

– Fényképekkel?

– Persze, vittünk magunkkal fotóst.

A következő kérdésnek mindenképpen el kellett hangoznia, de nem jött könnyen a számra. – Roger is ott volt?

Katie ettől láthatóan befeszült, de aztán úgy láttam, megérti. A kapszula egy évvel azelőtt került a földbe, hogy a férje, Roger Hagel meggyilkolta Jennyt. Teljesen okkal ütött szöget a fejembe, hogy nem lehetett-e jelen Roger egy másik

gyilkosság tetthelyén is. – Nem esküdnék meg rá – mondta végül. – Lehetséges, de nem valószínű, hiszen ő amúgy is a lapkiadás üzleti részéért volt felelős.

– Rendben. Mindenre szükségem lesz, amit csak elő tudsz keresni, beleértve a rendezvényen részt vevők névsorát, plusz, hogy ki volt megbízva a kapszula betemetésével.

Bólintott. – Természetesen. Akkor nagyjából meg is vagyunk? Hosszúra nyúlt ez a nap, ha sokáig sanyargatsz, mindent bevallok.

Másfél órája tartott a tanúként való kihallgatása, és mindenre rákérdeztem, amit a helyzetről tudhatott. Elmosolyodtam. – Igen. Kérlek, rögtön hívj fel, ha megtaláltad a listát.

– Úgy lesz. És te is felhívsz engem, amikor kinyitjátok a kapszulát?

– Fel.

Katie aláírta a tanúvallomását, aztán távozott, én pedig elemeztem magamban a történteket: az utóbbi szűk négy évben most beszélgettünk egymással a leghosszabban. Beszélgetésünk hivatalos volt, de szívélyes hangvételű. Csak a kapszulával kapcsolatos helyzetet tárgyaltuk meg.

Az történt, amire számítottam: egyikünknek sem volt kedve arról nosztalgiázni, hogy Katie férje annak idején viszonyt kezdett a feleségemmel, aztán meggyilkolta, végül ő maga is gyilkosság áldozata lett a börtönben.

De ezen túlmenően is volt valami sajátos abban, hogy Katie társaságában időzhettem. Lehet, hogy csak azért, mert

annak idején jártunk egymással; közös dolgaink voltak; ágyba bújtunk egymással. Akárhogyan alakult köztünk a kapcsolat, Katie soha sehol nem maradt magára, ha én is ott voltam a közelben. Mindig pontosan tudtam, hogy éppen merre jár.

Amikor távozott, behívtam a fotóst, Jimmy Osborne-t. Jimmy az ötvenes éveiben járt, valószínűleg ő volt a legidősebb a tanúink között, mégis nagyon felzaklatta az élmény. Nem tudom, hol dolgozott, mielőtt Wiltonba jött, de nyilván nem Irakban vagy Boszniában gyakorolta a mesterségét. Eddigi legkockázatosabb bevetése valószínűleg az volt, amikor a parkban fényképezte a húsvéti tojások után kutató gyereksereget.

– Igen, egyértelműen ott voltam aznap – mondta Osborne, amikor a kapszulaelhelyezési ceremóniáról kérdeztem. – Az egyik első rendezvény volt, ahol a lapnak fényképeztem.

– Emlékszik bármi szokatlanra?

– Nem. Mármint mindenki eléggé unatkozott, én meg lefotóztam a sok unott arcot.

– Nem emlékszik véletlenül a gödröt kiásó munkásra?

Osborne elgondolkodott. – De, azt hiszem, igen. Nagyjából korombeli lehetett. A rendezvény után még elég sokáig ott maradtam, és beszélgettem vele. De semmi különöset nem tudok mondani róla. Csak egy melós volt, aki a munkáját végezte.

Megkértem Jimmyt, hogy telefonáljon, ha bármi más eszébe jut, illetve, hogy keressen otthon olyan fotókat a

rendezvényről, amelyek a lapnál nincsenek meg. Nemigen lesznek, mondta, de majd utánanéz.

– Ha esetleg van valami, fent lehet a padlástérben.

Hank is nagyjából akkor végzett, amikor én, és Jimmy távozása után bejött az irodámba, hogy összehasonlítsuk a jegyzeteinket. – Sikerült beismerő vallomást kicsikarnod?

Felnevetett. – Majdnem. – Elmondta, mit tudott meg a kihallgatásokon. Matt volt az egyetlen, aki hallott valamit a kapszuláról, és a földbe helyezési ceremónián is jelen volt.

– Mit mondott, tudja, kinek a feladata volt az ásás?

– Fogalma sincs, viszont azt mondta, nyilván van írásos nyoma.

Hank és én ezután átolvastuk az összes tanúvallomást, de eléggé biztosra vettem, hogy nagy felfedezésre nem kerül sor. Két dologra építhettünk: a nyomszakértői jelentésre, illetve arra, hogy sikerül előkerítenünk azt a férfit, aki annak idején a kapszulát eltemette.

Persze azt a lehetőséget sem zárhattuk ki, hogy már meg is találtuk, vagy legalábbis azt, ami maradt belőle.

KATIE SANFORD este nyolcra rendkívüli értekezletet hívott össze. A résztvevők: Matt Higgins, Jimmy Osborne és a napilap két tudósítója. Katie személyesen akarta kézben tartani a sztorit, és úgy döntött, lefekteti az alapszabályokat.

Először azonban mindenkit tájékoztatott a délután a kapszulagödörnél történtekről. – Ebbe a történetben egyedül mi leszünk beavatva: azok, akik most itt vagyunk a

helyiségben – folytatta aztán. – És mostantól kezdve minden rajtam keresztül bonyolódik.

Rájött, hogy Matt ezt a saját autonómiája csorbulásaként érzékelheti, úgyhogy elmagyarázta. – Alkut kötöttem Jake Robbinsszal. Jake hozzáférést enged a nyomozás eredményeihez, de bármi, amiről ilyen módon tudomást szerzünk, csak akkor publikus, ha arra ő is áldását adja. Nem akarom veszélyeztetni a megállapodást.

– A mi kapszulánkról van szó – ellenkezett Matt.

Katie a fejét rázta. – A kapszula bűnjel egy gyilkossági ügyben. És ez elsőbbséget élvez. Jake ezt teljesen világossá tette, és igaza van.

– Mi a helyzet azzal az információval, amit önállóan gyűjtünk be? – kérdezte az egyik tudósító.

– Azzal szabadon gazdálkodhatunk. Viszont a határvonal elmosódhat, ezért folyamatos tájékoztatást akarok mindenről.

Látta, hogy Matt nem örül a helyzetnek. Ő maga sem volt elragadtatva. Újságíróként kényelmetlenül érintette, hogy ilyen szorosan együtt kell működnie a rendőrséggel, és az a kilátás sem volt ínyére, hogy vissza kellhet tartania a tudomására jutott információkat.

– Nyugalom, Matt – szólalt meg. – Működni fog a dolog. Kölcsönösen előnyös lesz mindkét fél számára. A külön forrásból érkező értesülések nagy részét nyugodtan felhasználhatjuk. Ráadásul a rendőrségi forrás nélkül nemcsak visszatartandó, de megjelentethető információnk se volna.

– Csak a munkánkat végezzük, Katie. Ráadásul birtokon belül vagyunk. A mi kapszulánkról van szó, mi gyűjtöttük össze azt, ami benne van, és mi temettük el.

– Pontosan. Ezért fogunk mindent ugyanúgy csinálni, mint ahogy amúgy is csinálnánk. A Jake-kel kötött alkum csak plusz lehetőség.

– Nem vagyok odáig érte – dörmögte Matt.

Katie felfortyant. – És? Akkor küldtem volna el melegebb éghajlatra az ajánlatával? Jobb, ha nem vagyunk ott, amikor felnyitják a kapszulát, mint ha ott vagyunk? Ne viccelj már, Matt.

A férfi megadóan bólintott. – Igazad van… ne haragudj.

– Semmi baj. Most pedig először is szeretném, ha végigmennénk a feljegyzéseinken, és megnéznénk, hogy mit tudunk erről a kapszuláról. Ki kezelte, kik adtak le hozzá anyagot, mikor került a földbe, kik voltak jelen, ki ásta ki a gödröt, ki temette be. Mindent.

Mire távoztak Katie irodájából, a résztvevőknek kész tervük volt arra, hogyan látnak hozzá az ügy felderítéséhez. A másik két tudósító irányításának feladatát Matt kapta, aki végül azzal is megbékélt, hogy folyamatosan jelentenie kell a fejleményeket Katie-nek.

Katie-ben vegyes érzések kavarogtak. Először is izgatottsággal töltötte el a *Napló* számára adódott lehetőség. A kapszulasztori komoly, nagy témává nőhette ki magát az immár lecsengőben lévő hurrikántudósítások nyomán. Az előálló helyzetet viszont valószínűleg nehezebb lesz kezelni, és a lapnál még senkinek nem volt dolga ilyesmivel. És

miután az első híradásuk megjelenik, valószínűleg más, tapasztaltabb hírszolgáltatók is ringbe szállnak majd.

És akkor még ott volt Jake. Katie lelkifurdalást érzett Roger és Jenny viszonya miatt, ami csak fokozódott, miután Rogert elítélték Jenny meggyilkolásáért. Ez persze nem volt logikus, hiszen Katie ugyanúgy megszenvedte a viszonyt, mint ahogy Jake, és bizonyosan nem volt szerepe Jake feleségének meggyilkolásában.

De mégiscsak az ő férjét találták bűnösnek az esküdtek a gyilkosság vádjában, és úgy érezte, észre kellett volna vennie, mire képes a férfi, és megakadályozni valami módon. A gyilkosságban továbbra is ártatlannak hitte a férfit, a házasságtörésben viszont nem. Azt Roger elismerte.

Katie mindig kedvelte Jake-et; tinédzserként egyenesen úgy gondolta, hogy szerelmes belé, és egy nap majd összeházasodnak. Most együtt fognak dolgozni, és több személyes kapcsolat lesz köztük, mint a tragédia óta összesen. Ami rettegéssel töltötte el.

HÁBORÚS HŐS vagyok; megkérdezhetnek bárkit. Engem leszámítva. Ez majdnem olyan, mint valami hivatalos besorolás, amit arra hoztak létre, hogy elkülöníthessük az „igazi hősöket” az összes többi olyan férfitól és nőtől, akik szintén kockára tették az életüket, de valami rejtélyes okból ezt az elismerést nem sikerült elnyerniük. És a szürkének

nincsenek árnyalatai, senki sem lehet „többé-kevésbé” háborús hős. Olyan ez, mint hogy „legértékesebb játékos” vagy Super Bowl-bajnok-e valaki. Vagy az vagy, vagy nem.

Rólam „az vagy” döntés született, és ezzel a ténnyel nap mint nap szembesülök. Először is ott van a Haditengerészet Keresztje a komódfiókomban. Ez a legmagasabb kitüntetés, amit tengerészgyalogos kaphat a Kongresszusi Érdemérem után, és „kiemelkedő harci tevékenységéért adják.

A kitüntetésemet nem teszem közszemlére: az alsónadrágos fiókban tartom. Viszont mindennap látom: ahányszor tiszta alsóneműt veszek fel, ott van. Lehet, hogy kellene külön fiók a nyakkendőimnek, és oda betehetném. Akkor viszont nem látnám soha.

A térdem is a hősi státuszomra emlékeztet: esős időben mindig sajog. Három helyen fúródtak repeszek a testembe, és bár a feji és mellkasi sebesülésem miatt nyomtam hónapokig a kórházi ágyat, a térdfájásom az, ami a mai napig nem múlt el.

Kéretlen hősi státuszom legidegesítőbb emlékeztetőjével olyankor szembesülök, amikor a nevem említésre kerül az újságban vagy a tévé hírösszefoglalóiban. Teljesen mindegy, mi az apropó; elég, ha leszedtem egy öreg néni macskáját a fáról. Valahányszor szóba kerülök, „Jake Robbins, háborús hős”-ként utalnak rám, és tömören összegzik a hőstetteimet, amelyek révén a megtisztelő címet kiérdemeltem.

Annak idején Jake Robbins századosként a tengerészgyalogság rendészeti alegységét vezettem Afganisztánban, Kabultól mintegy száz kilométerre keletre.

Az alegységemmel járőröztünk a környéken, miközben tengerészgyalogos bajtársaink a tálib ellenállást próbálták felszámolni. A tálibok viszont azon voltak, hogy ők számoljanak fel bennünket, és azon a bizonyos napon hatékonyabbak voltak, mint mi.

Támadást intéztek egy tengerészgyalogos alegység ellen, és mivel éppen a közelben tartózkodtunk, a bajtársaink segítségére siettünk. A kialakuló tűzpárbajban három emberünk életét veszítette, a többiek nagy része pedig, jómagamat is beleértve, megsebesült. De így is sikerült kimenekítenem néhány emberünket; egy nebraskai srácot, Willie Zimmert a hátamon cipeltem ki a tűzvonalból.

Valahogy sohasem ambicionáltam különösebben az életben maradást; és ez a mai napig így van. Nem mintha meg akarnék halni, távolról sem. Csak tudom, hogy egyszer úgyis meg fog történni, és az időzítést kevésbé tartom létfontosságúnak, mint mások. Akkor és ott úgy ítéltem meg, hogy a fiúk, akiket kimentettem, jó eséllyel inkább túléléspártiak, mint én, úgyhogy hozzásegítettem őket.

Ráadásul a tengerészgyalogosok naponta csinálnak ilyesmit, és fura módon az én erőfeszítéseim éppen egy kudarc miatt kaptak a szokásosnál nagyobb nyilvánosságot. A három halottunk mellett a harcoló alegységhez telepített tudósító is megsebesült, és a tálibok fogságába esett. Az újságírót Randall Dempsey-nek hívták, és sem azon a zűrzavaros napon, sem korábban nem találkoztam vele.

Az ellenség a következő egy hónapban propagandaeszközként használta Dempsey-t, kameráik elé

ráncigálták, és a hazáját becsmérlő beszédeket mondattak vele. Aztán bejelentették, hogy kivégezték, szabályosan dicsekedtek a gaztettükkel. Visszataszító volt, amit csináltak, de közfigyelmet keltett, és valahogy az én haditettem – a bajtársaim kimenekítése – is hősiesebbnek és fontosabbnak tűnt fel, hiszen különben ők is könnyen Dempsey sorsára juthattak volna.

Dempsey családtagjai beperelték a kormányt, és a jelek szerint jókora kártérítést ítéltek meg nekik. Nem esküdnék meg rá, hogy diadalukat a kormány hanyagságának köszönhették, vagy inkább csak arról volt szó, hogy a Hadügyminisztérium nem akarta a csúfos kudarcba fulladt bevetés emlékeztetőiként hónapokig az újságokban látni Dempsey özvegyét és a fiát.

Örültem, amikor az ügy ilyen módon megoldódott, mert így rám sem hivatkoztak többé az újságok. Akkoriban sem rajongtam a nyilvánosságért, ahogy ma sem.

Pechemre, amikor a média felkapta ezt a kapszulasztorit, megint rám irányult a figyelem, ami egyáltalán nem töltött el örömmel. De nem tehettem ellene semmit.

Mivel még a kitüntetett háborús hősöknek is muszáj enniük, hazafelé beugrottam egy pizzériába. Igazság szerint majd' minden este megfordulok a Luigi'sban. A tulajdonos, Ralph, az étteremben volt, ahogy mindig. Amikor Ralph látja megállni a kocsimat, már teszi is a pizzámat a sütőbe.

Úgy szoktuk csinálni, hogy amíg a pizzámra várok, kérek egy Diet Pepsit, és beszélgetünk. Régebben nehézséget okozott, hogy megértsem Ralph kamu olasz akcentusát, de

idővel egészen jól belejöttem. „Jakey”-nek szólít, valószínűleg azt hiszi, hogy ilyenkor hasonlít Tony Sopranóra.

Általában négy szelet pizzát eszem, de kettőnek meghagyom az alját, így próbálom tartani a testsúlyomat. Száznyolcvanöt centi magas vagyok, és nyolcvan kiló, de ha nem járnék edzeni hetente háromszor, valószínűleg a pizza tetejének is búcsút kellené mondanom.

Amikor aznap este hazaértem, szokásomhoz híven megettem a pizza felét, a másik felét pedig betettem a hűtőbe azzal, hogy jó lesz reggelig Müzlit is tartottam otthon, de csak azokra a ritka alkalmakra, amikor előző este étteremben vacsorázom, és nem hozok haza pizzát.

Hosszú idő óta először alig vártam, hogy reggel beérjek az irodámba. Szeretem a munkámat, de néha kissé taposómalomnak érzem. Az időkapszulás fordulat azonban teljesen új helyzetet teremtett.

Természetesen az ügyet erős túlzás lett volna sürgősnek nevezni. Az áldozat régóta halott volt, ami nyom volt, kihűlt. Az esetek zömében, ha van megoldás, úgy arra negyvennyolc-hetvenkét órán belül rátalál a nyomozóhatóság. Amennyiben a gyilkosságot a kapszula földbe helyezésével egy időben követték el, úgy negyvenezer órás késésben voltunk.

Hanket megkértem, hogy a számítógépén ellenőrizze a környékbeli eltűnési eseteket a kapszula betemetése óta eltelt négy évben. Reméltem, hogy később le tudjuk majd

szűkíteni az időtartományt; egyelőre általánosságban próbálkoztunk, hogy elindulhasson a nyomozás.

Közben én is gyötörtem a memóriámat, hátha ráakadnék bármire, aminek jelentősége lehet, de semmi érdemleges nem jutott eszembe. Voltak eltűnési eseteink, otthonról megszökött tinédzserek és hasonlók, de nem gondoltam, hogy közülük bárki csontkupacként végezte volna a *Napló* időkapszulájának a tetején.

A lehetséges tettesek tekintetében sem jártam több sikerrel. Roger Hagelt nyilván számításba kellett vennünk, hiszen róla megállapították, hogy gyilkolt. Ugyanakkor kétségbe vontam, hogy ezen a szálon messzire jutnánk, mert Jenny meggyilkolása inkább szerelemféltésnek számított.

A nyomszakértői vizsgálat fontosnak ígérkezett, és reméltem, hogy az eredmények sok mindent elárulnak majd az áldozatról. Egyelőre semmit sem tudtam; sem az illető nemét, sem a korát, sem a halál okát, sem azt, hogy mikor kerülhetett sor a gyilkosságra.

Vacsora után letelepedtem a tévé elé, hogy megnézzem a Red Sox mérkőzését, és már az ötödik játékrésznél tartottunk, amikor megcsörrent a telefon. Danny Martinez hívott a laborból, és ezzel kezdte: – Ne közöld a meccs állását, légy szíves, mert felvételről akarom visszanézni.

– Akkor remélem, azért hívsz, mert sikerült szóra bírnod a csontokat. – Danny gyakran hangoztatta, hogy a halottak olykor beszédesebbek az élőknél. Csak jól kell kérdezni őket, főnök, mondta mindig. – Mit találtál?

– Most még túl korai volna nyilatkoznom, de reggel talán lesz már valamim a számodra.

– Hét óra? – kérdeztem.

– Tökéletes – vágta rá. – Hármas kupaktanács Connornál?

Russell Connorról, a megyei halottkémről beszélt. Connor irodája nagy forgalmat bonyolít, és krónikus munkaerőhiánnyal küzd – ahogy ezt Connor mindenkivel közli, aki hajlandó meghallgatni. Mindig azzal traktálja az embereket, hogy mennyire nem ér rá. Csodálkozom is, hogy egy régóta halott ember maradványait hajlandó volt soron kívül megvizsgálni.

– Mégis mivel vetted rá, hogy ilyen gyorsan megnézze a csontokat? – kérdeztem tőle.

– Tart tőlem. Akkor holnap hétkor.

NEM fehér lovon érkezett, az biztos. Egyáltalán nem. George Myerson valójában egy zöld Volvóval járt. Szerda esténként pedig nem megmentőként jött: heti pásztorórájára jelentkezett be Mara Woodall-lal a marstoni Barldey Inn recepcióján. Marának nem volt kifogása a kapcsolat ellen; George tisztelettudóan bánt vele, és drága ajándékokkal kényeztette. A férfi szeretetteljes volt, és egészen ügyes az ágyban. Olyasmit adott meg Marának, amire a nőnek szüksége volt, és aminek komoly várakozással nézett elébe.

Majdnem minden szerda este.

Az a tény, hogy George nős férfi, nem töltötte el örömmel Marát. Nem mintha Mrs. George Myerson akart volna lenni.

Inkább csak nem olyannak látta magát, aki sportot űz abból, hogy házaspárokat válasszon el egymástól. De megmagyarázta magának a helyzetet: ha George nem vele találkozgatna, kerítene magának valaki mást.

Az este megszokott rend szerint zajlott. Beültek az étterembe egy italra, amit aztán vacsora követett, utána pedig felmentek a harmadik emeleti hotelszobába a jól begyakorolt szexre. Nagyjából három órát vett igénybe az egész.

Az előző két hét kimaradt, ugyanis George-ot túlságosan lefoglalta a munkája. Egy George-hoz hasonló biztosítási ügynök számára a Nicholas hurrikán mindent háttérbe szorító esemény volt, és Mara elfogadta ezt.

Ez a szerda este alapvetően ugyanolyan volt, mint előtte az összes többi, és búcsúzáskor a parkolóban Marának eszébe sem jutott, hogy utoljára látja a férfit.

Nem is sejthette, hogy a hazafelé tartó Myerson lesodródik az útról a Volvójával, és egy fának csapódva szörnyethal.

A MAGAM részéről úgy terveztem, hogy megnézem a Red Sox meccsét, és aztán beiktatok egy hatórás alvást. Reggel megeszem a maradék pizzámat, és hétre megjelenek Connornál a találkozómon. Nem emlékszem, mikor nem valósult meg utoljára tervem úgy, ahogy elterveztem, és ez most végképp messze járt ettől.

Van egy rigolyám, amelyet mindenki nagyon jól ismer a kapitányságon. Ha a wiltoniak közül bárki meghal, azonnal

tudni akarok róla. Nem számít, hogy az elhunyt ereje teljében volt, és felmerült az idegenkezűség gyanúja, vagy valamelyik ápolási otthon kilencvenöt éves bentlakója lehelte ki a lelkét – tudni akarok róla.

A telefonhívás hajnali háromkor futott be, és azt adta hírül, hogy George Myerson biztosítási ügynök, wiltoni lakos, autóbalesetben életét veszítette. A férfi lerohant a kocsijával az útról, szakadékba zuhant, és csak órákkal később találtak rá. A járőr, aki a bejelentést követően kiment a helyszínre, Terry Bresnick volt, az egyik legjobb rendőrünk. Terry huszonnyolc éves, okos és bevállalós. Fogalma sem volt, miért tért le George autója az országútról, de a kései időpont miatt joggal gondolta, hogy az alkohol is szerepet játszhatott a balesetben. Már intézkedett is, hogy vizsgálják meg Myerson véralkoholszintjét.

Ugyanúgy ismertem George-ot, ahogy a wiltoniak többségét, plusz nagyjából négy évvel ezelőttig ő kezelte a biztosítási kötvényeimet. Üzleti kapcsolatunk dicstelen véget ért. Myersonnal kis összegű életbiztosítást kötöttem Jennyre, és a feleségem halála után kiderült, hogy az ügynök elbaltázta a papírmunkát. Százezer dollár járt volna, ötvenet kaptam. Éhbérért dolgozó rendőrként ez komoly érvágás volt számomra, de nagyjából csak az egymilliomodik azoknak a dolgoknak a listáján, amelyek akkoriban aggasztottak.

Mindenesetre a fennmaradó kötvényeimmel áthurcolkodtam egy másik ügynökhöz, George pedig nem győzött mentegetőzni, és nyilván megértette a helyzetet.

Úgyhogy nem voltunk közeli barátok, de nem voltunk ellenségek sem, és Myerson a városomban lakott, ezért kötelességemnek éreztem, hogy kimenjek a helyszínre, és körülnézzek.

Mire odaértem, már javában folyt a helyszíni intézkedés. Hank Mickelson előbb ért ki, mint én, Terry ekkorra mindenről beszámolt neki, a halottkém emberei pedig éppen berakták George holttestét a furgonjukba. Hank elmondta, mit okoskodtak ki Terryvel, hogyan történhetett a baleset, és megmutatta, hol rohant le a kocsi az útról. A Volvo még mindig lent volt a szakadékban, de az autómentő emberei éppen készültek kiemelni.

– Ittas vezetés? – kérdeztem.

– Elképzelhető. Különösen, ha Myerson Marstonból jött.

– Miért?

– Volt ott egy nője. Szerda esténként találkozgattak.

– Ezt meg honnan tudod? – kérdeztem.

– Mindenki tudja a városban. Téged kivéve.

Hiába, nem vagyok odáig a pletykálkodásért. És ezt is mindenki tudja, úgyhogy senki nem mond nekem semmit, következésképpen a legtájékozatlanabb ember vagyok egész Wiltonban. Hank a rendőri munka létfontosságú részének tartja a városban keringő pletykák figyelemmel kísérését.

– Mi a helyzet George feleségével? Tud a viszonyról?

– Carla? Persze hogy tud – mondta Hank. Elég jól ismerte Carlát, és önként jelentkezett, hogy majd ő elmegy az asszonyhoz, és közli vele George halálhírét.

Hazamentem, de már nem tudtam visszaaludni, úgyhogy nem okozott problémát, hogy hét órára Russell irodájába érjek. Danny és Hank már ott volt. Nyolc éve ismerem Russellt, de azt leszámítva, hogy örökösen panaszkodik, mennyi munkája van, amikor legközelebb leáll „trécselni" valakivel, az egyben az első alkalom is lesz számára. Russellnek már a köszönés is léha szószaporítás, inkább szeret rögtön munkához látni. Ez még nem volna rossz tulajdonság, bár az is van neki néhány. Az egyik mindjárt az, hogy reggel hétkor nem kínálja kávéval a vendégeit.

– Amit mondok, az előzetes szakvélemény – kezdett bele Russell. – De aligha kétséges, hogy az időkapszulán talált halott férfi koponyája betört. Minden valószínűség szerint tompa erőhatástól.

– Férfi? – kérdeztem rá, mivel nekem legfeljebb tippem lehetett erre.

Russell bólintott. – Felnőtt férfi, az életkora még meghatározandó, de az ízületi kopás mértéke alapján ötvennél többre tippelem.

– Elszenvedhette az illető a koponyasérülését úgy, hogy belezuhant a már kiásott gödörbe? – kérdezte Hank.

Rámutattam, hogy ez ügyes trükk lett volna tőle – beszakítani a saját koponyáját, aztán erőt gyűjteni, és a földet magára lapátolva visszatemetni a gödröt. – Tudjuk, mikor halt meg?

Russell odafordult Dannyhez, aki így szólt: – Nagyjából a kapszula betemetésének idején, de nagyon valószínű, hogy nem előbb.

– Miért? – kérdeztem.

– Nos, a holttest a kapszulán nyugodott. A ceremónián senki sem látta, hogy ott lett volna, úgyhogy hacsak nem valamikor később helyezték oda, a holttest közvetlenül a kapszula után kerülhetett a gödörbe.

Russellre függesztettem a tekintetem. – És te hogy látod az esetet?

– Érzékszervi benyomásaim alapján azt mondanám, hogy Danny verziója helytálló lehet. Küldök mintát az állami laborba szénizotópos kormeghatározáshoz, az segíthet szűkíteni az időkeretet.

Bólintottam. – Szerintem az fog kiderülni, hogy a gödröt kiásó pasas a gyilkos volt vagy az áldozat.

– Tudjuk már, hogy kiről van szó?

Megráztam a fejemet. – Nem, de Katie Sanford majd kideríti.

DÉLUTÁN három órára tűztük ki a kapszula felnyitását. Semmi ok nem volt azt feltételezni, hogy bármi érdemlegesre bukkanunk a kapszulában, és már meg is bántam, hogy ilyen nagy feneket kerítettem az eseménynek. A nyomszakértők megvizsgálták a kapszula külsejét. A vérnyomokat és

testszövetmaradványokat a kapszulán heverő holttestnek tulajdonították, és a mintákat elküldték a laborba.

A kapszulabontás előtt, fél háromkor, összeültünk Katie-vel az irodámban, hogy tájékoztasson, mit sikerült megtudnia a ceremóniáról és a kapszulagödör betemetéséről. Nem jutott sokra.

– Jack McKinnont bíztuk meg a kétkezi munka elvégzésével – mondta Katie. Egy helyi építési vállalkozóról beszélt. – Jack akkoriban a szerkesztőségünk felújításán dolgozott, úgyhogy valószínűleg felajánlotta, megcsináltatja valamelyik emberével.

Ez nem volt pozitív fejlemény, ugyanis Jackkel két évvel korábban szívroham végzett. – Tommy nem emlékszik, mi történt? – kérdeztem. Tommy Jack fia volt, és néhány évvel az apja halála előtt maga is beszállt az építőipari vállalkozásba.

Katie megrázta a fejét. – Nem, és nincs is semmilyen nyoma, hogy ki végezte el a munkát. Tommy megkérdezte a szerkesztőségünk felújításán dolgozó munkásokat, és mind azt mondták, hogy nem ők voltak.

– Nagyszerű.

– Lesz rosszabb is. Tommy elmondta, hogy az apja rengeteg alkalmi munkást foglalkoztatott akkoriban, bevándorlókat, akik városról városra jártak munka reményében. Jack zsebből fizette és feketén dolgoztatta őket. – Katie elmosolyodott. – Saját állítása szerint Tommy felhagyott ezzel a gyakorlattal, amikor átvette az apja vállalkozását.

– Muszáj lesz kikérdeznünk Tommyt és az összes alkalmazottját. Még valami?

Katie felmutatott egy irattartót. – A lista mindazokról, akik képviseltették magukat a kapszulában. Tizennyolcan adták le az előrejelzéseiket, mindenki saját külön dobozban, plusz néhány használati tárgy is került a kapszulába.

– Milyen használati tárgyak?

– Két helyi sörféleség palackja, mobiltelefon, étlap egy étteremből…

– Egy letűnt kultúra relikviái – jegyeztem meg.

Elmosolyodott. – Pontosan. Mire számítasz, mit találsz?

– Tizennyolc doboznyi előrejelzést, plusz pár használati tárgyat.

– Pocsékul nézel ki – bókolt Katie. A köntörfalazás sohasem tartozott a jellemhibái közé.

Biccentettem. – Kösz. George Myerson, hajnali három óra.

– Írtunk róla. Az alkohol szerepet játszott a balesetben?

– Még nem tudni. Idő van.

Átmentünk az orvos szakértői laboratórium konferenciatermébe. A kapszula ott volt az asztalon. Hank Mickelson; Danny Martinez; Sheila Anthony, aki Dannynek dolgozott; valamint Matt Higgins – ezek mind ott ültek a tárgyalóasztal körül. Matt mellett üres szék várt Katie-re, és egy másik rám, az asztalnak annál a végénél, ahol a kapszulát elhelyezték. Matt láttán enyhe megütközést tanúsíthattam, Katie rögtön ki is szúrta.

– Matt fogja megírni a sztorit.

– Nem bármicvóra gyűltünk össze – méltatlankodtam. – Reméltem, hogy sikerül korlátok közt tartani a vendéglistát.

– Matt fogja megírni a sztorit – ismételte Katie.

– Kezdjük el – mondtam, miközben Katie elfoglalta helyét Matt oldalán.

– Danny, vállalod a házigazda szerepét?

Danny bólintott Sheilának, aki steril gumikesztyűs kezével kioldotta a vákuumzárat, és a kapszulát felnyitva hozzálátott, hogy mindent kirakjon az asztalra. Az előrejelzéseket A4-és méretű lapos dobozokban helyezték el. A használati tárgyak különböző méretűek voltak. Minden darab teljesen száraz volt.

Világéletemben volt egy fura szokásom: mindent megszámolok. Most is számoltam, miközben Sheila kipakolt a kapszulából, és amikor az utolsó dobozt is kivette, az asztal túlsó végén ülő Katie-re néztem.

Ő is észrevette. – Tizenkilenc – mondta. Eggyel több doboz volt a kapszulában, mint amennyinek lennie kellett volna.

Felálltam, és szemügyre vettem a dobozokat. Mindegyiken címke volt, az előrejelzéseket letétbe helyező személynek vagy szervezetnek a nevével.

– Ez itt nincs felcímkézve – szólalt meg Sheila.

– Nyissa ki, legyen szíves – mondtam. A nyakát nyújtogatva kíváncsian figyelt mindenki.

Sheila óvatosan kinyitotta a dobozt. Mindegyik papírlap nagyjából fele akkora volt, mint a doboz alapterülete, és Sheila kivett egyet, és átadta nekem. Megfakult piros tintával

voltak ráírva a szavak. Senki nem látta, mi áll a papíron, miközben elolvastam, szerencsére nem fennhangon, az első előrejelzést.

A gépírásos üzenet így szólt: *A rendőrfőnök felesége meghal… csak nem a szeretője végez vele?*

Két dologra törekedtem: egyrészt nem reagálni, másrészt nem abbahagyni a lélegzést. Mindkét cél elérése meglehetősen bajosnak bizonyult. Mindössze két szó kinyögésére futotta az erőmből. – Mindenki kifelé!

A többiek nem igazán tudták mire vélni a reakciómat, és csak ültek a helyükön; nem értették, mit mondtam.

Hank Mickelson viszont elég jól ismert ahhoz, hogy ne tegyen fel kérdéseket. Szó nélkül kezdte kiterelni az egybegyűlteket a helyiségből. Katie azt fejtegette, hogy a megállapodásunk szerint joga van ott lenni a kapszula felnyitásánál. Beszéd közben elindult felém, hátha vethet egy pillantást a kezemben lévő papírlapra.

Részemről teljesítettem a megállapodásunkat, hiszen Katie ott volt, amikor a kapszulát felnyitottuk, de ez nem számított, ugyanis eszem ágában sem volt vitába bocsátkozni. A helyzet drámai módon megváltozott.

Hank útját állta Katie-nek, és a többiekkel együtt kiterelte az ajtón, de mielőtt ő maga is kimehetett volna, intettem neki, hogy maradjon. – Mi a fene történt? – kérdezte, amikor magunkra maradtunk.

A kezébe nyomtam a papírlapot az előrejelzéssel. – Magasságos ég – reagált pár másodpercnyi döbbenet után. Aztán: – Mikor is…

Tudtam, mire gondol. – Jennyt nyolc hónappal a kapszulaceremónia után gyilkolták meg.

– Vagyis mindkét gyilkosság Hagel műve.

Rábólintottam. – Nyilván. De honnan tudhatta volna ennyivel korábban, hogy meg fogja ölni Jennyt? Mindig azt hittem, hogy azért tette, mert Jenny szakított vele.

– Lehet, hogy sorozatgyilkossal akadt dolgunk, csak nem vettük észre.

Hanknek nagy valószínűséggel igaza volt. Amennyiben Hagel megölt két embert, további áldozatok is lehettek. Ahogy a kapszulában is voltak még „előrejelzések"

– Lássuk, mi van még.

– Nem akarod, hogy Danny és Sheila visszajöjjenek? – kérdezte Hank.

– Nem, ezt elintézzük magunk, egyelőre legalábbis.

Hank és én odamentünk a felnyitott dobozhoz. Sheila az asztalon hagyta a kesztyűjét; Hank felhúzta a kezére, aztán óvatosan leemelte a következő papírlapot a többi tetejéről.

A 23. utca fényes lángnyelvei beleégtek az emlékezetünkbe, ez állt a papírlapon.

Hankkel nem kellett emlékeztetnünk egymást a három évvel ezelőtt a közeli Union Hills városka 23. utcai bérházában kiütött tűzre. Tizenegyen vesztették életüket az utóbb gyújtogatásnak minősített tűzvészben. Az elkövető soha nem került kézre.

– Szerinted lehetséges, hogy ezt mind Hagel csinálta? – kérdezte elgondolkozva Hank.

– A tűzeset majdnem egy évvel azután történt, hogy Hagelt a börtönben megölték.

Rémisztő volt belegondolni a következtetésekbe. Egy perce még azt feltételeztük, hogy Hagel felelős a kapszulán talált holttestért, abból kiindulva, hogy Jenny halálát egyedül ő jósolhatta meg. A tüzet viszont semmiképpen sem okozhatta: akkorra már halott volt. A logika azt diktálta, hogy valaki más gyújtogatott, akkor viszont a „kapszulás gyilkosság”-ot is valaki más követte el.

És valaki más ölte meg Jennyt.

Egyelőre nem álltam készen arra, hogy ezt a logikát elfogadjam. Annyira bizarr volt az egész… Simán létezhetett olyan magyarázat, ami nekünk Hankkel nem jutott eszünkbe. Akárhogyan is, erre egy pillanat alatt úgysem fogunk rájönni – de még sok-sok pillanat alatt sem. Egyszerűen túl hátborzongató volt a helyzet. Nem tehettünk mást, mint hogy átnézzük a többi előrejelzést. És amikor ezt megtettük, ami eddig hátborzongató volt, most egyenesen ijesztő lett.

A FELCÍMKÉZETLEN dobozban még tíz másik előrejelzés volt. Nyíltan vagy burkoltan, de mindegyik kilátásba helyezett valamilyen tragédiát. Az egyik papírlap a többi mellett hevert, ezért nem lehetett megállapítani, hogy eredetileg hol volt a pakliban. Úgyhogy akár a legtetején is lehetett. A papírlap tartalma megerősítette, ami ekkorra nyilvánvaló volt, tudniillik azt, hogy az előrejelzéseket készítő személy

felelős a gödörben talált holttestért. *A lapátolóra is földet lapátoltak,* állt a papírlapon.

A többi előrejelzés nagy részének nem volt világos az értelme; ezek ködösen célozgattak személyekre, illetve esetlegesen bekövetkező eseményekre, olyasmikre, amikről még nem hallottam, de félő volt, hogy hamarosan tudomást szerzek róluk. A négyes számú előrejelzés világosan fogalmazott: *Szegény George, remélhetőleg önmagára is kötött életbiztosítást.*

Ez egyértelmű utalás volt George Myerson biztosítási ügynökre, aki tizenkét órával ezelőtt a kocsijával bezuhant egy szakadékba.

Az ötös számú előrejelzés ugyanolyan lélegzetelállító volt. Így szólt: *M. Higgins, a hazugságkufár, örökre maradjon temetetlen.* Nyilvánvaló célzás Matt Higginsre.

Az utolsó papírlap volt a legvészjóslóbb. A következő szöveg állt rajta: *Amikor a falak leomlanak, soha semmi nem lesz ugyanaz többé.*

Az üzenetek megemésztéséhez időre volt szükségem, és addig is sok tennivaló várt ránk. Visszahívtam a tárgyalóba Dannyt és Sheilát, és Hankkel végignéztük, ahogy kiürítik az előrejelzéseket az összes többi dobozból. Ezekkel minden rendben volt.

Szóltam Dannynek, hogy a tizenkilences számú dobozból az összes papírlapot alaposan meg kell nézni ujjlenyomatra és DNS-maradványokra. Mindkét azonosítási módszer könnyűszerrel eredményes lehet az időközben eltelt négy év ellenére is – négy év, már amennyiben a

papírlapok tényleg a kapszulával egyszerre temették el. Arra kértem Dannyt, fényképezze le a lapokat, mielőtt nekilát az elemzésüknek, hogy maradjon belőlük példányom. Aztán Hankkel visszamentünk az irodámba.

– Kifogtunk egy sorozatgyilkost – szólaltam meg. – És az illető itt lakik a városban, de legalábbis a környéken. Nem veszem be, hogy George Myerson esete véletlen egybeesés volna. Szerintem az gyilkolta meg, aki azokat az előrejelzéseket összeírta, és azért történt tegnap az eset, mert a gyilkos tudta, hogy ki fogjuk nyitni a kapszulát. Így akart üzenni nekünk, hogy figyel, és jobb lesz vigyáznunk vele, mert veszélyes.

– Ez nem valami nagy segítség – szólalt meg Hank. – Olvastam az újságban, hogy ki fogják nyitni a kapszulát. Bárki, akit esetleg érdekelt, tudhatott róla.

– Holnap reggel megbeszéléssel kezdünk. A kapitányság teljes állományát rá akarom állítani az esetre. Ki kell derítenünk, melyik előrejelzés mire vonatkozik, és az a valami megtörtént-e már.

– Egyről tudunk, ami nem történt meg – szólalt meg Hank.

Bólintottam. – Igen, így van. – Matt Higginsről, illetve a tudósítóval kapcsolatos életveszélyes fenyegetésről beszélt. – Szólnunk is kell Mattnek erről mindenképpen.

– Akkor viszont a sztori be fog kerülni az újságba.

Ez nekem is eszembe jutott, de nem engedhettük, hogy jelen helyzetben megkösse a kezünket. – Mattnek joga van tudni, hogy óvintézkedéseket tehessen. Ráadásul, ha

feltételezzük, hogy George tegnap esti halála azért történt akkor, amikor, mert a gyilkos tudta, hogy a kapszulát fel fogják nyitni, és így akart üzenetet küldeni, akkor azt is tudja, hogy mostanra a Matt elleni fenyegetésről is értesültünk. Szóval mindegy, hogy bekerül az újságba vagy sem.

Az irodámba visszaérve felhívtam Katie Sanfordot.

– Megállapodtunk valamiben – mondta köszönés helyett.

– Ez a legkevésbé fontos mindabból, amit meg kell beszélnünk – mondtam. – Át tudsz jönni?

– Mattet is hozhatom?

– Nem, de szólj neki, hogy álljon készenlétben. Van valami, amiről majd te fogod tájékoztatni.

– Mindjárt ott vagyok.

– Ez ITT a tizenkilences számú dobozból kivett első előrejelzés másolata – mondtam. Átadtam Katie-nek a papírlapot, és figyeltem, ahogy elolvassa: *A rendőrfőnök felesége meghal… csak nem a szeretője végez vele?* Láttam, hogy mély lélegzetet vesz, és aztán figyeltem az arcát, miközben magában számolgatott. Pontosan ugyanúgy reagált, mint korábban én. A következtetés viszont, amelyet levont, határozottabb volt, mint az enyém.

– Nem Roger ölte meg a feleségedet, Jake. Nem tervelhette ki a gyilkosságot egy évvel előre. – Elhallgatott. – Szerette őt.

Katie soha nem hitte el, hogy Roger végzett volna Jennyvel. Én pedig nem gondoltam eddig, hogy akár a legcsekélyebb esély volna rá, hogy igaza legyen.

– Több mindenről van szó, Katie.

Mivel előzőleg figyelmeztettem, hogy csak az publikus, amire külön rábólintok, úgy döntöttem, megmutatom neki az előrejelzéseket. A Matt elleni fenyegetést a legvégére tartogattam: így megtudhattam az álláspontját, mielőtt ez a bizonyos előrejelzés befolyásolja a reakcióját. A második, amit látott, a 23. utcai tűz megjósolása volt.

– A tűzvészre már Roger halála után került sor – jegyeztem meg.

– Vagyis a gyújtogató végzett Jennyvel?

– Jelen pillanatban ez vállalható következtetésnek számít.

Egyesével megmutattam neki a többi előrejelzést. Amikor a George Myerson halálát beharangozóhoz értem, azonnal megértette, mi következik ebből. – Tehát még nincs vége – állapította meg.

– Attól tartok. És ez az, ami az utolsó előrejelzést még fontosabbá teszi.

Elolvasta a Matt elleni fenyegetést, de egy arcizma sem rezdült.

– Ki kell derítenünk, hogy milyen hazugságokkal kufárkodott Matt az illető szerint.

– Van tipped?

– Nincs. De hátha Mattnek lesz.

– Mióta dolgozik az újságnál?

Katie néhány másodpercre elgondolkodott ezen. – Nem is tudom… talán hat éve.

– Vagyis egy évvel a kapszulaceremóniánál korábban kezdte?

Bólintott. – Nagyjából úgy valahogy.

– Kérem az összes cikket, amin az állományba kerülésétől a kapszula eltemetéséig dolgozott.

– Rendben, majd átnézem az archívumunkat. Jake, valami másról is kellene beszélnünk.

– Igen, tudom. Kételyek merülhetnek fel. – Mármint hogy tényleg bűnös-e Roger Jenny meggyilkolásában, de ezt Katie-nek nem kellett külön mondanom.

Katie gúnyosan felnevetett. – Kételyek merülhetnek fel? Te ezt így látod, Jake? Ugyan, ne viccelj már. A Roger elleni vád megalapozottsága a nullával válik egyenlővé.

– Esetleg, idővel, de ott még nem tartunk.

– Oké. Eszerint Roger visszajött a halálból, és felgyújtotta azt a bérházat, tegnap éjjel pedig végzett George Myerssonnal. Csak az bosszant, hogy utána miért nem köszönt be hozzám.

– Várjuk meg, míg az összes tény birtokában leszünk, rendben, Katie? Most pedig azt javaslom, összpontosítsunk azokra az emberekre, akik életben vannak, és akiket veszély fenyeget.

– Mint például Matt. Ezzel egyetértek. De Jake, meg kell értened, hogy mi ezt az egészet le fogjuk hozni a lapunkban.

Ezzel nem is volt semmi bajom. – Mondd meg Mattnek, ha beszélgetni akar, én itt vagyok.

– Úgy lesz – mondta Katie. – És összegyűjtöm a cikkeket, amelyeket a kérdéses időszakban írt.

– NAGYON óvatosnak kell lennünk. – Ezek voltak Matt Higgins első szavai, amikor Katie felvilágosította az életét fenyegető veszélyről.

– Abszolút igazad van – helyeselt Katie.

– Mi irányítunk – folytatta Matt. – Hatalmas a sztori, és a miénk.

Katie-t meglepte a férfi reakciója. Matt a fejleményekben csak egy szenzációs cikk alapanyagát látta, az, hogy esetlegesen egy sorozatgyilkos céltáblájává válhat, kevésbé foglalkoztatta. – Nem is aggódsz?

– Mi értelme volna aggódnom? – kérdezett vissza Matt. – Óvatos leszek, persze, de a legjobban attól félek, nehogy kicsússzon a kezünkből az irányítás. Fel kell készülnünk, hogy amint az első cikket megjelentetjük, az országos sajtó is le fog csapni a sztorira.

– Kizárólagos hozzáférésünk van a hírforráshoz.

– És ennek így is kell maradnia. Plusz tovább kell fokoznunk az előnyünket, hogy ha bármi kipattan, mi legyünk azok, akikhez fordulnak.

Katie-nek imponált a férfi elkötelezettsége és összeszedettsége. – És mit javasolsz, ezt hogyan érjük el?

– Először is nem hamarkodjunk el semmit. Igyekszünk minél több információt begyűjteni, mielőtt a sztori nyilvánosságra kerül. És még akkor sem zúdítjuk az egészet

egyszerre az olvasókra – négy-öt napig adagoljuk, vagy akár egy hétig.

Katie egyetértett a férfival, és nekiláttak, hogy megtárgyalják a stratégiát. Bonyolult zsonglőrmutatványt kellett végrehajtaniuk: független hírforrásként beszámolni a fejleményekről, ugyanakkor fenntartani a „kiváltságos státusz”-t Jake-kel és a rendőrséggel. Már csak azért is, mert a birtokukba jutott információ zöme szigorúan bizalmas volt.

– Meg kell győznünk Jake-et, hogy a saját érdekét is szolgálja, ha engedi a nyilvánosságra hozatalt – morfondírozott Katie.

– Ez nyilván a te feladatod – mondta Matt.

– Nem lesz egyszerű.

– Roger miatt? Ő mentesül minden vád alól, ez nyilvánvaló.

– Neked és nekem nyilvánvaló. Jake-nek viszont időbe telhet, mire meg tudja emészteni.

– Oké, ezt te intézed. Azt hiszem, egyelőre mindenképpen hallgatnunk kell. Csak te és én tudjunk az egészről, amíg készen nem állunk a sztori megjelentetésére. Minél többen vagyunk beavatva, annál valószínűbb, hogy idő előtt kiszivárog.

Katie bólintott. – Részemről rendben. És intézkedem, hogy megerősítsük a személyes biztonságodat.

A férfi a fejét rázta. – Óvatos leszek, de nem akarom, hogy bárki ott lábatlankodjon körülöttem.

– Ez nem csak egy történet a sok közül, Matt. Ennek a történetnek te is szereplője vagy. Ez egy sorozatgyilkos története, és te a potenciális áldozat vagy benne.

– Ezt értem, Katie. De neked is meg kell értened, hogy ez valószínűleg a legnagyobb sztori, ami a pályafutásom során adódik. Az utolsó cseppet is ki kell préselnünk belőle.

Katie mintha a falnak beszélt volna. A férfit hajtotta a becsvágy, játszmaként fogta fel a helyzetet. – Matt…

A tudósító elmosolyodott. – Tudom. Veszélyes, és jobban be vagyok gyulladva, mint ahogy kimutatom. Ígérem, hogy óvatos leszek. De tudod, milyen gyakran akad ilyen lehetőség egy magunkfajta kis napilap életében? Megmondom: soha.

Amikor a megbeszélés véget ért, Katie felhívta Harold Novack ügyvédet, aki időnként jogi tanácsokkal szolgált a *Naplónak*. De ami ennél is fontosabb: a világ dolgaiban járatos, előrelátó Novack Katie személyes bizalmasa volt. Már Katie szülei is barátként és tanácsadóként tekintettek a férfira, és Katie valószínűleg jobban megbízott benne, mint bárki másban.

Részletesen a férfi elé tárta a helyzetet, abban a tudatban, hogy bizalmasan fogja kezelni a tudomására jutott információkat. A beszélgetés megnyugtatta, ugyanis az ügyvéd elmondta, érzése szerint eddig úgy járt el, ahogy kell.

– Ezek szerint nem látsz rejtett veszélyeket? – kérdezte Katie.

– Azt nem mondtam. Annyi, hogy amikor nyilvánosságra kerülnek, majd szépen ki kell kerülnöd őket. És egyértelmű, hogy meg fognak jelenni.

– JAKE, ezt mindenképpen nehéz lesz elmondanom neked. – Jennynek ebben nyilván igaza volt, és azt is hozzátehette volna, hogy még sokkal nehezebb lesz végighallgatni. Öt év távlatából visszatekintve is görcsbe rándult gyomorral idézem fel a beszélgetést.

Jenny ezután beszámolt a Roger Hagellel folytatott viszonyáról, hozzátéve, hogy éppen most szakított a férfival. Elmondta, hogy sajnálja, rettenetesen sajnálja, nincs mentsége, és reméli, hogy egy nap meg tudok majd bocsátani. – Még mindig szeretlek, Jake – mondta végül.

– De miért mondod el egyáltalán? – kérdeztem, hiszen jó eséllyel soha nem jöttem volna rá.

– Mert képtelen volnék úgy élni, hogy magamban tartom.

Hittem neki, és végül meg is bocsátottam a félrelépését, és soha nem bántam meg, hogy így tettem. A teljes felelősséget magára vállalta, de tudtam, hogy valamennyire én is hibás vagyok. Frissen kinevezett rendőrfőnökként akkor is a kapitányságon akartam lenni, ha a beosztottaim nélkülem is kiválóan elboldogultak. Márpedig ha a kapitányságon voltam, nem lehettem otthon.

Azon túlmenően, hogy még mindig szerettem Jennyt, volt még egy okom arra, hogy készségesen megbocsássak. Még viszonylag a kapcsolatunk elején én is elkövettem ugyanazt a bűnt, csak éppen soha nem vallottam be. Az a

tény, hogy Jenny szeretője Roger Hagel volt, furcsa fordulatot jelentett a történetben, de erről Jenny soha nem szerzett tudomást.

Az én egyetlen hűtlenségem „tárgya” ugyanis Katie Sanford volt.

Egy konferencián történt, Augustában. Maine állam fontos politikusai és médiaszemélyiségei gyűltek össze – Katie ezért volt jelen. Én pedig azért, mert valakinek a biztonságról is kellett gondoskodnia, és ehhez a helyi karhatalom embereit mozgósították.

Jennyt és engem hat hónap választott el attól, hogy összeházasodjunk, de már jegyesek voltunk, együtt képzeltük el a jövőnket, és amit tettem, ugyanolyan égbekiáltó bűn volt, mintha már férj és feleség lettünk volna.

A kapcsolatunk kezdettől fogva hullámvasút jellegű volt. Emlékezetem szerint éppen „lejtmenet”-ben voltunk, ráadásul egy vita kellős közepén, amikor elutaztam a konferenciára. A vita tárgya a feledés homályába merül, de nagy horderejű nem lehetett.

Katie-vel a szálloda bárjában találtuk magunkat a nap végén: régi történeteket melegítettünk fel, és a vodka ködén át visszatekintettünk azokra az időkre, amikor még fiatalok voltunk, és fülig szerelmesek egymásba. Nem mondhatnám, hogy nagy vívódást okozott visszavonulnom Katie-vel a szobámba, és újra felfedezni a kamaszkori gyönyörűségeket. Inkább teljesen természetesnek éreztem.

Szinte biztos vagyok abban, hogy Katie-nek nem okozott bűntudatot az aktus. Rogerrel még nem is ismerték egymást, úgyhogy szingli volt, és senkihez sem fűzték érzelmi szálak.

Utóbb a történtek soha nem kerültek szóba közöttünk, és két hónap múlva Katie megismerkedett Rogerrel, és beleszeretett. A két pár között baráti szálak szövődtek, és aztán Roger és Jenny több lett egymásnak, mint barát, aztán meghalt Jenny és végül Roger is.

Kézenfekvő okok miatt úgy döntöttem, kimaradok a nyomozásból, és Hank irányította az ügy felderítését. Hank arra jutott, hogy kétségkívül Hagel a gyilkos, amivel a megyei államügyész is egyetértett. Nem láttam értelmét, hogy megkérdőjelezzem a döntésüket.

– Hahó? Földi irányítás Robbins főnöknek. Visszatérést megkezdeni.

Hank kedélyeskedett. Bejött az irodámba, amíg a múltban bolyongtam.

– Bocsánat – mentegetőztem. – Elkalandoztak a gondolataim.

– Képzelem.

– Egy csomó minden zavar, mondom a legelsőt a listáról. Ezt a micsodát ötven évig nem kellett volna felnyitni. Eleve minek bajlódott az elkövető azzal, hogy betette az előrejelzéseit a kapszulába?

– A kétes dicsőség reményében?

– Hacsak nem valami gimnazista kölyök az illető, ötven év múlva jó eséllyel alulról szagolja az ibolyát, mint ahogy korosztályának a többsége is – magyaráztam. – De tegyük

fel, hogy igazad van. Akkor viszont miért nem nevezi meg magát? Mit ér a dicsőség, ha senki nem tudja, hogy kicsoda ő valójában?

– Jogos. Lehet, hogy valami dilis az elkövető.

– Ez mindig benne van a pakliban. Megszervezted már a holnapi állománygyűlést?

Bólintott. – Reggel nyolcra. Előtte még átvehetjük, mire jutott Martinez a laborban. Nekem még este elmagyarázza, merre hány méter.

– Rendben. Én pedig az este folyamán kitalálom a pontos munkamegosztást. Azt akarom, hogy minden emberünk válasszon magának egy előrejelzést, és járjon utána a lehető legalaposabban.

– Világos.

– Hank, én a Jennyre vonatkozót választom.

Azonnali volt a reakciója. – Úgy gondolod, tévedtem annak idején?

– Nem arról van szó, hogy te mit csináltál. Viszont én kimaradtam a vizsgálatból, és több szem többet lát.

– Tehát úgy gondolod, hogy tévedtem? – ismételte meg a kérdést.

Nem maradt más, mint hogy kertelés nélkül kimondjam. – Igen. A kapszulában találtak alapján úgy gondolom, hogy tévedtél.

Pár pillanatig gondolkodott, aztán bólintott. – Szerintem is.

– NEM PIROS tintát használtak – mondta Danny. – Hanem vért.

– Emberi vért? – kérdeztem. Nem fűtött annyira a vágy, hogy megtudjam a választ.

– Nem. Egy szarvasmarháét.

Hank odafordult hozzám. – Szerinted ez mit jelent?

– Nyilván azt, hogy egy tehén áldozatunk is van valahol. – Ezzel ismét tanújelét adtam, hogy bármikor képes vagyok idétlen viccelődésre. Mit talált még, kérdeztem Dannytől.

– A papírlapokon sehol egy ujjlenyomat; nagyon óvatos volt az emberünk. A kapszulán találtam néhány részleges ujjlenyomatot, a tulajdonosuk Samuel Votto Lewistonból. Két héttel a kapszulaceremónia után jelentették be az eltűnését.

– Lehet ő a gyilkos?

Hank a fejét rázta. – Inkább az áldozat. Az eltűnéséről felvett jegyzőkönyvben az áll, hogy alkalmi munkákból élt, sokat vándorolt. Az előélete majdnem makulátlan; a kilencvenes évek elején begyűjtötték kábítószer birtoklásáért, de megúszta szabálysértéssel.

– Szedj össze róla mindent, és mutasd meg Tommy McKinnonnak és az embereinek. Hátha kiderül, hogy őt bízták meg a gödör körüli földmunkával. És kérdezz rá Matt Higginsnél, illetve Jimmy Osborne-nál, hogy ismerős-e nekik a férfi. Mi van még? – kérdeztem.

Danny alig jutott valamire. A karbonizotópos kormeghatározás eredménye még jó darabig nem volt esedékes az állami laborból.

– Valószínűleg úgysem számít sokat – jegyeztem meg. – Ha Votto volt az, aki a kapszulát eltemette, akkor feltételezhetjük, hogy aznap meghalt.

Egyértelművé vált, hogy Votto kiásta a gödröt, aztán a ceremónia után meggyilkolták, és bedobták a kapszulára. És mindezt csak azért, hogy a gyilkos névtelenül elhelyezhessen egy sor előrejelzést, amelyek létezésére csak ötven év múlva derül fény. Képtelenségnek hatott az egész.

Egyesével végigvettük Hankkel az előrejelzéseket, illetve hogy melyiket ki kapja. – A legtöbbel nem megyünk semmire – mondtam. – Leszámítva azt a néhányat, amelyikről tudunk, eléggé ködösen vannak megfogalmazva. Mint például ez is. – Felolvastam a papírról. – *William begyűjtötte az utolsó hat százalékát.*

– Ez éppen annyi, mint az ingatlanügynöki jutalék – mondta Hank.

– Tegyük fel, hogy erre utal. Meg akar ölni egy William nevű ingatlanügynököt. Van róla fogalmad, hányan foglalkoznak ingatlanközvetítéssel?

– Nincs.

– Utánanéztem. Huszonnyolcan Maine-ben, százharmincketten New Englandben.

– És Wiltonban?

– Egy sem. – Világos volt a probléma. Egy megoldatlan gyilkossági ügyet kellett volna találnunk, egy William nevű ingatlanügynökkel az áldozat szerepében. Ha ez megvan, felderíthetjük, hogyan kapcsolódik az ügy a többi áldozathoz. Valószínűbb volt, hogy nem találunk ilyet,

ugyanis az elkövetőnk ötven évet adott magának az összes gyilkosság kivitelezésére. És amennyiben még nem kerített sort Williamre, drámaian csökkennek az esélyeink, hogy megvédjük az összes potenciális áldozatot.

– Gondolj bele – mondtam. – Ha George Myerson nem hal meg két nappal ezelőtt, most George nevű biztosítási ügynököket hajkurásznánk.

– A főnök feleségét és Matt Higginst illetően viszont nem maszatolt semmit a pasas.

Rábólintottam. – Lévén helybeliek, lehet, hogy őket jobban ismerte.

Bementünk az állománygyűlésre, és óvatosan elmondtam mindent, amit tudunk. Láttam az embereim arcán, hogyan reagáltak, amikor a „rendőrfőnök felesége" elleni fenyegetést említettem.

Felosztottuk a nyomozati munkát. Terry Bresnicket a Myerson-féle haláleseten hagytam, és Billy Chapmant választottam ki arra, hogy együtt vizsgálódjon velem Jenny meggyilkolása ügyében.

Billy egy pitbull volt, még ha nem is úgy nézett ki. Alacsony, vékony, izmos férfi volt, és maratoni távot futott a hétvégéin. De ha kiosztottam neki egy feladatot, elvégezte, bármilyen akadályokat kellett legyőznie.

Hanknek a Matt elleni fenyegetést kellett kezelnie, és segítségül kapott maga mellé egy embert.

– Abból a feltevésből kell kiindulnunk, hogy a célszemélyek többsége még nem került sorra – szögeztem le. – George Myerson halála viszont könnyen azt jelentheti,

hogy a kapszula kiásása felpörgette a gyilkos tempóját. Bele kell húznunk.

Megkérdeztem, van-e bárkinek kérdése, de senkinek nem volt. – Nagyszerű – mondtam. – Gyerünk, kapjuk el a szemétládát.

NEM VAGYOK vevő az „embereknek joguk van tudni" szövegre. Koncepcióként semmi bajom vele, különösen, amikor én magam is a nyilvánosság részének számítok. Amikor viszont egyenruhát öltök, és dolgozom egy ügyön, jobban érdekel az „embereknek joguk van biztonságban érezni magukat" jelmondat. Jelen esetben ehhez a biztonságérzethez kézre kellett keríteni a gyilkost, úgyhogy csak ezt mérlegeltem, amikor arról volt szó, hogy milyen diszkrécióval kezeljük a helyzetet.

Gyakorlatiasan szemlélve az ügyet, a titoktartás bajosnak ígérkezett. Tudtam, hogy Katie be fog számolni a kapszulára temetett holttest megtalálásáról. A többi nem volt publikus, de Katie és Matt nem ma kezdte a szakmát. Csak idő kérdése volt, hogy független forrásból megerősítsék a tényeket. A kapitányságon mindenkit beavattunk, úgyhogy nyilvánvalóan fennállt a – szándékos vagy akaratlan – kiszivárogtatás veszélye. És ha sikerül is megtartanunk a titkot, felmerül a kérdés, hogy egyáltalán érdekünk-e titkolózni. Több mint négy év hátrányban voltunk a gyilkossal szemben, és – a George Myerson-gyilkosságot leszámítva – régen kihűltek a nyomok.

Mindig lehet valaki a nagyvilágban, aki tud valamit, és ezt velünk is hajlandó megosztani. Sokszor az illető fel sem ismeri az információ jelentőségét, de amikor a médiában megjelennek a tágabb összefüggések, lehull a szeméről a hályog. Úgyhogy jelen esetben a nyilvánosságra hozatalt pártoltam, természetesen a józan ész határain belül.

A végrehajtás könnyebbnek ígérkezett a döntés meghozatalánál. Az internet/kábeles hírcsatornák/közösségi média világában mi sem könnyebb, mint útjára indítani egy érdekes történetet. Elkottyantom a *Jemeni Napló* szerkesztőségi kifutójának, és mérget lehet venni rá, hogy egy óra múlva ettől hangos a világsajtó.

De nem kellett a tengerentúlon kereskednem: ott volt nekem Katie Sanford. Az ő napilapja bőven elég ahhoz, hogy becsatlakozzam a világ információs vérkeringésébe.

– Katie Sanford a vonalban! – hallottam mintegy végszóra, és felvettem a telefont.

– Katie, éppen hívni akartalak.

– Megvannak a fényképek a kapszulaceremóniáról – mondta.

– Remek. Át tudnál jönni velük?

– Most?

Az órámra pillantottam. Fél nyolc múlt pár perccel. Mintha gyorsabban telnének a napok, amikor szabadon kószál egy sorozatgyilkos.

– Nem vagy éhes? – kérdeztem, azonnal meg is bánva, hogy kicsúsztak a számon a szavak. Jenny meggyilkolásának és Roger büntetőperének felidézése így is éppen eléggé

nehéznek és felkavarónak ígérkezett – azon kellett volna lennem, hogy minél hivatalosabb körülményeket teremtsek.

– Üljünk be a Callahan'sbe? – vetette fel Katie egy közeli söröző nevét.

– Valami diszkrétebb hely jobb volna – mondtam. Ha a Callahan'sben együtt látnak bennünket, pillanatok alatt híre megy a városban. – Felveszlek a szerkesztőségnél.

A TERVEZÉS briliáns volt, az kétségtelen. A férfi tudta, hogy jól mérte fel a helyzetet. Mégsem „Tervező"-ként gondolt magára, nem ezt a nevet vette volna fel. A sors iróniája folytán a másik, számára kedvesebb nevet kis híján felfedte a világ előtt: majdnem betette a kapszulába.

Megfordult a fejében, hogy kézírásos levelek révén kapcsolatot teremt Jake Robbinsszal. Ha ezt megteszi, „Jós"-ként írta volna alá az üzeneteit.

A személyes kapcsolat drámai mozzanat lett volna, feldobta volna a történetet a sajtóban. De annak a lehetőségét is megnövelte volna, hogy a „Jós" hibát követ el, márpedig ilyesmi nem állt szándékában.

A terv nem volt kőbe vésve. A hatóságok cselekvésének függvényében lehetőséget adott módosításokra. Csináljanak bármit, ő áll elébük. És végül a falak leomlanak.

Egyelőre azonban értelmetlen volna ennyire előreszaladni. Rengeteg tennivalója volt: be kellett fűtenie a

hatóságoknak. És ezt csak egyetlen módon tehette meg. Megint meg kell halnia valakinek.

A KING EIDER'S sörező-étterem egy Damariscotta nevű kisvárosban volt. A rákfasírtjuk megért egy rövidebb tartamú szabadságvesztést. Plusz volt vagy négymilliófféle jobbnál jobb helyi sörük. És utoljára, de nem utolsó sorban negyvenöt percre voltak autóval Wiltontól. Katie és én ismeretlenekként üldögélhettünk az asztalunknál, és pontosan ezt akartam.

Az étterembe lépve az emeleten kértünk magunknak egy sarokasztalt. Miután rendeltünk, Katie megkérdezte: – Előbb megnézed, vagy inkább beszélgessünk?

– Megnézném inkább.

Katie felnyitotta a magával hozott barna borítékot, és kivett belőle egy köteg fényképet, lehetett vagy harminc darab. A képeket a napilap fotósa, Jimmy Osborne készítette a kapszula földbe helyezésének a napján. A legtöbb képen a város elöljárói pózoltak ásóval a kezükben, vagy csak álldogáltak a kapszula mellett. Rendszerint nézőközönség is volt a háttérben, és engem igazából ők érdekeltek. Sokukról tudtam, hogy kicsoda, de nem mindenkiről. – Van bárki, akit nem ismersz? – kérdeztem.

– Talán nyolcan-tízen. De körbeadtuk a képeket a szerkesztőségben, és mindenkit sikerült azonosítanunk. Kivéve a pasast az ásóval.

Néhány képen tényleg látható volt egy ásót markoló férfi. Felismertem az eltűnésekor kiadott szórólapról, amit Hank mutatott meg korábban.

– Samuel Votto – mondtam. – Nagyjából a kapszulaceremónia idején veszett nyoma.

– Őt találtuk meg a gödörben?

– A DNS-vizsgálat még nem készült el, de lefogadom, hogy igen.

Katie szomorú arccal bólintott. – Nem látlak sehol. Nem voltál jelen?

Ilyen rendezvényeken nem szokásom megjelenni. – Nem. Valószínűleg éppen a bűnözés ellen küzdöttem.

– A jelek szerint Roger sem volt ott.

Bólintottam, és megnéztem, mi van még a nagyalakú borítékban. Egy vastag köteg fénymásolat Mattnek azokról a cikkeiről, amelyeket a kapszulaceremóniát megelőző két évben jegyzett a *Naplónál.* Ezeket később is átnézhettem. Visszapakoltam mindent a borítékba. – Kösz – mondtam Katie-nek.

– Kérlek. És elárulnád, mi az, aminek a megbeszéléséhez negyvenöt percet kellett autóznunk?

– Két dolog. Az első, hogy újranyitjuk az ügy nyomozását. – Nem kellett elmagyaráznom, melyik ügyre gondolok; tökéletesen tudta, hogy Jenny meggyilkolásáról van szó.

– Vagyis azt akarod mondani, hogy Roger feltehetően ártatlan volt.

– Azt akarom mondani, és ezt is csak neked, hogy a kapszulában talált üzenet alapján, amennyiben tényleg a gyilkosság előtt íródott, hajlok erre. A nyomozást személyesen fogom irányítani.

Katie nem szólt semmit. Nyilván az járt a fejében, hogy történjen bármi, Roger Hagel attól még halott marad.

– Annak idején tisztában voltál a gyilkosság előzményeivel – szólaltam meg, finoman úgy próbálva említést tenni Jenny és Roger viszonyáról, hogy nem mondom ki. – Roger felesége voltál. Előfordulhat, hogy ki akarlak majd hallgatni mint olyan személyt, akinek tudomása lehet az ügyhöz tartozó tényekről.

– Nem probléma – mondta. – Mi viszont a nyilvánosság elé akarunk lépni a sztorival. Túl nagy ahhoz, hogy elhallgassuk.

– Helyes.

Meghökkenve nézett rám. – Tessék?

– Jó ötletnek tartom. Lehetnek a városban olyanok, akik tudnak valamit.

Nem tudta elfojtani a mosolyát. – Ez ám a kellemes vacsora.

– Egyetlen megkötésem van – mondtam. – Az előrejelzések közül csak a Jennyre, George-ra, a 23. utcai tűzvészre, illetve a Matt elleni fenyegetésre vonatkozót szellőztethetitek meg.

– Miért?

– Mert a többi túl általános – mondtam. – Minden második ember, aki elolvasná, célpontnak hinné magát. Nem akarok pánikot kelteni.

Úgy láttam, ezt elfogadható érvelésnek találja. – Áll az alku. Aztán hogyan tovább?

– Úgy, hogy jöhet a desszert. Ha a rákfasírtot finomnak találtad, akkor a Grande Marnier crème brûlée ki fogja ütni az ízlelőbimbóidat.

AHHOZ képest, hogy mindketten rettegtünk Jenny gyilkossági ügyének újranyitásától, a vacsora Katie-vel meglepően élvezetes volt. **A** magam részéről azt sem bántam volna, ha tovább tart – igaz, nem azért, mert annyira jól éreztem magam, hanem mert akkor csak később kellett volna nekilátnom annak, ami otthon várt rám.

A feleségem gyilkossági aktáját kellett átolvasnom.

Annak idején nem olvastam el. Kétlem, hogy láttam egyáltalán. De most előástam az archívumból, és a kocsim csomagtartójába zárva várta, hogy végre ne hozassak már több kávét a pincérnővel.

Katie és én alig beszéltünk, miközben hazafelé tartottunk Wiltonba. Katie arra kért, hogy a szerkesztőségnél tegyem ki, én pedig feltételeztem, hogy már össze is hívott egy esti értekezletet, hogy beszámoljon a beosztottjainak a vacsoránk lehetséges következményeiről.

– Kösz, Jake – mondta gyorsan, amikor megálltam az épület előtt, és kiszállt a kocsiból.

Otthon kinyitottam egy üveg sört, háttérzajnak bekapcsoltam a tévét (baseballmeccs ment, a West Coast játszott a Red Sox ellen), és felütöttem a gyilkossági aktát. Helyszíni fotók ötlöttek a szemembe, köztük néhány olyan is, amelyik Jenny véres, meztelen testét mutatta. Pályafutásom során sok holttestet láttam, és szakemberként képes voltam a szükséges érzelmi távolságtartásra. Egészen mostanáig.

Azt hittem, majd nem kapok levegőt, és ezzel meg is békéltem volna. A fulladásos halál kedvezőbb megoldásnak tetszett, mint hogy ezt az aktát végig kelljen lapoznom. Mégsem engedtem meg magamnak, hogy elfordítsam a tekintetemet. A tetthely minden egyes részletét meg kellett ismernem, mert gyilkossági nyomozóként ebből tudtam aztán dolgozni.

Összesen harmincnyolc fotó volt az aktában, és egy órát töltöttem az átnézésükkel. Szívesen mondanám, hogy idővel egyre könnyebb lett, de akkor hazudnék. Szörnyűséges volt a legelső pillanattól, és mindvégig az is maradt.

A gyilkossági akta a nyomozás valamennyi mozzanatát tartalmazta, és Hank a szokásához híven nagyon jó munkát végzett az összeállításakor. Mindent precízen felsorolt és iktatott: a bűnjelekre vonatkozó feljegyzéseket, a tanúvallomásokat és a saját megjegyzéseit.

És mindebből egy lebilincselő történet bontakozott ki, olyan narratíva, amely törvényszerűen vezetett Roger Hagel letartóztatásához és elítéléséhez. Hagelt a gyilkosság reggelén látták távozni a házunkból, a saját házából pedig

olyan ruhadarabok kerültek elő, amelyeken Jenny vérét azonosították. A gyilkos fegyverként azonosított kést ujjlenyomatoktól tisztára törölve, lezárt műanyag tasakban találták meg egy szemétgyűjtő konténerben Roger és Katie háza mögött. Az akta nagy terjedelemben foglalkozott Roger és Jenny viszonyával. Illetve az azt lezáró szakítással, mivel a nyomozók abban látták a gyilkosság indítékát. Engem is kikérdeztek, hatoldalas tanúvallomásban adtam számot arról, mit tudtam a kapcsolatukról, és hogyan vetett véget neki Jenny.

Egy másik, még hosszabb tanúvallomás is ott volt az aktában, Katie-é. Akinek Rogerrel való házassága nem heverte ki a viszony napvilágra kerülését, és Katie elismerte, hogy valószínűleg válás lett volna a következmény.

Viszont váltig hangoztatta meggyőződését, hogy a férje nem követhette el a gyilkosságot. Roger házasságtörő volt, ehhez kétség nem fért, de nem gyilkos. Katie nem tudott semmiféle magyarázattal szolgálni a férje elleni bizonyítékokra, ám láthatóan ezek sem ingatták meg az ártatlanságába vetett hitét.

És a kapszulában talált revelációk alapján neki volt igaza.

A gyilkossági akta kétszáznegyvenegy oldalas volt. Semmiképpen nem érhettem a végére aznap este. Alig több mint a felét sikerült átnéznem, aztán félretettem.

A TEJ a hűtőszekrényben kinézetre sem volt bizalomgerjesztő, a szaga pedig még annál is rosszabb volt.

Úgy látszik, nem lehet büntetlenül három héttel túllépni a lejárati időt.

A müzlireggeli így megbukott, és maradék pizzám sem volt, mivelhogy előző este vacsorázni voltam Katie-vei. Az ilyen helyzetekre tartalékoltam a Lisa's Diner nevű kis éttermet, ahol príma kávét szolgáltak fel, és még annál is finomabb francia pirítóst. Viszont szerettem volna minél előbb beérni a kapitányságra, ezért elvitelre kértem a pincérnőtől a pohár kávét és egy áfonyás muffint.

– Sűrű napja lesz, ugye? – vont kérdőre. – Elkapja a pasast?

– Milyen pasast?

– Tudja, aki azzal a kapszulával trükközött.

Amikor rákérdeztem, hogy miről beszél, odamutatta nekem a reggeli újságot. AZ IDŐKAPSZULA TITKA: GYILKOS JÁR KÖZÖTTÜNK – harsogta a szalagcím.

A cikket Matt Higgins írta, és profi munkát végzett. A következő hetekben a város másról sem beszél majd. Gyorsan odébbálltam az étteremből, mielőtt befut néhány környékbeli, és faggatni kezd az ügyről.

Még Hank előtt beértem a kapitányságra, és miközben az íróasztalomnál reggeliztem, újra elolvastam a cikket. Matt több részletet is kihagyott. Például nem említette, hogy ő maga is a megfenyegetettek között van, és Samuel Vottót sem azonosította név szerint.

Tudtam, hogy ezt miért csinálják az újságírók, és volt benne logika. Matt apránként akarta csöpögtetni az információt, hogy az olvasók kiéhezve várják az újabb

lapszámot. Szerencsémre a cikk tartalma annyira fontos volt Matt számára, hogy nem áldozott a terjedelemből a háborús hős mivoltom méltatására.

HIRTELEN Matt Higgins lett a legnépszerűbb ember a városban. Képtelen volt úgy végigmenni az utcán, hogy ne állították volna meg a barátai vagy akár olyan emberek, akikkel soha életében egyetlen szót sem váltott. Aznap délelőtt a cikke berobbant a városka kollektív tudatába, és már az országos hírcsatornák is említést tettek róla.

A gyors ebédet követően – az étteremben tucatnyiszor környékezték meg azzal, hogy árulja el, milyen titkokat leplez le ezután – Matt visszament a szerkesztőségbe, hogy megírja másnapi cikkét.

– Nyüzsögnek odakint az olvasók – mondta Katie-nek.

– Nincs jobb társalgási téma egy sorozatgyilkosnál.

Matt felnevetett. – Ez ám a szerencse, saját sorozatgyilkos.

– Eléggé komolyan veszed te ezt az egészet, Matt?

– Katie, még soha semmit nem vettem komolyabban az életemben. Ideje belevetnem magam a munkába.

Több mint elegendő anyaga volt a másnapi cikkéhez. Úgy számolta, az első cikkből kispórolt annyit, hogy még legalább három napig legyen témája, csak szép takarékosan ki kell porcióznia.

Az országos média viszont fejfájást okozott Mattnek: nemsokára megjelennek a helyszínen, és kutakodni kezdenek. Meg kellett őriznie velük szemben az előnyét, és ezt a leginkább úgy érhette el, ha Katie újabb információkat kap Jake-től. De az ő kapcsolatuk bonyolult volt, és Matt erősen kételkedett abban, hogy Katie érvényesíteni tudja az akaratát a rendőrfőnökkel szemben.

Még szerencse, hogy kidolgozott egy vészforgatókönyvet.

Matt a szokásosnál tovább görnyedt a számítógép fölé. Nem hagyta cserben az íráskészsége, és a történet annyira magával ragadó volt, hogy szinte önmagát öntötte formába. Viszont ez a téma fontosabb volt, mint bármi, amiről később írhatott, ezért minden szót aggályosaán mérlegelt.

Miután elkészült a végleges változattal, azon tűnődött, milyen lépéseket kell tennie a következőkben. Nem egyszerű újságíróként gondolt magára: oknyomozó újságíró volt. Bizalmas információkhoz fér hozzá, és több helyi kapcsolata van, mint bárki másnak. Vizsgálódni fog a gyilkosságokkal kapcsolatban, és biztosra vette, hogy sikerül új információkat napvilágra hoznia. És amikor megoldja a rejtélyt, akár a Pulitzer-díjra is esélyessé válhat.

Egyelőre azonban úgy döntött, eszik valamit, és bedob egy-két pohárral. Ezt persze otthon, a saját nappalija kényelmében is megtehette volna, de akkor nem sütkérezhetett volna a ráirányuló figyelem középpontjában. Márpedig ő pontosan erre vágyott. Úgyhogy elment a Dugoutba, egy zsúfolt helyi bárba.

Az érkezése felbolydulást keltett. Mindenki beszélni akart vele, kifaggatni, mit tud, és kire gyanakszik. Matt úgy tett, mintha ellenére volna a figyelem, megvacsorázott, aztán pedig legurított néhány sört. A legjobb rész, ahogy arra hamarosan rájött, nem az volt, hogy újságíróként megbolygatta az állóvizet. Nem, a legjobb rész az volt, hogy hirtelen az összes nő érdeklődni kezdett iránta.

Matt mindig is elég szép sikereket ért el a nőknél. Ez az este azonban más volt, mint a többi. A nők egy része egyértelműen kifejezésre juttatta érdeklődését, és Matt úgy érezte, mintha csak választania kellene közülük.

És választott is, egy Rachel Castro nevű fiatal nőt. Rachel nemrégiben költözött Wiltonba, és az utóbbi két évben pénztárosnőként dolgozott a városka áruházában. A sors fintora, hogy hat hónappal korábban Matt már próbált beszélgetésbe elegyedni vele, de akkor nem jutott semmire.

Tizenegy óra tájban megkérdezte Racheltől, nem akar-e vele tartani a házához, hogy ott folytassák a poharazgatást, A lány kapott az ajánlaton.

Matt, felismerve, hogy nincs olyan állapotban, hogy vezessen, a parkolóban hagyta az autóját; a háza gyalog is csak tíz percre volt az étteremtől. A lány egész úton belekarolt, és Matt rögtön észrevette, mennyire másként tekint rá mindenki, nemcsak a Rachelhez hasonló facér nők, hanem az egész város.

Odaértek Matt házának bejárati ajtajához, amelyet reggeli távozásakor az újságíró gondosan bezárt. Elővette a

kulcsát, kinyitotta az ajtót, és intett Rachelnek, hogy lépjen be. – Hölgyeké az elsőbbség – mondta.

– Micsoda úriember. – És ezek voltak az utolsó szavak, amiket a fiatal nő kiejtett a száján, mielőtt a 45-ös magnumlövedék a mellkasába fúródott.

MIUTÁN a lövés döreje elült, néma csend lett. Matt a kitárt ajtó mellé kuporodott, de nem látott semmit. A ház sötétbe burkolózott, a verandán viszont égett a lámpa. Valaki odabentről megláthatta volna.

Matt Rachelre nézett. A lányt hanyatt lökte a lövedék ereje, most némán és mozdulatlanul feküdt, a ruhája eleje véres volt. Matt el nem tudta képzelni, hogy életben volna.

A házba nem mehetett be, hiszen fogalma sem volt, nem vár-e rá valaki odabent, úgyhogy kétrét görnyedve elfutott a legközelebbi szomszédjáig, aki a fülsiketítő zajt meghallva kijött a házából, mert azt hitte, hogy valami robbanás történt.

Amikor az asszony meglátta Mattet, és hogy összegörnyedve rohan felé, nagyon megrémült. – Matt? Valami baj van?

– Hívja a kilenc-tizenegyet – zihálta Matt. – Szóljon nekik, hogy valakit meglőttek. Küldjenek mentőt.

A szomszédasszony beszaladt a házba telefonálni, Matt pedig egy bokor mögé húzódva szemmel tartotta saját háza bejárati ajtaját. Látta Rachelt, ahogy ott fekszik a félhomályban.

A környék perceken belül rendőrautókkal telt meg, és befutott egy mentő is. Matt előbújt, hogy odamenjen

hozzájuk, és amikor látta, hogy Jake Robbins is az elsők között a helyszínre érkezők között van, gyorsan félrevonta az autók mögé, és elmondta neki, hogyan követték egymást az események.

– És biztos benne, hogy a támadó még nem távozott a házból? – kérdezte Jake.

Matt a fejét rázta. – A bejárati ajtón át nem távozott, de attól még hátul kislisszolhatott.

– A meglőtt nő életben van?

– Nem tudom – mondta Matt. – De nehéz elhinni, hogy megúszhatta volna. A mellkas közepén érte a golyó. Borzalmas volt.

Jake utasított két rendőrt, hogy világítsák meg reflektorral a ház bejárati ajtaját. Rachel persze továbbra is ott hevert a földön, de a házban nem láttak mozgást.

Ekkor megjelent Hank autója, a nyomozó kiugrott a volán mögül, és odasietett hozzájuk. – Kellene néhány kommandós az államiaktól – szólalt meg Jake.

Hank bólintott. – Mindjárt intézkedem.

– És ki kell hoznunk onnan azt a nőt.

Hank felmérte a helyzetet, aztán így szólt: – Csináljuk.

Telefonált a kommandósoknak, aztán Jake és ő eldöntötték, hogyan közelítsék meg a házat. Kétfelől settenkednek a bejárati ajtóhoz, Jake egy hordágyat is visz magával. Más rendőrök a pisztolyukat maguk elé tartva a ház belsejét figyelik a kitárt ajtón át, hogy észlelnek-e bármilyen mozgást. Ha valaki rá akar lőni Jake-re vagy Hankre, fel kell fednie hollétét a lesben álló rendőrök előtt.

Arra a néhány másodpercre azonban, amíg hordágyra teszik Rachelt, így is jó célpontot nyújtottak. Ezt nem lehetett kivédeni; nem várhatták meg, amíg a kommandósok kiérkeznek, és semlegesítik a házban a támadót. Rachel, ha még életben volt, azonnali segítségre szorult.

A ház felé iramodtak, az utolsó szakasz előtt egy pillanatra megálltak, és visszanéztek a többi rendőrre. Aztán Jake jelt adott, és a fedezékükből kiugorva a földön heverő Rachelhez rohantak. Másodpercek alatt feltették a hordágyra, és a mentőautóhoz siettek vele.

Jake-ben szemernyi kétség sem volt erőfeszítésük hiábavalóságát illetően. Látta, mit művelt a magnumlövedék Rachellel, és tudta, hogy elkéstek. Borúlátó diagnózisát a mentősök is megerősítették. Rachel semmilyen életjelenséget nem mutatott.

Amikor megérkeztek az állami rendőrség kommandósai, Jake átengedte nekik a terepet. A kommandósok azt feltételezve láttak munkához, hogy a támadó még mindig a házban van, de egyetértettek Jake-kel abban, hogy az ellenkezője valószínűbb. Az illetőnek volt lehetősége, hogy elhagyja a helyszínt.

Három órába telt, mire a kommandósok úgy érezték, nyugodtan benyomulhatnak a házba, ezt pontos és határozott akció keretében meg is tették. Ahogy számítottak rá, a ház üres volt, és villámgyorsan kiderült, miért. Az előszobában valaki drótot feszített ki, az ajtón belépő ebben megbotolva maga sütötte el a ráirányított pisztolyt.

Egyértelmű volt, hogy a csapdát Mattnek kellett volna működésbe hoznia, ehelyett viszont Rachel járt pórul.

KATIE szinte a kezdetektől a helyszínen tartózkodott. Ez nem volt meglepő, hiszen a városka lakosságának nagy része ott álldogált a háztól biztonságos távolságra felállított barikádok mögött. Néhány másodperccel azután, hogy a kommandósok bejelentették a veszély elmúltát, észrevettem, hogy Katie ott áll mellettem.

– A lány hogy van? – kérdezte. Ezek voltak az első szavak, amelyek elhagyták a száját.

Körbepillantottam, ellenőrizve, hogy ne legyen fültanúja annak, amit mondok. – Azonnal meghalt – mondtam végül.

Katie arca megvonaglott, és azt hittem, mindjárt elsírja magát. De úrrá lett az érzésein, és így szólt: – Ez szörnyű, Jake. Van valami ötleted, hogy ki tehette?

Elbújhattam volna a sokszorosan bevált és ráadásul igaz „Van néhány ígéretes szál, amin elindulhatunk" közhelye mögé, ehelyett inkább azt mondtam: – Egyelőre nincs.

– Idézhetem a válaszodat?

– Nézd, az az érzésem, hogy a következő napokban sokat leszünk még együtt, és nem szeretném, ha folyton azon kellene gondolkodnom, hogy éppen Katie Sanford állampolgárral beszélgetek, vagy pedig Katie Sanford újságíróval tárgyalok.

Elmosolyodott, mielőtt megszólalt volna. – Mit szólnál a „Katie Sanford, a jó barát" verzióhoz?

– Ez a legszimpatikusabb.

– Remek. Akkor minden, amit mondasz nekem, bizalmas, kivéve, ha külön közlöd, hogy az információ publikus. Így jó lesz?

– Tökéletes. – Most én mosolyogtam. – Köszönöm, jó barát.

– Szívesen, pajtás.

Miután a kommandósok távoztak, újra enyém lett a helyszín, és beküldtem Danny Martinezt és csapatát a házba, hogy elvégezzék a munkájukat. Az embereimmel visszavitettem Mattet a kapitányságra, hogy ott várakozzon, míg Hankkel szemügyre vesszük a tetthelyet.

Hátul nyitva volt az egyik földszinti ablak, Hank meg is állapította: – A támadó ezen keresztül könnyen be- és kijuthatott.

Az ablak alatt a föld száraz volt és kemény. – Nem hiszem, hogy találunk lábnyomot – jegyeztem meg –, de meg kell próbálni.

Szétküldtük az embereinket, hogy kérdezzék meg a környéken lakóktól, nem láttak-e valami szokatlant.

– A támadó várhatott volna a házban, lelövi Mattet, és aztán gond nélkül távozik – morfondíroztam fennhangon. – De ő a legkisebb rizikót sem hajlandó vállalni.

Hank bólintott. –.Viszont a kapszula felnyitását láthatóan provokációnak vette, és gyorsított a tempón.

– Ebben nem vagyok annyira biztos – mondtam. – George Myerson esetében akár az is lehetett, Matt viszont valószínűleg más lapra tartozik. Az illető esetleg

megdühödött Mattre a mai cikke miatt, vagy esetleg attól tart, hogy Matt kiderít róla valamit.

A tetthelyen hagytam Hanket, hogy legyen valaki, aki felügyeli az embereinket, én pedig visszamentem a kapitányságra, hogy kikérdezzem Mattet. Egyedül ült a kihallgatóhelyiségben, amikor megérkeztem. Rachel véréből az ingére is jutott, és úgy nézett ki, hogy az átélt események erősen felzaklatták.

– Meghalt, ugye, meghalt a lány. – Állítás volt, nem kérdés.

– Igen. Miért volt egyáltalán a helyszínen?

– Imponáltam neki – mondta Matt a fejét ingatva. – Sokra ment a rajongásával, nem igaz?

– Nem a maga hibája, hogy meghalt, Matt.

– Dehogynem.

A kihallgatója voltam, nem a pszichológusa, úgyhogy megismételtem a kérdést: – Miért volt a lány a helyszínen?

– A Dugoutban ismerkedtünk össze, ittunk pár pohárral, és meghívtam magamhoz. Sajnos igent mondott.

– Sokat volt távol az otthonától a mai nap folyamán?

– Egész nap. Az illető bármikor bemehetett a házba, és előkészülhetett a gyilkosságra. – Aztán: – Tudja, még csak a szegény lánynak a neve sem jut eszembe.

– Rachel Castro.

– Rachel Castro – ismételte meg. – Rachel Castro.

Végigvettük a kapszulabontás óta eltelt napokat, hátha történt olyasmi, amiből kiderül számára, hogy ki és miért szemelte ki célpontjául.

Fogalma sem volt semmi ilyesmiről, úgyhogy nyugodtan kezet foghattunk egymással.

– Van valami ötlete, hogy miről beszélt a gyilkos, amikor hazugsággal vádolta magát?

– Nincs, pedig újra átolvastam az összes cikkemet. Az erőszak nem jelent meg az írásaimban témaként… az ön feleségének a meggyilkolását leszámítva. Új munkaerő voltam a lapnál, úgyhogy leginkább apró-cseprő kisvárosi dolgokról írtam.

Még egy órán át beszélgettünk, aztán megkértem, írja alá a tanúvallomását. Készséggel beleegyezett.

– Szerintem inkább abból kell kiindulnia, hogy maga továbbra is célpont – figyelmeztettem.

– Tudom, és óvatos leszek.

– Tőlünk telhetően szemmel tartjuk a házát, de a folyamatos megfigyeléshez nincs emberünk.

Bólintott, hogy megérti. – Majd riasztót szereltetek a házba. – Aztán megint a fejét ingatta. – De Rachel Castrón ez már nem segít.

NEM PRÓBÁLTAM kimosdatni Roger Hagelt. Az újra megnyitott nyomozásnak nem ez volt a célja. A nyomozás célja az volt, hogy megtaláljam Jenny gyilkosát, és ennek érdekében, és különösen a kapszulában találtak fényében, feltételeztem Roger ártatlanságát. Csakhogy Roger ellen

perdöntő súlyú tárgyi bizonyíték szólt. Ha nem ő volt a tettes, akkor valaki meghamisította azt a bizonyítékot.

Az ügy érdekes aspektusa volt, hogy Rogert megölték a börtönben. Nem tudtam róla, hogy bárkit elítéltek volna a gyilkosságért, és eddig azt feltételeztem, hogy Roger verekedésbe keveredhetett, vagy valaki megharagudott rá, és ezért ölte meg.

Roger halála ügyében nem folytattunk nyomozást sem én, sem a kapitányságom; a gyilkosság állami börtönben történt, és ilyen módon kívül esett a jogi fennhatóságunkon. Most viszont sokkal többet meg akartam tudni a történtekről. Amikor telefonáltam az állami rendőrségnek, közölték velem, hogy az esetet bizonyos Ryan Tillman őrmester vizsgálta ki, aki egy évvel Roger meggyilkolása után nyugdíjba ment.

Tillman Maine-ben lakott, Lewistonban. Felhívtam. Miután bemutatkoztam, így szóltam: – Egy gyilkosságról szeretnék beszélni magával.

Felnevetett. – Már megtörtént, vagy velem akarja elvégeztetni?

– Megtörtént. Egy Roger Hagel nevű férfiról van szó, a maga idején ölték meg Warrenben. – Warren a városka neve volt, ahol az állami börtön működött.

– Hagel – mondta Tillman.

– Úgy van. Emlékszik az esetre?

– Mit gondol, mégis hány gyilkosságot vizsgáltam ki harminchét év szolgálat alatt?

– Fogalmam sincs.

Megint nevetett. – Hát nekem sincs. De a Hagel-ügyre emlékszem.

Megbeszéltük, hogy együtt ebédelünk a Jackson's Dinerben, Lewiston mellett. Majdnem kétórás autózás várt rám, úgyhogy rögtön fel is kerekedtem. Amikor megérkeztem, láttam, hogy az étterem cégére *Maine állam legjobb ráktekercsét* hirdeti.

Négy asztalnál kisebb társaságok ebédeltek. A terem végében egy férfi magában üldögélt az asztalnál, úgy néztem, ő lehet Tillman.

Ő volt. És egy dosszié hevert előtte az asztalon.

Bemutatkoztam, ő pedig megkérdezte: – Szereti a ráktekercset? Itt a legjobb az egész államban.

– Én is úgy tudom.

Mindketten ráktekercset rendeltünk, és üdítőt, és Tillman így szólt:

– Mire kíváncsi Hagellel kapcsolatban?

– Mindenre, amit tud róla.

– És miért?

– Fontos ez? – kérdeztem vissza.

Bólintott. – A „miért" az egyetlen dolog, ami mindig fontos.

Korrekt. Nem volt rá okom, hogy ne mondjam el neki. – Alapos a gyanúnk, hogy Hagelt annak idején tévesen ítélték el. Semmi keresnivalója nem volt a börtönben.

– Nem Hagel ölte meg a feleségét? – Amikor látta, milyen arcot vágok, fogta a dossziét, és felemelte az asztalról. – Benne van minden. Utánanézek a dolgoknak, ez mindig

szokásom volt. Azt hiszi, azon merengtem, hogy mit rendeljek? Mindig ráktekercset eszem.

– Nem, nem hiszem, hogy Hagel ölte volna meg a feleségemet, és ezért akarom kideríteni, hogy miért ölték meg.

– A kapszulás üggyel kapcsolatos?

– Ennek is utánanézett?

Bólintott. – A számítógépen, mielőtt eljöttem hazulról. Elképesztő, mire képes a Google.

– Igen, a kapszulával kapcsolatos. Elképzelhető, hogy rátérjünk arra, amit tud?

– Rendben. Először is Hagelt soha nem tudtam hová tenni. Kilógott a fogvatartottak közül. Magában ült, nem sok vizet zavart, soha senkivel nem beszélgetett. Az összes börtönőr ugyanezt mondta róla.

– Hogyan történt a gyilkosság?

– Kavarodás alakult ki az étkezdében. Egy csomó ember tolongott, Hagel pedig a csődület közepén rekedt. Aztán amilyen gyorsan kezdődött, olyan gyorsan véget is ért, és Hagel a padlón hevert holtan, egy csavarhúzóval a szívében.

A pincérnő kihozta a ráktekercset, és abbahagytuk a beszélgetést, hogy nekilássunk a falatozásnak. Amennyire meg tudtam ítélni, tényleg a legjobb ráktekercs volt Maine államban.

Nagyjából négy harapásra eltüntettem a sajátomat. – A biztonsági kamerák felvételein látszott valami?

– Igen, de nem volt egyértelmű. A lehetséges elkövetők körét három főre szűkítettük, de senki sem beszélt. Úgyhogy nem tudtuk biztosra megállapítani, hogy ki volt.

– A három férfi bármelyike neheztelt valamiért Hagelre?

– Amennyire én láttam, egyiküknek sem volt vele semmi baja. De nem kutakodtam túlságosan, mert rajtam kívül senkit sem érdekelt az egész. Az összes érintett életfogytiglani büntetését töltötte. Egy újabb tárgyalás és bírói ítélet csak még több pénzt húzott volna ki az állam zsebéből.

– Jó, de maga hogy gondolta?

– Véleményem szerint az étkezdei lökdösődés célja az volt, hogy Hagelt eltegyék láb alól. Amiből az következik, hogy jó sokan benne voltak, nem csak a gyilkos.

– De miért?

– Ez a „miért”, ez a „miért”… Eléggé fogós kérdés, nem igaz? Nem tudom, hogy miért.

MATT HIGGINS változtatott a személyi biztonságára vonatkozó nézetein. Tanúja volt, ahogy valaki meghalt a neki szánt pisztolygolyótól, és ez új megvilágításba helyezett mindent.

A változás másik indítéka Matt főnökasszonya, Katie Sanford volt, aki kristálytisztán vázolta a helyzetet. – Az újság megfizet valakit, hogy őrködjön a biztonságod felett. Ha visszautasítod, leveszlek a kapszulasztoriról.

Matt nem tehetett mást, beadta a derekát. A *Kapszulakatyvasz,* ahogy a szerkesztőségben hívták, az ő nagy

lehetősége volt, esze ágában sem volt bárki javára lemondani róla.

Alkut kötött Katie-vel. Főnökasszonya gondoskodik a biztonságáról az otthonában, illetve ha társas életet él. Amikor viszont a sztorin dolgozik, békén hagyják. – Nem beszélhetek úgy informátorokkal, hogy valaki figyeli minden mozdulatomat.

Érvelése meghökkentette Katie-t. – Vannak informátoraid? – kérdezte.

– Lesznek.

Miután sikerült megállapodniuk, Katie elment, hogy béreljen egy testőrt, Matt pedig nekilátott a soron következő cikk megírásának. Elég személyes hangvételűnek szánta, ahogy a címből – RACHEL CASTRO HELYETTEM HALT MEG – is kitűnt.

Matt felvette a kapcsolatot Rachel néhány barátjával, akiket a tragédiába forduló estén látott a bárban. Nem ismerte jól Rachelt, hiszen mindössze néhány órát töltött a társaságában. Mégis olyan látszatot akart kelteni mintha ismerte volna a lányt.

Ugyanis esze ágában sem volt Rachelt olyan nőként szerepeltetni a cikkben, mint aki holmi egyéjszakás kaland közepén veszítette el az életét. Egy olyan nőről akart írni, akinek tartalmas élete volt, és akinek tragikusan korán meg kellett válnia ettől az élettől.

És Matt így is tett. A cikk megrendítő, szívből jövő összefoglalása volt a történteknek. Ugyanakkor összefüggésbe hozta a gyilkosságot a kapszulában talált

előrejelzésekkel, és nyilvánvalóvá tette, hogy a következő áldozat szerepét neki szánták.

A telefon többször is csörgött, miközben a cikken dolgozott, de mindannyiszor hagyta, hogy bekapcsoljon a hangposta. Amikor végzett, megnyomott egy gombot, és a cikk feltöltődött a *Napló* honlapjára, ahol az egész világ láthatta. A nyomtatott változatot még hosszú órákig nem lehetett kézbe venni.

Amikor visszahallgatta az üzeneteit, bebizonyosodott, hogy a világ valóban figyel. Meghívták a *Today Show* másnap reggeli adásába, hogy beszéljen az ügyről.

Matt tudta, hogy fontos döntéseket kell meghoznia arra nézve, hogy mostantól hogyan kezeli az eseményeket. Mindig becsvágyó újságíró volt, és felismerte, hogy a kapszulasztori égből pottyant ajándék, amely tökéletes lehetőséget biztosít arra, hogy sztárújságíró lehessen belőle, és a *Today Show*-hoz hasonló műsorok érdeklődése végképp megerősítette ebben.

De nem csak a celebstátusz lebegett a szeme előtt; addig akart dolgozni a történeten, amíg meg nem fejti, és a világ elé nem tárja. A hírnév nem tartós, ha nincs valódi tartalom amögött, amit ír. A hetvenes években minden újságíró foglalkozott a Watergate-üggyel, de az emberekben csak Woodward és Bernstein neve maradt meg, mert ők nem a levegőbe beszéltek, hanem tények voltak a birtokukban. És azokra a tényekre nem úgy tettek szert, hogy a tévében feszítettek, hanem kemény munka árán.

Mattre tehát komoly egyensúlyozó mutatvány várt, de úgy érezte, elboldogul vele. Tiszteletre méltó újságíró lesz, úgy, hogy közben celeb is. A kettő nem zárta ki egymást.

A NAGYJÁBÓL húsz kilométerre lévő Union Hills valamivel kisebb Wiltonnál. Az ottani rendőrfőnök, Tony Brus, jó barát, és már több alkalommal kisegítettük egymást.

Az egyik ilyen alkalom három évvel ezelőtt volt, amikor Union Hills lakóinak komoly tűzvésszel akadt dolguk: a 23. utca leégett bérházában tizenegy ember lelte halálát.

Ötven kilométeres körzetből vonultak a helyszínre a tűzoltók, köztük a mieink. Komoly rendőri erők is érkeztek, én hat beosztottammal mentem. A lángok megfékezhetetlenek voltak, az épület porig égett. A katasztrófa méretei és az emberéletben bekövetkezett szörnyű veszteség miatt a tűz fellobbanásának körülményeit az állami tűzvizsgálók igyekeztek felderíteni. Annak alapján, amit olvastam, gyors döntés született: gyújtogatás történt. Nem tudok róla, hogy a tettes előkerült volna.

A 23. utcai tűzvész szerepelt a kapszulában lévő előrejelzések között. Biztosra vettem, hogy az embereim már megkeresték a Union Hills-i rendőrkapitányságot, de úgy éreztem, hogy a Tony Brusszal való kapcsolatom révén könnyebben hozzájuthatok a válaszokhoz.

Felhívtam Tonyt, és közöltem, hogy a tűzvészről akarok beszélni vele.

– Érdekes. Az elmúlt huszonnégy órában te vagy a második Wiltonból, aki a tűz miatt telefonál. Szabályszerűséget vélek felfedezni.

– Hiába, a te eszeden nem tudok túljárni. – Közöltem vele, hogy mindjárt ott vagyok.

Mire megérkeztem, előkészítette a nyomozati dossziékat, úgy várt rám.

– Az időkapszulával kapcsolatos a dolog?

Bólintottam. – Szerepelt az előrejelzések között.

– A francba. – A fejét csóválta. – Egymillió év alatt se jutott volna eszembe, hogy valaki jóval előre megtervezte a gyújtogatást. Biztosra vettem, hogy valaki hirtelen dühében csinálta vagy ilyesmi.

– Miért? – kérdeztem.

– Az egy csóró környék, senkinek nincs pénze. Úgy okoskodtam, hogy valaki berágott a másikra, és bosszúból rágyújtotta a házat.

– És találtál szóba jöhető gyanúsítottakat az elméletedhez?

Vállat vont. – Akadt pár. De soha nem tudtam rábizonyítani senkire. A mai napig megoldatlan ügy. – Átnyújtotta a dossziékat. – Tedd meg, hogy lezárod helyettem. Tizenegy ember halt meg sikoltozva.

Beszereztem az esti pizzámat, hazamentem, és felütöttem a Tonytól kapott dossziékat. Nem voltak vérmes reményeim; Tony jó zsaru, és nyilván alaposan kivizsgálta az esetet.

A dossziék átnézésekor az áldozatokra akartam összpontosítani, hátha rájövök, hogy kit vagy kiket szemelt ki valójában a gyilkos.

Kiderült, hogy nem ismertem az áldozatokat, egyet kivéve.

Őt viszont úgy ismertem, mint a rossz pénzt.

CHARLIE PRICE hat éve meggyilkolta Elaine Cozartot. Huszonnégy óra sem telt el a gyilkosság után, amikor már tudtam, hogy ő a tettes. De más tudni valamit, és megint más bebizonyítani.

Cozart majdnem hat évig volt Price barátnője. Született egy Anna nevű lányuk. A kapcsolatuk soha nem volt kiegyensúlyozott, és idővel a férfi egyre gorombábban viselkedett. Időbe telt, de a lányát és önmagát féltő Cozart végül összeszedte a bátorságát, és véget vetett a kapcsolatnak. Price azonban zaklatta és fenyegette, mígnem a nő bírósághoz folyamodott, és távoltartási végzést kért a volt párja ellen. Három hónapig működött is a tiltás; Price nem ment a közelébe.

Aztán egyik éjjel Cozartot meggyilkolták az ágyában, bezúzták a koponyáját egy tompa tárggyal, miközben Anna a szomszéd szobában aludt.

Semmi sem utalt betörésre, ugyanis a tettes nem hagyott hátra értékelhető nyomokat.

Szinte teljesen biztosra vettem Price bűnösségét. Cozart többször tett bejelentést a 911-és segélyhívó számon, és ilyenkor mindig én állítottam elő a férfit a kapitányságon.

Félelmében Cozart rendre visszautasította, hogy feljelentést tegyen, és Price nevetve elsétált. A rohadék.

Jóllehet biztosra vettem a bűnösségét, az, hogy be is bizonyítsam, nem állt módomban. Nem volt semmi, aminek révén összefüggésbe hozhattam volna a gyilkossággal. Nem látták a környéken akkor éjjel, nem volt vér a ruháján, a gyilkosság eszköze sem került elő. Én azért mégis őrizetbe vettem, de az ügyész nem volt hajlandó továbbvinni az ügyet. Egyszerűen nem volt a kezében annyi bizonyíték, hogy a vádesküdtszéket legalább a megalapozott gyanú fennállásáról meggyőzze.

Úgyhogy Price megint elsétált, utána pedig megkeresett, és az arcomba röhögött. Akkor majdnem megöltem, de végül mégsem. Helyette behúztam neki egyet, és eltörtem három bordáját.

Az eredmény nyilván nem töltötte el elégedettséggel. Feljelentett, én viszont tagadtam, hogy egy ujjal is hozzányúltam volna, Price pedig ironikus módon nem tudta bizonyítani állítását.

Korábbi agresszív viselkedése miatt Price-tól megtagadták az Anna fölötti gyámság jogát. A kislány nevelőszülőkhöz került, és végül örökbe fogadták. Figyelemmel kísértem a sorsa alakulását, amíg meg nem győződtem róla, hogy új családja szeretettel veszi körül, és megfelelően gondját fogják viselni.

Amikor megtudtam, hogy Price meghalt a tűzvészben, nem lett rajtam úrrá mélységes szomorúság. Viszont soha nem gondoltam igazán, hogy ő lett volna a gyújtogató

kiszemelt áldozata. Ha Price-ra megharagudtak volna a cimborái, és holtan akarják látni, sokkal inkább golyót röpítenek a fejébe, mint hogy egy egész épületet felgyújtsanak.

A dossziét átlapozva azt láttam, hogy Tony Brus viszont Price-ra összpontosított, benne vélte megtalálni a gyújtogató esetleges célpontját. Csakhogy erre egyszerűen nem voltak bizonyítékai. Még ha Price különben a bolygó egyik legellenszenvesebb lakója volt is, a nyomozás senkit nem talált, akinek indítéka és alkalma lett volna a tűz fellobbantására.

Arra sem voltak jók az esélyeink, hogy Price-t elkövetőként összefüggésbe hozzuk a „kapszulás gyilkos" többi áldozatával. Jenny meggyilkolása érdekében állhatott volna, ha így akar elégtételt venni rajtam a törött bordáiért. Azt viszont már kétségesnek tartottam, hogy kapcsolatot találhatnék Price és Samuel Votto között, és különben sem számított volna, merthogy George Myerson megölésekor már nem volt az élők sorában, és ugyanezért Matt Higginst sem próbálhatta volna megölni.

Price piti vesztes volt. Erősen valószerűtlennek tűnt az ötlet, hogy mindezeket a gyilkosságokat – az anyagi nyereség reménye nélkül – kitervelte és végrehajtotta volna. Mint ahogy az is teljesen abszurdnak tetszett, hogy a gyilkosságok előrejelzésével bajlódjon, egy olyan időkapszulát használva fel tervéhez, amelynek a kinyitása csak ötven év múlva esedékes.

Valaki mégis lángra lobbantotta azt a 23. utcai bérházat Union Hillsben. Talán azért, mert Price éppen ott tartózkodott, de másvalaki is lehetett a célpont. Ha egyszer kiderül, megtudjuk, addig azonban csak találgatásra hagyatkozhatunk.

MARY SULLIVAN a wiltoni rendőrkapitányság egyetlen polgári alkalmazottja volt. Ő intézte a gépírást, ő öntötte végleges formába az állam által megkövetelt jelentéseket, szervezte Robbins rendőrfőnök és a nyomozók napi programját – amolyan mindenes volt a kapitányságon.

A munka, amit csinált, nem fizetett túl jól, de Mary szerencsésnek vallotta magát, hogy legalább ez van. Nem volt könnyű élete. Hároméves korában az anyja elhagyta őt és két testvérét, és a gyerekek az alkoholista, agresszív apjukkal maradtak. A férfi, akihez később Mary feleségül ment, nem sokkal volt különb az apjánál, viszont legalább lelépett a fiuk, Kyle megszületése után, és soha nem jelentkezett többé.

Mary mindent megtett, hogy talpon maradjon, néha három állása is volt egyszerre. Nem volt könnyű, de megoldotta, és a napot, amikor Kyle beiratkozott a főiskolára, élete legboldogabb napjaként tartotta számon.

Bár csinos volt és jó humorú, nem foglalkoztatta újra a férjhez menés gondolata. Randizgatott férfiakkal, de senkit

sem engedett magához túl közel. A fián kívül a függetlensége volt számára a legbecsesebb.

Aztán megismerkedett Matt Higginsszel, és rövid időre rés nyílt a páncélzatán. Nagyjából három hónapig találkozgattak, de egyikük sem vette túl komolyan a kapcsolatot. Matt több tekintetben különbözött azoktól a férfiaktól, akikkel Mary addig járt. Elvitte őt New Yorkba és Bostonba. Bőségesen volt pénze, hogy szép ajándékokkal kényeztesse. Erős volt a csábítás, Mary élvezte és értékelte a drága holmikat.

Nem esküdött volna meg rá, hogyan történt, mindenesetre elkezdett mindenféléket mesélni a férfinak a kapitányságról. Spicli lett belőle, döbbent rá, és mindez a kapcsolatuk felbomlása után is folytatódott. Mary cikkötleteket adott az újságírónak, de persze semmi olyasmit, ami a kapitányság működésében zavart okozhatott volna. A férfi pedig az információ alapján tudósításokat szállított a lapjának. Mindezt persze úgy csinálta, hogy Mary soha ne lepleződhessen le. Romantikus kapcsolatuknak addigra régen vége volt, a színlelés értelmét vesztette. Mary az újságíró fizetett hírforrása lett, és már kimondottan számított a pénzre. Az extra bevétel révén valamivel kellemesebben élhetett, mint amit egyébként megengedhetett volna magának, és erről esze ágában sem volt lemondani.

És nem is tette. Majdnem három év telt el, mióta Matt és ő nyilvánosan találkozgattak egymással. Nem volt valószínű, hogy a városban bárki emlékezne rá, hogy ők

valamikor randizgattak. Kisvárosi rendőrkapitányságról lévén szó, soha nem adott át Mattnek eget rengető információkat, és az így megszülető cikkek sem keltettek különösebb feltűnést.

A kapszulasztori viszont más volt. Mary nagyon megrémült, amikor valaki az újságíró életére tört. Úgy érezte, tartozik átadni neki minden információt, amihez hozzáfér, és nemcsak a fizetségért cserébe, de azért is, mert Matt így esetleg könnyebben megvédheti magát.

Úgyhogy tudta, hamarosan befut a hívás Matt-től, és előre megtervezte, mit fog elmondani, és mit nem. Olyasmit soha nem árult volna el, ami kárt okoz a kapitányságnak, de így is volt rengeteg minden, amit nyugodtan megoszthatott a férfival.

– Szia, Mary.

– Matt…

– Beszélnünk kell.

Úgyhogy beszéltek. Vagy inkább csak Mary beszélt, Matt hallgatta.

A RENDŐRSÉG CHARLIE PRICE HALÁLÁT VIZSGÁLJA A KAPSZULAGYILKOSSÁGOKKAL KAPCSOLATBAN. Ezzel a címmel jelent meg Matt másnap reggeli cikke, és úgy tippeltem, hogy nyolc órára Wilton összes lakosa olvasta is. Én biztosan.

Az írás felelevenítette Charlie történetét – hogyan tartóztattam le gyilkosságért, hogyan találta megalapozatlannak az ellene felhozott vádakat az

ügyészség. Az is szerepelt az írásban, hogy Charlie is feljelentett engem, amiért eltörtem a bordáit, de az állításait nem tudta bizonyítékkal alátámasztani. Aztán elhangzott, hogy Price is a 23. utcai tűzvész áldozatai között volt, ami összefüggésbe hozta a férfit a kapszulagyilkosságokkal.

Az a tény, hogy Charlie Price nevét bedobták a köztudatba, önmagában a nyomozás szempontjából nem minősült károsnak. Ha viszont Matt valami módon belelátott a nyomozóhatóság kártyáiba, akkor a jövőben még akár valami fontos ügyben is keresztbe tehetett nekünk.

Nem ígérkezett könnyűnek kideríteni, ki felelős a kiszivárogtatásért. Alapvetően megbíztam kis kapitányságunk valamennyi dolgozójában. Nem mintha megesküdtem volna rá, hogy egyikük sem alacsonyodna le odáig, hogy információt osszon meg Matt-tel; inkább úgy mondanám, hogy nem volt kézenfekvő gyanúsítottam.

És még abban sem lehettem biztos, hogy tőlünk szivárgott ki az információ. Mi van akkor, ha Tony Brus vagy az emberei közül valaki? Kételkedtem benne, hogy így volna, de ezt a lehetőséget sem lehetett kizárni.

– Gondolod, hogy a mieink közül volt valaki? – kérdezte Hank.

– Jó esély van rá. Kétlem, hogy Brus ilyet tenne.

Egyvalami biztos volt: ha rájövök, ki kotyogott, abban a pillanatban repül az állományból.

– Bízd rám a felderítést – mondta Hank. – Később is ráérsz bekeményíteni, ha az illető nem áll le. Azt hiszem, most elég volna egyesével beszélni az emberekkel.

Később a nap folyamán Hank újra megjelent az irodámban, hogy elmondja, mit végzett. – Nem vádoltam meg senkit – magyarázta. – Csak elmondtam, hogy házon belül kellene tartani a dolgokat, illetve, hogy kerüljük a partizánakciókat a médiával.

– Mik voltak a reakciók?

– Ahogy várható volt. Mindenki egyetértett, hogy a kiszivárogtatás szörnyű dolog, és esküdöztek, hogy soha nem tennének ilyet.

– És van valami tipped, hogy mégis ki lehetett?

A fejét rázta. – Semmi. De rajta leszek.

MÁSNAP REGGEL bekapcsoltam a tévét az időjárás-előrejelzésért, és azt láttam, hogy Matt Higgins beszélget a *Today Show*-ban Matt Lauerrel a kapszulasztoriról, illetve az ellene végrehajtott merényletről. Matt együttérzését fejezte ki az áldozatok hozzátartozóinak, és szerénykedni próbált a cikkeit illetően.

Az interjú több reakciót is kiváltott belőlem, és egyik sem volt pozitív.

Először is az interjúnak köszönhetően a kapszulasztori országos híranyaggá lett, vagyis Wiltont hamarosan ostromzár alá helyezi a sajtó. Ez megnehezíti a munkámat.

Továbbá komolyan aggasztott, hogy az országos sajtóval együtt az FBI is megjelenik a városban, ahogy az rendre megtörténik, amikor ilyen történet bekerül a köztudatba.

Nem mintha vetélytársakat láttam volna bennük. Egyszerűen nem gondoltam, hogy keresnivalójuk volna

nálunk; ez helyi ügy volt helyi szereplőkkel. Viszont ha a szövetségiek be akartak szállni, bármikor hivatkozhattak a mondvacsinált jogalapra, miszerint úgy vélik, az elkövetők államhatárokon átnyúló tevékenységet folytatnak, illetve beállíthatják terrorcselekményként a Union Hills-i tűzvészt.

Sejtéseim nagyjából hét óra múlva beigazolódtak.

Az irodámba lépő két férfiról annyira lerítt, hogy FBI-ügynökök, hogy csodálkoztam, miért nincs a homlokukon FBI-pecsét.

Sean Bennett különleges ügynök és Steve Barone különleges ügynök, mutatkoztak be, a jelvényüket is megmutatva.

– Esetleg olyan ügynökeik is vannak, akik nem különlegesek? – kérdeztem kissé gúnyosan.

Arra számítottam, hogy felhúzzák magukat a kérdésemen; a legtöbb ügynöknek, akivel dolgom akadt, igen alacsony volt az ingerküszöbe. Barone kőarccal meredt rám, Bennett viszont, akit a főnöknek néztem kettejük közül, egyenesen elmosolyodott. – Ha vannak is, én még nem találkoztam velük – mondta.

– Szóval maguk is nézik a *Today Show-t*? – kérdeztem.

Bennett bólintott. – Reggel nyolckor telefonáltak rám.

– És utasították, hogy vegye át az irányítást?

– Egyelőre csak felmérjük a helyzetet, és kiderítjük, hogy szükség van-e a szerepvállalásunkra.

– Nincs – mondtam.

Elmosolyodott. – Ennél azért kicsit alaposabban körülnéznénk.

Bólintottam. – Gondoltam, hogy ez a tervük. És hogyan akarják ezt kivitelezni?

– Az egyik különlegességünk ügynökként, hogy príma hallgatóság vagyunk. Elmondhatná, mi folyik itt.

Tehát úgy tettem. Tömörítve elmondtam nekik, mi minden történt eddig, egyedül a mi kis személyes történetünket hagytam ki Katie-vel, mert nem volt igazán jelentősége.

Bennett és Barone többször félbeszakítottak a kérdéseikkel. Abból, hogy valaki milyen kérdéseket tesz fel, könnyen megállapítható, hogy okos-e; ezek a fickók okosak voltak.

Be kell vallanom, örömmel töltött el, hogy látható elégedettségükre sikerült megválaszolnom a kérdéseiket; ezek szerint megfelelően jártam el az ügy felderítésében.

– Úgy veszem ki a szavaiból, hogy elég közel jár a megoldáshoz – mondta Bennett.

– Vagyis visszamennek a Különleges Ügynökök Földjére, és boldogan élnek, amíg világ a világ?

Felnevetett. – Azt nem mi döntjük el. Én azt fogom javasolni, hogy álljunk készenlétben, ha esetleg mégis a segítségünkre szorulnának.

– Részemről rendben – mondtam. Behívtam Hanket, és arra kértem, mutassa meg az ügynököknek a nyomszakértői jelentéseket. Ők hárman elmentek, én magamra maradtam a kérdéssel: hogyan tovább. Az okos megoldás valószínűleg az lett volna, ha odadobom a labdát Bennett ügynöknek, azzal,

hogy csak így tovább. Ehelyett felhívtam Katie-t, és megkérdeztem tőle, ráér-e beszélgetni.

– Most megyek be értekezletre. Hét körül végzünk – mondta.

– Vacsora?

Elgondolkodott néhány pillanatra, ahogy nekem is illett volna, még mielőtt a kérdést feltettem. – Rendben van – érkezett a késleltetett válasz

– És hol legyen?

– Érted megyek hétre a szerkesztőséghez.

Tíz perccel hét után jelent meg az épület előtt, és amikor már a kocsiban ült, megkérdezte: – Mindig vacsora közben bonyolítod a kihallgatásokat? – Ezúttal is a damariscottai King Eider's volt az úti cél.

– Nem. Ez inkább csak rád korlátozódik.

Katie direkt volt, mint mindig. – Miért?

– Ebben nem vagyok biztos – mondtam, mert tényleg nem voltam az. Amiről beszélnünk kellett, ráért, másnap is sort keríthettünk volna rá valamelyikünk irodájában.

– Akkor beszélgessünk.

BILL NORRIS szerette a hétfőket. Hétvégenként dolgoznia kellett, úgyhogy hétfőn pihent. Tökéletesen kidolgozott napirendje volt, A felesége, Gale, nyolcig hagyta aludni, és kávéval várta, amikor lement az emeletről. Aztán Bill ült a tévénézős székén, elolvasta az újságot, és tévézett egész nap.

Gale nyolckor ébresztette, de nyolc óra tíz előtt nem sikerült felkelnie. Részben egyszerűen a fáradtság miatt,

részben pedig azért, mert kezdte cserbenhagyni a teste. A repeszek ezt teszik az emberrel, és Billben volt néhány fémszilánk az Afganisztánban töltött napok óta.

Fél kilenc előtt sohasem jött meg az újság. Úgyhogy Bill ült a székén, és a kávéját kortyolgatva nézte a tavat, belefeledkezve a tipikus, békés New Hampshire-i látképbe. Esett, ami Bill kedvenc időjárása volt.

Még nem olvasta az előző napi újságot, úgyhogy kézbe vette. Talált egy cikket: a maine-i Wiltonban több gyilkosság is történt, melyeket állítólag valaki egy időkapszulában előre megjósolt. Bill tüzetesen átolvasta a cikket, ugyanis felfigyelt a szövegben Jake Robbins nevére.

Bill és Jake együtt szolgáltak Afganisztánban. Aznap is együtt voltak, amikor az alegységüket tőrbe csalták. Bill súlyosan megsérült egy robbanásban, és alig úszta meg élve. Több más sérülttel együtt Jake menekítette ki, akit ezért kitüntetésben részesítettek.

Bill világéletében kedvelte Jake-et, a háborús hősi státuszával kapcsolatban mégis vegyes érzéseket táplált. Nem mintha nem tekintette volna valódi hősnek. Inkább arról volt szó, hogy a hadszínterek tele voltak hősökkel; ezek egy része megúszta elevenen, a többiek meg nem, és valahogy nem volt helyénvaló néhányukat önkényesen kiemelni.

A cikk elolvasása után Bill az afganisztáni időkön merengett. Ez olyasmi volt, amit gyakran megtett, és órákra bele tudott feledkezni az emlékeibe. Afganisztán örökre vele maradt.

– Korábban hozták az újságot! – rántotta vissza Gale hangja a háborús övezetből. Az asszony a ház előtti gyepet nézte az ablakon át.

– Elképzelhető, hogy kimégy érte?

– Ilyen esőben? – kérdezte Gale, aki nyilván nem osztozott Bill zord időjárás iránti vonzalmában.

– Vagyis nem?

– A számból vetted ki a szót.

Bill sóhajtott, aztán felkelt a helyéről, és az ajtóhoz menet gyengéden megpaskolta az asszony csípőjét. Tizennégy éve voltak házasok, és élete legjobb döntésének tartotta, hogy Gale-t feleségül vette.

Nagyjából húsz lépést kellett megtennie az újságig, amely PVC fóliába csomagolva hevert a földön. Amikor lehajolt érte, furcsának találta a kinézetét. Aztán jobban megvizsgálta, és rájött, hogy valami nagyon is ismerős tárgyról van szó; csak éppen nem újság egyáltalán.

Még jutott rá ideje, hogy magában megállapítsa, mivel van dolga: sok ilyet látott a világ túlsó felén. Egyiket se álcázták vaskos köteg újságnak, de azokat nem is kifejezetten az ő elpusztítására tervezték. Erre nyugodtan ráírhatták volna akár a nevét is.

Arra még jutott ideje, hogy mindezt észrevételezze, de a cselekvésre már nem. A pokolgép széttépte a testét.

A ház homlokzatát súlyosan megrongáló robbanás legalább egy háztömbnyi sugarú körben kitörte a házak ablakait. Gale a légnyomástól a padlóra zuhant, és sikoltozni kezdett.

– ROGER még akkor is szerette a feleségedet – mondta Katie. – Mindvégig.

– De a szakítás miatt elvesztette őt. Nem lehet, hogy a visszautasítástól kifordult magából?

Katie a fejét rázta. – Annyira nem, hogy végezzen Jennyvel. Rogernél jámborabb embert nem hordott a hátán a föld.

– Sohasem kételkedtél az ártatlanságában? – kérdeztem.

– Ezzel kapcsolatban nem. Megcsalt, és már nem volt belém szerelmes. A házasságunknak így is, úgy is befellegzett. De Roger rendes ember volt, aki szörnyű hibát követett el. Viszont nem úgy, hogy gyilkolt volna.

Csak bólintottam, ő pedig folytatta: – Miért beszélünk erről, Jake? Te is ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy nem Roger ölte meg a feleségedet

– De valaki csak megölte. És bárki végzett Jennyvel, Rogerre kente a gyilkosságot. Amennyiben Roger ártatlan volt, és mégis tárgyi bizonyíték szólt ellene, valaki szántszándékkal gondoskodott róla, hogy így legyen.

– Még sohasem gondoltam át ilyen megközelítésben – mondta Katie.

– Más is van. Rogert valószínűleg megölették a börtönben.

– De miért? Ha tudott volna bármit, nyilván elmondja a nyomozás során vagy a tárgyaláson.

– Kivéve, ha nem jött rá, hogy tud valami fontosat – mondtam. – Voltak ellenségei?

– Kinek nincsenek? De Roger a *Napló* kiadásának üzleti oldalát vitte, és mi elég kis vállalkozás vagyunk. Nincs senki, akire gondolni tudnék, igaz, Roger nem osztott meg velem mindent.

– Tudod, hogy mivel foglalkozott a kilépése előtti időszakban?

– Igen, ugyanis én vettem át a feladatköreit. Rendbe rakta a személyzeti aktáinkat, alkalmazottak háttéranyagai, egészségbiztosítás, ilyesmik. Azelőtt ezeket elég lazán kezeltük.

Ezután fordult a kocka: Katie bújt a kihallgatótiszt szerepébe, és próbált információt kiszedni belőlem egy esetleges újságcikkhez. Bárcsak lett volna mit átadnom. Bárcsak lett volna bármim.

Egyikünk sem volt különösebben elégedett, de ejtettük a témát. Amikor megérkeztünk az étterembe, és leültünk, megváltozott a helyzet. Mintha stresszmentes övezetbe kerültünk volna, ahol minden terhünket lerakhatjuk, és végre felhőtlenül élvezhetjük egymás társaságát.

Semmi olyasmiről nem beszélgettünk, aminek jelentősége lett volna, és ez mindkettőnknek tökéletesen megfelelt. A gimnáziumról anekdotáztunk, a tantárgyakról, amelyekre együtt jártunk. Majdnem olyan volt, mintha évekig nem láttuk volna egymást, és most próbálnánk behozni a lemaradást.

– Mindig mögöttem ültél az órákon – mondta Katie. – Miért?

– A nyakad miatt.

– A nyakam miatt?

– Igen. Tudod, a füled mögött… igazából mindkét füled mögött… van egy kis bemélyedés. Mindig azt néztem.

Katie ösztönösen a füle mögé nyúlt, hogy ellenőrizze, amiről beszélek.

– Ja, ez mindig megvolt. Erre gondolsz?

Odahajoltam, hogy megnézzem. – Aha.

Megint megtapintotta. – Szerintem mindenkinek van ilyen.

– Lehet – mondtam –, de a tiéd ott volt mindig az orrom előtt.

Ezen jót nevetett. Sokat nevettünk vacsora közben, főként azon, hogy mennyit ügyetlenkedem a rákpáncél feltörésével.

Miközben beszélt, Katie többször megérintette a karomat. Egész pontosan hétszer ért hozzám. Számoltam. Három órát töltöttünk az étteremben. Ha volt is élvezetesebb étkezésem az utóbbi években, nem emlékszem rá. Visszaúton elkomorodott a hangulat. Arról beszélgettünk, melyikünk hogyan él, milyen szerelmi kapcsolatokba bonyolódott a házastársa elvesztése óta.

– Randiztam néhány nővel, de nem vittem túlzásba – mondtam, amikor Katie nekem szegezte a kérdést. – Olyan, akit komolyan vettem volna, nem volt. És te?

– Semmi különös. Nem hagytam, hogy fontos legyen a kapcsolat.

– Tudom, mire gondolsz – mondtam, merthogy tényleg tudtam.

Amikor a házához értünk, nem hívott be. Nem volt rá szükség ugyanis.

Mentem utána, ahogy pontosan tudta, hogy menni fogok. Arra sem esküdnék meg, hogy legalább a bejárati ajtót bezárta mögöttünk, mielőtt csókolgatni és simogatni kezdtük egymást, éppen úgy, mint a gimnáziumi időkben, amikről az este folyamán beszélgettünk.

Az ágyban viszont nem voltunk gimnazisták. Annak idején akartuk, hogy megtörténjen, most szükségünk volt rá. Most kiderült, milyen hatalmas a különbség.

HAJNALI EGYKOR jöttem el Katie-től. Fontosnak tartotta, hogy előbb megbeszéljük a kettőnk között történteket.

– Azt hiszem, elég rendhagyó helyzetbe keveredtünk, Jake.

Ágyba bújtam a nővel, akinek a férjét elítélték a feleségem meggyilkolásáért – azt hiszem, ezt nyugodtan minősíthetjük rendhagyónak, úgyhogy egyetértettem Katie-vel, de nem mondtam ki. – Nekem teljesen normálisnak tetszett – mondtam.

– Nekem is. – Nevetett.

– Katie, szeretnék veled továbbra is találkozgatni. Lehet, hogy nem kellene nagydobra vernünk a kapszulasztori miatt, viszont szerintem egész jók vagyunk együtt. Egész jók? Az nem kifejezés. Kellemesnek és helyénvalónak érzem a kapcsolatunkat.

Bólintott, bár úgy látszott, mintha kissé vonakodna. – Én is. És kicsit fejbe kólintónak is, de olyan varázslatos fejbe kólintásra gondolj. És szerintem is jó ötlet, hogy ne verjük nagydobra.

Ennyiben maradtunk. Hazamentem, és amikor besétáltam az ajtón, különös érzés fogott el. Az otthonom eddig a mentsváram volt. Most hirtelen kissé magányos és üres helynek éreztem, és fogalmam sem volt, hogy miért.

De biztosra vettem, hogy Katie-vel kapcsolatos az érzés. Az üresség és a magány soha nem háborgatta az éjszakai nyugalmamat; ami azt illeti, nincs az a találmány, amely háborgatni tudná az éjszakai nyugalmamat. Úgyhogy tíz perccel azután, hogy hazaértem, aludtam, mint a bunda. Reggel hatkor akartam kelni, hogy időben beérjek a kapitányságra.

Fél hétkor, már tusolás után, megcsörrent a telefon. A kijelzőn a 204-és területi kód jelent meg, amiről az agyam valahogy tudta, hogy az észak-karolinai Charlotté.

Amikor felvettem, a hang a vonal túlsó végén így szólt; – Jakie?

A „Jakie” becenevem hallatán arra gondoltam, hogy valamelyik egykori katonatársam hív. Csak azok szólítottak így, akikkel együtt szolgáltam a tengerészgyalogságnál. Mindenki kapott valami becenevet, egyeseké kreatívabb volt, másoké nem annyira. A „Jakie” nem annyira.

– Én vagyok – mondtam.

– Jakie, Costanza vagyok.

Tehát George Starksszal beszéltem. Mivelhogy George volt a keresztneve, és már akkoriban is kopaszodott, a *Seinfeld* egyik szereplőjéről elneveztük „Costanzának”

– Hé, ember, örülök, hogy hallom a hangodat. Mi a helyzet?

– Rossz hírem van, Jakie. Billy Boy átköltözött az örök vadászmezőkre.

Tudtam, hogy Bill Norrisról beszél, aki az egyik cimboránk volt Afganisztánban. Megdöbbentett a hír. Annak idején közelebb éreztem magamat Billhez, mint a társaink többségéhez, és bár évek óta nem hallottunk egymásról, az érzés megmaradt.

Ugyanabban az alegységben voltunk, együtt harcoltunk, és ez családdá kovácsolt bennünket. De Billnek és nekem volt még egy közös balhénk: egy kocsmában összeverekedtünk egymással. Már nem tudom, min ugrottunk össze, valószínűleg sporton. Mindenesetre ekkorra ledöntöttünk pár sört, és rövid ütésváltás után a padlón henteregve birkóztunk tovább.

Nekem felhasadt az ajkam, Billnek pedig betört az orra, de másnapra túltettük magunkat az eseten. Van valami a verekedésben, ami testvéri kötelékké szilárdítja a küzdő felek kapcsolatát.

– Mi történt?

– Valaki megölte Billt, Jakie. Pokolgépet helyezett el a háza előtti gyepen. Ezek Afganisztánt akarnak csinálni New Hampshire-ből.

– Ki azok az „ezek”?

– A terroristák… dzsihadisták… ki tudja?

– De még nem vettek őrizetbe senkit?

– Bill felesége telefonált a nejemnek, Janice-nek, aki már el is indult, hogy ott legyen vele. Lehet, hogy rákeresek az interneten, és megnézem, mit tudok kideríteni.

Fogalmam sem volt, hogy New Hampshire-en belül hol történt a robbantás, de én is rákereshettem a Google-on és kideríthettem a részleteket.

– Bill mivel foglalkozott?

– Az utóbbi néhány évben házakat értékesített… ingatlanügynök volt.

Costanza beszélt tovább, de már nem jutottak el hozzám a szavai.

Ugyanis az eszembe villant valami döbbenetes. A kapszulában talált előrejelzések egyike: *William begyűjtötte az utolsó hat százalékát.* A gyilkos elírhatta a nevet.

– Mi helyett használtuk a „Bill" nevet? – kérdeztem. – Mi volt Norris igazi keresztneve?

– Tudja a manó – mondta Costanza. – De gondolom, hogy nyilván William lehetett.

RÁKERESTEM az interneten Bill Norrisra, és kiderítettem, hogy tényleg Williamnek hívták. A találatok többsége az ingatlanügynöki tevékenységével volt kapcsolatos.

Plusz találtam róla egy cikket, amely úgy hét évvel ezelőtt az ottani napilapban jelent meg. Az írásban engem is megemlítettek, az elmaradhatatlan „háborús hős" titulusommal. Bill a rá jellemző nagylelkűséggel elmesélte a

verekedésünk történetét. Kihangsúlyozva törött orrát, egyértelműen magát állította be veszteségként, az én emlékezetemben viszont kiegyenlítettebbnek tűnt a dolog. Bill kemény legény volt. Nehezemre esett elhinni, hogy a halála összefügghet egy öt évvel ezelőtt, a lakóhelyétől több száz kilométerre a földbe helyezett kapszulával.

Bementem a kapitányságra, és közöltem Hankkel, mi történt. – Gondolod, hogy a mi emberünk csinálta? – kérdezte Hank.

– Ha nem ő volt, akkor ez minden idők legdurvább véletlen egybeesése – mondtam meggyőződéssel.

– És azt hiszed, hogy ez rólad szól?

Tudtam, mire gondol. A többi haláleset helyi ügy volt; kapcsolatban álltam az áldozatokkal, de ez a többi ember nagy részéről is elmondható volt, akik velem együtt Wiltonban laktak. Ez viszont most más volt. Ha tényleg Bill volt az a William, akire a kapszulás gyilkos jóslata vonatkozott, akkor Hank fején találta a szeget.

Rólam kellett szólnia ennek is, hiszen egyedül én álltam bármiféle kapcsolatban Bill-lel. Jenny, George Myerson, Charlie Price és most Bill Norris – csupa olyan ember, akiket jól ismertem. Az egyetlen áldozat, akit nem ismertem, Rachel Castro volt, de ez nem borította fel az elméletemet, ugyanis ő Matt Higgins helyett halt meg. Mattet pedig jól ismertem.

– Lemegyek New Hampshire-be – jelentettem be.

– Rendben. Megemlítsem a többieknek a délelőtti állománygyűlésen?

Bólintottam. – Igen. Mindenki legyen tisztában a kirakós lehető legtöbb darabjával. És készíts listát azokról, akiket letartóztattam, börtönbe kerültek, és azóta már szabadlábon vannak. Ellenőriznünk kell őket.

Négy órát kellett autóznom North Conwayig, a New Hampshire-i kisvárosig, ahol Bill lakott. Előzetesen odatelefonáltam, és beszéltem a feleségével. A hangja alapján az asszony az összeomlás szélén állt, de beleegyezett, hogy találkozzunk, ha lemegyek hozzá.

Amikor odaértem, rögtön szemembe ötlött a helyszínelő szalaggal körbekerített pázsit az utcafronton, és hogy milyen irdatlan kárt tett a házban a Billnek szánt pokolgép. Bill felesége, Gale, ajtót nyitott, fogadta részvétnyilvánításomat, és itallal kínált. A nappaliban legalább tizenöt embert láttam, úgyhogy megkérdeztem Gale-t, hol beszélhetnénk bizalmasan. – Nem veszem igénybe túl sok idejét – fogadkoztam.

– Semmi baj. Bill egyfolytában magáról beszélt. Nagyon jó szívvel emlékezett vissza magára.

– Ugyanígy éreztem én is vele kapcsolatban.

Bevitt egy kis dolgozószobába.

– Jó lesz itt magának? – kérdeztem. – Mármint hogy ilyen súlyosan károsodott az épület.

Bólintott. – A bátyám építési vállalkozó, ő fogja végezni a helyreállítást. Ez a mi házunk, nem fognak elkergetni innen.

– Van valamilyen ötlete, hogy ki akarhatott ártani a férjének?

– Nincs. Törtem a fejem, de hiába, Billt mindenki szerette.

– Hogyan történt ez a szörnyűség?

– Bill kiment az újságért.

– Mindig ő hozta be az újságot?

– Igen – mondta Gale. – Nyilván kifigyelték.

Beszélgettünk egy darabig Billről. Az asszony kívülről tudta a régi katonatörténeteket; Bill rengetegszer sztorizhatott neki. Úgy láttam, jobban érzi magát attól, hogy beszél, úgyhogy hagytam. De a tettes kilétének felderítésében tapodtat sem jutottam előbbre.

A városból kifelé autózva megálltam a rendőrkapitányságnál, és beszéltem a helyi rendőrfőnökkel. Volt olyan udvarias, és elmondta, hol tart az ügyben: sehol. Ismertem ezt az érzést. És egy másik érzést is megtapasztaltam, mióta Gale-lel beszéltem. Az asszony és én már ugyanannak a klubnak voltunk a tagjai, olyan klubnak, amelyhez nem akar tartozni az ember. Mindkettőnk házastársát meggyilkolták. Azt hiszem, hogy életem végéig eléldegélhetek valakivel, aztán hirtelen kiderül, hogy csak annak a valakinek az élete végéig tartott az idill.

Különös, felkavaró érzés, és ami a nyomában jó darabig megmarad, az a sötét magány.

Annyi előnyöm volt Gale-lel szemben, hogy tudtam, ki ölte meg Jennyt, vagy legalábbis tudni véltem. A nem tudásból másfajta fájdalom fakadt volna, és az igény arra, amit lezárásnak neveznek. Csak az igazán kellemetlen, hogy ha nem tudom, ki követte el a gyilkosságot, a lezárás is lehetetlenné válik.

Ezt a saját bőrömön tapasztaltam most, hogy Roger Hagel már nem tölthette be a rosszfiú szerepét. Réges-rég megtanultam együtt élni a veszteség érzésével, hogy Jenny nincs többé; eltemettem magamban ezeket az érzéseket, és csak nagy ritkán engedtem, hogy előtörjenek. De a Gale-lel való találkozástól újra elfogott a magányosság érzése. Ezúttal új ellenszerem volt rá. Mégpedig Katie. Egyfolytában ő járt a fejemben, amióta eljöttem a házából.

Felhívtam a privát vonalán, de nem vette fel. Üzenetet akartam hagyni, hogy látnom kell, és még este találkozni akarok vele, de aztán eszembe jutott, hátha az asszisztense hallgatja vissza az üzeneteket. Úgyhogy csak arra kértem, hogy hívjon fel.

A Bill házához tett kiruccanástól nem lettem okosabb. Legfeljebb csak magamról tudtam meg valamivel többet.

MATT HIGGINS megpróbálta elérni Jake-et, de közölték vele, hogy nincs a városban. Nem kellett sztárriporternek lenni ahhoz, hogy rájöjjön: Jake nem utazna el üdülni élete legnagyobb nyomozása közepén, úgyhogy joggal feltételezte, hogy a kiruccanásra a kapszulasztorival kapcsolatban volt szükség.

Ezért felhívta Mary Sullivant.

Mary mozdulatlanná dermedt, amikor meghallotta a férfi hangját. Soha nem élvezte fizetett informátori szerepét, de mivel ez a múltban jelentéktelen eseményekre terjedt ki, nem zavarta különösebben.

Rövid csevegésbe kezdtek, de mindketten pontosan tudták, merre tart a beszélgetés, és Mary feszengve várta a pillanatot.

– Hallom, Jake elutazott a városból – mondta Matt.

Amikor Marytől nem jött válasz, tovább mondta. – Hová ment vajon?

– Azt hiszem, New Hampshire-be.

– New Hampshire nagy állam.

– North Conwaybe.

A férfi felnevetett. – Hát oda minek? Vásárolni? – North Conway tele van üzletekkel, ami komoly vonzerő a turisták számára.

– Nem tudom, miért ment oda, Matt, esküszöm. – Mary hazudott. Pontosan tudta, miért ment North Conwaybe a rendőrfőnök, mint ahogy Bill Norris haláláról is mindent tudott. De úgy érezte, képes hihetően letagadni, úgyhogy megtette.

Matt szorongatta még kicsit, de csak a rend kedvéért. Látta a tudósításokat arról, hogy reggel North Conwayben életét vesztette egy kitüntetéssel leszerelt háborús veterán, és helyesen feltételezte, hogy a két eset összefügg egymással. Könnyűszerrel fel fogja fedni a kapcsolatot, és meg is fogja írni. A nagy trükk az lesz, hogy mindezt elhelyezze a kapszulanyomozás kontextusában, de arra is sor kerül hamarosan. Bill Norris nem más, mint a kapszulás gyilkos által említett „William”. Mattnek efelől nem volt kétsége; most már csak az állítását alátámasztó tényeket kellett

begyűjtenie, hogy a tudósítás szilárd alapokon nyugodhasson.

Másnap reggel, amikor a wiltoniak kézbe veszik a *Naplót,* megtudják, hogy megint lecsapott a kapszulás gyilkos.

KATIE SANFORDOT nyugtalansággal töltötte el, amit hallott. Matt Higgins a New Hampshire-i Norris-gyilkosságról beszélt, hogy az áldozat együtt szolgált Jake-kel Afganisztánban, és Jake azonnal New Hampshire-be ment, amint a gyilkosságról értesült. Matt azért tájékoztatta, mert meg akarta jelentetni a cikket. Nem az engedélyét kérte: meg sem fordult a fejében, hogy főnökasszonyának problémája lehetne az írással. Mindössze teljesítette Katie kívánságát, hogy az asszony folyamatosan (és még az aktuális lapszám kinyomtatása előtt) tudni akart mindenről, ami az üggyel kapcsolatban a napilapjába kerül, vagy az internetes oldalukra feltöltődik.

Katie feszengésének nem szakmai természetű okai voltak. Matt megalapozott tudósítói munkát végzett. És nem is az aggasztotta Katie-t, hogy a cikk megjelentetésével felrúgnák a Jake-kel kötött megállapodásukat. Az információt nem Jake szolgáltatta, a sztorit tőle függetlenül hozták össze. Nyugodtan dolgozzon tovább a cikken, mondta Mattnek.

Katie rossz érzése abból fakadt, hogy Jake egyáltalán része a történetnek, és az tette fontossá, ami kettejük között történt a hálószobájában. Mély érzéseket táplált a férfi iránt, és valószínűleg már régóta ez volt a helyzet. Csakhogy a

teher, amit magukkal cipeltek, olyan súlyos volt, hogy ezek az érzések mindig háttérbe szorultak, és ha a kapszula felnyitása nem hozza össze őket, talán meg is maradt volna köztük a távolság, Katie-nek fogalma sem volt, merre halad a kapcsolatuk. Valamit azonban bizonyosan tudott: amíg a kapszulasztori folyamatban van, Jake-kel való kapcsolatának várnia kell. Egyszerűen túl sok bonyodalom adódhat.

Amikor a Matt-tel való megbeszélés véget ért, Katie megtudta, hogy közben telefonált Jake, rögtön elillant a határozottsága, és úgy érezte magát, mint egy bakfis. Azzal a mondvacsinált ürüggyel, hogy mi sem logikusabb és kézenfekvőbb, mint ha egy történet felderítésén dolgozó újságíró visszahívja a helyi rendőrfőnököt, telefonált a férfinak.

Csakhogy Jake első szavai magántermészetűek voltak: – Látni akarlak.

Katie tudta, hogy kettejükről van szó, és boldogság fogta el. Viszont nem volt kedve elzarándokolni egy távoli étteremhez csak azért, mert ott biztosan nem ismeri fel őket senki. És azt sem akarta, hogy Jake menjen át az ő házához; viszonylag sűrűn lakott környéken élt, a szomszédok felfigyeltek volna a látogatójára, ha a legutóbb nem tették.

Közölte Jake-kel, hogy elmegy hozzá; a férfi erdőkkel tarkított külterületen lakott, ahol a házakat jókora távolság választotta el egymástól.

– Van otthon valami vacsorára? – kérdezte Katie.

– Egy kis hideg pizza. Kétnapos lehet… na jó, négy.

– Viszek magammal spagettit, és megfőzzük. Borod van?

– Van.

– Egy órán belül ott vagyok.

Negyvenöt perc alatt odaért, de nem az evésen járt az eszük, úgyhogy a spagetti megfőzése elmaradt. Már jóval később, este négynapos, hideg pizzát ettek az ágyban.

És Katie rossz érzése végre teljesen feloldódott. Jake ugyan kérte, hogy töltse nála az éjszakát, de ő nem gondolta, hogy erre a szintre kellene emelniük a kapcsolatukat. Úgyhogy tizenegy óra tájban távozott, és nem volt ott reggel, amikor Jake kezébe vette az újságot. Következésképpen nem nézhette végig, ahogy a férfi elolvassa a cikket saját előző napi kiruccanásáról a New Hampshire-i North Conwaybe. Jake viszont azonnal tudatában volt, hogy rajta kívül mindenki más is erről olvas Wiltonban, ő és Bill Norris katonabarátságáról.

Eltűnődött, hogy Katie vajon miért nem említette a megjelenésre váró cikket, de aztán örült, hogy nem tette. Nem tartoztak beszámolási kötelezettséggel egymásnak.

ÚGY DÖNTÖTTEM, ideje segítségül hívni a szövetségieket. Erre két okom volt. Először: a New Hampshire-i gyilkosság azt jelentette, hogy államhatárokon átnyúló bűncselekmény-sorozattal van dolgunk, ez pedig egyértelmű felhatalmazást jelentett az FBI-nak a közreműködésre. Másodszor: Matt

újságcikke úgyis fel fogja hívni a figyelmüket erre a tényre, és akkor mindenképpen beszállnak, ha hívom őket, ha nem. Akkor viszont már hívhatom is.

Telefonáltam Bennett ügynöknek, ő pedig megerősítette a helyzetértékelésemet: – Most akartam felhívni. Tényleg egyértelmű a kapcsolat ezzel a New Hampshire-i történettel?

– Bizonyítani nem tudom, de a megérzésem ezt diktálja.

– A kapitányságon van?

– Igen.

– Egy óra múlva ott vagyok.

Tíz perccel előbb befutott, mint ahogy jósolta.

Átvettem vele a Bill Norrisszal való kapcsolatomat, illetve hogy mit tudok a New Hampshire-i gyilkosságról. – Biztos, hogy ő a „hatszázalékos" pasas, akire a kapszulában talált jóslás vonatkozik – mondtam.

– Amennyiben ennek a New Hampshire-i ingatlanügynöknek a halála összefügg a kapszulában elhelyezett jóslásokkal, ő az első nem helybéli áldozat. Mégis miért olyan biztos benne, hogy Norris kapcsolódik ehhez az egészhez?

– Mert kapcsolódik hozzám. És a többiek is mind kapcsolódnak hozzám. George Myerson a biztosítási ügynököm volt, Bill Norris a barátom, Charlie Price olyasvalaki, akit letartóztattam, Jenny pedig a feleségem volt.

– És a másik női áldozat?

– A pisztolygolyót Matt Higginsnek szánták. Vele gyakran volt dolgom.

Bennett átgondolta a hallottakat. Aztán így szólt: – Nem vagyok meggyőzve. Norris kivételével mindenki idevalósi. Úgyhogy valószínűleg seregnyi emberrel összefüggésbe hozhatók.

– És Norris?

– Nem mondom, hogy elhanyagolható, de nem is perdöntő. Lehet, hogy egész csomó William halt meg tegnap. Nem ritka név. És Vottóval mi a helyzet?

– Votto rosszkor volt rossz helyen. A gyilkos azért kényszerült megölni, hogy hozzáférhessen a kapszulához.

– Később is kiáshatta volna.

Kezdett úrrá lenni rajtam a csalódottság. – Príma. Van valami elmélete?

– Még nincs, de lesz. Ettől vagyok különleges ügynök.

– Csak az idejét pocsékolja – mondtam. – Valamiért ez rólam szól.

– Akkor ki a következő? Próbált a többi jósláshoz is neveket társítani?

– Az még hátravan. De nem lesz könnyű.

– Miért? – kérdezte.

– Például Bill Norrisról is csak akkor tudtam meg, hogy ingatlanügynök volt, amikor már meghalt. Hasonló probléma a listán szereplő többi név esetében is adódhat. Ráadásul a jóslatok megfogalmazása nagyon rejtélyes; egyedül az szól mellettük, hogy a jelek szerint a gyilkos sorrendben halad.

Hank kint volt terepen, de üzenetet hagytam neki, hogy amint visszaér a kapitányságra, csatlakozzon a

megbeszélésünkhöz, és amikor befutott, jött is rögtön. Tájékoztattam az addig elhangzottakról.

– Azon a listán Norris kivételével velem is ugyanúgy kapcsolatba hozható mindenki – mondta. – George-ot jobban ismertem, mint te, Price- nak én kattintottam a csuklójára a bilincset, Higginsszel folyamatosan érintkezem, és amikor Jennyvel egybekeltetek, én voltam a vőfély.

– Bill Norrist viszont nem ismerted.

– Lehet, hogy az ő halála csak véletlen egybeesés volt.

– Idiótákkal vagyok körülvéve – háborogtam.

– Kevésbé hízelgő szavakkal is illettek már – mondta Bennett. – De rendben van, gondoljuk végig az elméletét. Valaki csupa olyan embert gyilkol meg, aki kapcsolatban áll magával. Kit bőszíthetett fel annyira, hogy ilyesmire ragadtassa magát?

– Gondolom, elég sokakat – mondtam. – De ha ennyire felbőszítettem egy gyilkost, miért nem közvetlenül engem próbál levadászni? Miért vesződik ezzel a kapszulás történettel?

– Ezért olyan szórakoztató a munkánk; kaptunk egy feladványt. Most az következik, hogy ki kell találnia, ki lesz a következő áldozat.

Bólintottam. Tényleg ez volt soron. Főleg, mivel az aktuális jóslat így szólt: *Aludj jól, kislány.* Vagyis minden valószínűség szerint egy gyerek élete forgott veszélyben.

A KAPSZULÁS GYILKOS INTELME: ALUDJ JÓL, KISLÁNY. Így szólt a *Napló* szalagcíme, és ez már kezdett az

idegeimre menni. Valakinek a napilapnál nyilvánvalóan informátora volt a kapitányságon, és ez a hatékonyságunk rovására ment.

Általánosabb felhívást akartam kiadni, amelyben arra kérem a lakosságot, zárják kulcsra esténként a bejárati ajtajukat, figyeljenek oda a gyermekeikre, és azonnal értesítsék a rendőrséget, ha bármi szokatlant tapasztalnak… ilyesmik. Nem akartam konkrétabban fogalmazni, hogy elkerüljem azt a pánikhangulatot, amely kitört volna, ha közzéteszem, hogy a gyilkos fenyegetése kifejezetten fiatal gyerekek ellen irányul.

Azt a pánikhangulatot, amely a Higgins-cikk nyomán máris kialakulóban volt.

Amikor beértem a kapitányságra, rám zúdultak az aggódó polgárok intézkedést követelő üzenetei. Persze az sem volt kellemes, hogy hátborzongató történetek keringtek kilátásba helyezett gyilkosságokról, most viszont az emberek a gyerekeik életéért aggódtak.

Szóltam Marynek, hogy ne kapcsoljon be több hívást; tizenöt perccel később azzal jött oda az ajtómhoz, hogy a polgármester akar velem beszélni a kettes vonalon.

Nem voltam Wilson Harrick polgármester nagy rajongója, és ő sem bolondult értem. Harrick ízig-vérig politikus volt. Nem az zavart benne, hogy politikus, hanem az, hogy sunyi.

– Tudja, hány telefonhívást kaptam már ma délelőtt, Jake? – kérdezte, megtakarítva a köszönést. Ráadásul a „Jake”-et mindig „Jack”-nek ejtette.

A barátai Wilsonnak szólították, úgyhogy én „Will”-t mondtam, megtorlásul a „Jack”-ért. „Polgármester”-nek nem szólítottam soha, meg „bíró úr”-nak sem, pedig mielőtt a jelenlegi pozíciójáért ringbe szállt, bíróként dolgozott.

– Várjon, Will, megtippelem. Hetesszáztizennégyet.

– Több mint ötszázat – mondta. – Az emberek meg vannak rémülve.

– Igen, ugyanazok hívogatnak engem is. – Nagyjából száz hívást kaphattam, és nem gondoltam, hogy ő többet kapott volna. De egy ekkora szám a miénkhez hasonló méretű városkában közfelzúdulásnak minősül.

– És mit szándékozik tenni, Jake?

– Nem is tudom – adtam az ártatlant. – Mit kellene tennünk?

– Tartsunk sajtótájékoztatót.

Igazából nekem is ez járt a fejemben. – Rendben.

– Nagyszerű. – Meglepett volt a hangja.

– Megszervezi maga, vagy csináljam én? – kérdeztem.

– Maga a főszereplő. Ott leszek én is, de az emberek a maga válaszaira kíváncsiak.

Ez igaz volt, de nem ezért akart a háttérben maradni, hanem azért, mert nem tudta, hogyan alakulnak az események. Ha jól, majd előrefurakszik. Amíg viszont embereket gyilkolnak meg, és a gyilkos szabadon kószál, esze ágában sem volt kiállni a reflektorfénybe.

Délután egy órára kitűztem a sajtótájékoztató időpontját, és a hátralevő időben két dologra összpontosítottam. Az első és legfontosabb az volt, hogy megpróbáltam kitalálni, ki

lehet a következő áldozat. Csakhogy nem ismertem egyetlen kislányt sem a városban, akit összefüggésbe lehetett volna hozni velem.

A másik hangsúlyos dolog a kiszivárogtatás volt. Matt Higgins túl gyorsan és túl sok információhoz jutott – valaki súgott neki a kapitányság állományából, csak így lehetett.

Behívtam Hanket, és megkértem, vegye előre a teendők listáján a kiszivárogtató személyének felderítését.

A médiát a városháza sajtótermében, egy ablaktalan alagsori helyiségben csődítettem össze. Nemcsak a helyi média képviseltette magát, hanem nagy erőkkel megjelentek az országos kábeltévék és napilapok is.

Semmi jóra nem számíthattam, és ezzel tökéletesen tisztában is voltam. Igazság szerint semmi olyat nem tudtam mondani, hogy bárki elhiggye, ura vagyok a helyzetnek. Merthogy nem is voltam.

A helyiség zsúfolásig megtelt a sajtó munkatársaival. Észrevettem Katie-t egészen elöl, Matt mellett ült.

A pódiumhoz érve meglepve pillantottam meg Bennett különleges ügynököt a polgármester oldalán, aki így szólt: – Maga kezd.

Úgy is tettem.

– Köszönöm, hogy idefáradtak. Megértem, hogy a *Napló* mai cikke fokozott aggodalmat okozott a városunkban, úgyhogy erről szeretnék néhány szót szólni. A fenyegetést illetően nem áll rendelkezésünkre konkrét információ; egyelőre mindenkit arra kérünk, hogy legyen elővigyázatos. Városunk lakói mindig odafigyelnek gyermekeink

védelmére; most arra kérjük önöket, hogy amíg ez az ügy meg nem oldódik, legyenek a szokásosnál is éberebbek.

Kapitányságunk teljes állománya ezen az ügyön dolgozik, és az FBI is számottevő emberi erővel támogatja erőfeszítéseinket. Önöket viszont arra kérem, tartsák nyitva a szemüket és a fülüket, és ezzel segítsenek bennünket a munkánkban. Biztosra veszem, hogy valaki a város lakói között tudomással bír valamiről, vagy látott valamit. Lehet, hogy ezt ő maga sem tudja, de attól még így van.

Lediktáltam a telefonszámot, amire már napok óta vártuk az állampolgári bejelentéseket, amelyek érkeztek is szép számmal, de eddig mindegyik vakvágánynak bizonyult.

Ezután átadtam a szót Bennett ügynöknek. Az FBI minden erőforrásával elkötelezi magát a nyomozás mellett, jelentette be.

A következő kérdések nehezek voltak, mert nem tudtuk rájuk a válaszokat. A város félelmeit tükrözték, és bár igyekeztem megnyugtatóan beszélni, mint aki ura a helyzetnek, súlytalanok voltak a szavaim.

Sötétben tapogatóztunk, és ezt mindenki tudta.

KATIE ÉS MATT nem beszéltek egymással a sajtótájékoztató előtt. Tervezték, de Matt kint volt terepen, anyagot gyűjtött a cikkhez, utána pedig ment egyenesen meghallgatni Jake-et, anélkül, hogy visszatért volna a szerkesztőségbe. „Beszélnünk kell egymással”, mindössze ennyit tudott odasúgni Katie-nek a sajtótájékoztató előtt.

Katie nem várta repesve a beszélgetést. Főszerkesztői pozíciója a *Naplónál* folyamatos összeütközésben volt Jake-kel való kapcsolatának elmélyülésével. Nem tudta és nem is akarta feladni újságírói szerepét, de Jake-ről sem akart lemondani.

Amikor visszaért az irodájába, Matt már ott várt rá. – Bocsánat, hogy nem mutattam meg a mai cikket, mielőtt elküldtem a nyomdába – mentegetőzött a férfi. – Egyszerűen nem maradt rá idő.

– Máskor maradjon erre idő – rótta meg Katie. – Világosan megmondtam a múltkor.

Matt bólintott. – Vettem az adást, és nem történik ilyen még egyszer. Viszont mivel nem láttad az anyagot, kihagytam belőle valami fontosat. Az áldozatok mind kapcsolatban álltak Jake-kel, és…

– Ezt hogy érted? – szakította félbe Katie.

A férfi, röviden elmagyarázta, hogy a kapcsolatok a cikkben is említésre kerültek, de a végkövetkeztetés levonása elmaradt.

– Mire akarsz kilyukadni?

– Katie, a Jake-et az áldozatokhoz fűző kapcsolatoknak fontossága lehet. Leszámítva Vottót, aki a gödröt ásta a kapszulának, Jake-nek jó oka volt rá, hogy mindegyikükre nehezteljen valamiért.

– Ez meg mi a fenét jelentsen?

– Nézd, George Myerson elbaltázta Jenny életbiztosítását, ami ötvenezer dollárjába került Jake-nek. Jake rács mögé akarta juttatni Charlie Price-t, de a

vádemelésig sem jutott el. Állítólag meg is verte a pasast. Bill Norris együtt szolgált a tengerészgyalogságnál Jake-kel. Egyszer összeverekedtek valami csehóban. Jenny pedig… megcsalta Jake-et.

– És veled mi a helyzet? Rád miért neheztelne Jake?

– Nem biztos, hogy tudom a választ. Arra tudok gondolni, hogy esetleg nem szerette, amiket vele kapcsolatban írtam a múltban. Én írtam a cikkeket Jenny meggyilkolásáról; talán úgy ítélte meg, hogy a te pártodat fogtam… vagyis Rogerét.

– Azt akarod mondani, hogy Jake úgy áll bosszút, hogy megöli ezeket az embereket? És névtelenül elhelyezte a kapszulában a jóslatokat, hogy mire készül?

Matt a fejét rázta. – Nem, egyáltalán nem ezt mondom. Viszont elképzelhető, hogy valaki más gyilkol a helyében, anélkül, hogy Jake-nek erről tudomása volna. És esetleg ez a valaki hajtja végre azt a bosszúállást, ami szerinte Jake-et megilleti.

– Ezt te magad sem hiheted el.

– Katie, elhaladsz a lényeg mellett. Teljesen mindegy, mit hiszek; nem ez a munkám. A mi munkánk nem ez. A mi munkánk az, hogy tudósítsunk a tényekről, nem pedig elemezzük a jelentésüket. A tények a hírek.

– Úgy fog lejönni a cikkből, mintha azt sugallnánk, hogy Jake gyilkos. Úgy fog kinézni, mintha felvetnénk annak a lehetőségét, hogy ő ölte meg a saját feleségét.

– Nem így fogom megírni a cikket, Katie. Ennél azért jobban ismersz. Vehetem úgy, hogy megkaptam az engedélyed a cikk leközlésére?

– Nem. Megírhatod, de amíg jóvá nem hagytam, nem mehet a nyomdába, és az internetes oldalunkra sem kerülhet fel. És ne vedd készpénznek, hogy megkapod a jóváhagyásomat.

– Korrekt. Megírom, és odaadom neked.

Aztán távozott az irodából, Katie pedig biztosra vette, hogy azonnal nekilát az írásnak, és nemsokára le is adja a cikket. Katie csak azt nem tudta, hogy mi a fenét kezd majd vele.

IDŐNKÉNT – minden különösebb ok nélkül – hirtelen kitisztul az elmém, és ilyenkor teljesen más szemszögből látom a dolgokat. Ez is egy ilyen alkalom volt. Éppen azon törtem a fejem, hogy ugyan melyik kislány lehet veszélyben, amikor beugrott, hogy esetleg az ellenkezője a helyzet. Amikor a gyilkos azt írta, hogy *Aludj jól, kislány,* akár arra is gondolhatott, hogy a következő gyilkosságot azért fogja elkövetni, hogy ezzel valami módon megvédje a „kislányokat".

– Frank Granderson – mondtam ki fennhangon, jóllehet rajtam kívül nem volt más az irodában. Kinyitottam az ajtót, és kiáltottam Hanknek, hogy jöjjön be. Amikor ez megtörtént, így szóltam: – Tudni akarom, hol van Frank Granderson.

Kellett néhány másodperc, hogy Hank szemében fény gyúljon. – Lehet, hogy tényleg erről van szó. Oké, már csinálom is. – És ahogy bejött, ugyanolyan gyorsan távozott.

Hét évvel ezelőtt Frank Granderson gondnokként dolgozott egy tompkinsi napköziben, Wiltontól harminc percre. Én akkoriban az állami rendőrség újoncaként kezdtem a pályafutásomat.

Bejelentés érkezett, hogy molesztáltak egy hatéves kislányt. Granderson gyanúsítottként került képbe. Tárgyi bizonyíték nem volt ellene, a kislány pedig nem tudott, vagy nem mert tanúvallomást tenni. A napköziben dolgozók Grandersont gyanúsították. A társammal kimentünk a férfihoz, hogy kihallgassuk. Nem nyitott ajtót, jóllehet a házban égett a lámpa, és a kocsija ott állt a behajtón.

Nem volt házkutatási parancsunk. Már távozóban voltunk, amikor mintha gyereksikoltozást hallottunk volna a házból. Úgy ítéltem meg, hogy valószínűleg bűncselekmény van folyamatban, ezért betörtük az ajtót, és behatoltunk a házba.

Granderson tévézett: az elképzelhető legocsmányabb gyermekpornót nézte DVD-n, a filmben egy lány sikoltozott, azt hallottuk kintről. Granderson meglátott bennünket, és felállt a helyéről oly módon, hogy én azt fenyegető magatartásnak ítéltem meg.

Már az első ütésemmel leterítettem, de behúztam neki még kettőt. Semmi kétség, hogy meg is öltem volna, ha a társam közbe nem avatkozik. A szabálytalanságokkal, amiket elkövettünk, súlyosan rontottuk a vádemelés esélyét.

Az a mód, ahogy a helyszínre behatoltunk, értéktelenné tette a begyűjtött bizonyítékokat, az pedig, hogy bántalmaztam Grandersont, tovább csökkentette az esélyt, hogy a férfi elítélhető legyen molesztálás vádjával.

Végül Granderson bűnösnek vallotta magát gyermekpornográfia terjesztésében, és három évet töltött rács mögött. Az ítélet alapján bekerült a szexuális bűnelkövetők adatbázisába, de így is mélységes elégedetlenséget éreztem, és magamat okoltam a kudarcért.

Évekig figyelemmel kísértem a tényked ését. Letöltötte a büntetését, tanácsadásban és terápiában részesült. Semmi sem szólt amellett, hogy továbbra is bűncselekményeket követne el. Végül szem elől veszítettem.

Visszajött Hank, és közölte: – Legutolsó ismert tartózkodási hely egy lakókocsipark Waterville mellett.

– Mennyire friss?

– A felügyelő tisztje azt mondta, hogy három héttel ezelőtt még élt a cím. Ott vár ránk. – Szexuális bűnözőként Grandersonnak a feltételes szabadlábra helyezésért cserébe időnként jelentkeznie kellett a felügyelő tisztjénél, aki figyelemmel kísérte a társadalomba való beilleszkedését.

Bólintottam. – Gyerünk.

Waterville mindössze fél óra autóval Wiltontól, de a cím, amire mentünk, a város túloldalán volt, úgyhogy valamivel tovább tartott.

A felügyelő tiszt, Phil Manning, már a helyszínen várt bennünket. – Nincs itthon – mondta. – Felhívtam az

autómosót, ahol dolgozik, és azt mondták, ma még nem látták.

Az ösztönöm azt súgta, hogy be kellene hatolnunk a lakókocsiba, csakhogy ugyanez az ösztön évekkel ezelőtt már meghiúsított egy vádemelést. Odafordultam Hankhez. – Nézzünk körül idekint.

Az volt a tervem, hogy benézünk az összes ablakon, hátha észreveszünk olyasmit, ami okot adhat a behatolásra. A hátsó ablakon találtam is valamit, ami megfelelt az elvárásnak: golyó ütötte lyukat.

– Hank! – kiáltottam. Mire odasietett, már a lakókocsi belsejét kémleltem az ablakon át. Granderson holtteste két méterre hevert. A férfi arccal lefelé feküdt, a hátán hatalmas vérfolt vöröslött.

Ezúttal kétség nem fért hozzá (nem úgy, mint évekkel korábban), hogy engedély nélkül is törvényesen átléphetem a férfi otthonának küszöbét. A holttest alapot adott annak feltételezésére, hogy bűncselekmény történt.

Mindhárman beléptünk a lakókocsiba, Hank meg én átfordítottuk a testet. Kezdett beállni a hullamerevség, de az oszlás jeleit még nem tapasztaltuk. Ha tippelnem kellett volna, azt mondom, hogy kevesebb mint tizenkét órája lehetett halott.

Felhívtam Bennett ügynököt. Hank és én idegenben játszottunk, úgyhogy a helyszínelést vagy a waterville-i rendőrkapitányság, vagy az FBI szakértőinek kellett elvégezniük. A gyilkos az ablakon keresztül tüzelt, és

valószínűleg be sem lépett a lakókocsiba. Vagyis eléggé nyomszegény tetthelyre számíthattunk.

Ami fontosnak ígérkezett, az a pisztolygolyó ballisztikai elemzése volt. És a töltényhüvelyé, amelyet az ablak alatt találtunk a földön. Gondatlanság volt a gyilkos részéről, hogy otthagyta. Az FBI azonnal lefuttathatta a teszteket, és egybevethette az eredményeket hatalmas adatbázisával.

Tudtam, hogy könnyebben hozzáférek az információhoz, ha segítségül hívom Bennettet. Amúgy is munkakapcsolat volt közöttünk, és megnyugvással töltött el, hogy ő is bekapcsolódik a nyomozásba.

Nagyjából ebből meríthettem megnyugvást. Ahhoz most már kétség nem férhetett, hogy a gyilkosságok összefüggnek velem. Mindenképpen ki kellett derítenem, ki lesz a következő áldozat.

EGY PERCIG sem gondoltam, hogy irányításom alatt tudnám tartani a sajtótudósításokat. Legyen szó Matt Higginsről vagy a Wiltont megszálló sajtó képviselőiről: semmi sem maradhatott sokáig titokban. Nem voltam benne biztos, mikor pattan ki a történet, de sokat nem kellett várni.

Visszamentem a kapitányságra, ahol három oldal telefonüzenet várt. Pravda városától nyugatra minden sajtótermék engem hajkurászott, a polgármester háromszor próbált telefonon elérni. Az egyetlen hívás, amit viszonoztam, Katie Sanfordé volt.

– Szia, Jake. Beszélnünk kell.

– Rendben. Személyesen vagy telefonon?

– Személyesen.

– Nem akarsz átjönni hozzám? – kérdeztem.

– Attól tartok, hogy ez nem randi lesz, Jake.

– Rendben. Nem jössz át egy nem randira?

Késő délután még volt egy értekezlete a szerkesztőségben, és csak kilencre érkezett meg a házamhoz. Felbontottam egy palack vörösbort, mit lehet tudni alapon, hátha nem kell annyira szigorúan venni azt a „nem randi" kijelentést, de láttam, hogy sajnos igen.

Katie rendíthetetlen maradt. – Kellemetlen helyzetben vagyok – mondta. – Matt ma reggel nem azt a cikket írta meg, amit meg akart írni.

– Én sem voltam odáig érte.

– Lesz még rosszabb is. Matt nemcsak azt akarja megírni, hogy az áldozatok kapcsolatban álltak veled, de azt is, hogy mindegyikkel szemben jó okod volt a neheztelésre.

Átgondoltam a felvetés-dolgot. Price és Granderson: igen. De George Myerson és Bill Norris? Nem láttam, miért kellett volna haragudnom rájuk, és ezt meg is mondtam Katie-nek.

– Matt azt mondta, George pénzt vett ki a zsebedből egy rossz biztosítási szerződéssel, Bill Norrisszal pedig verekedésbe keveredtél.

Ez nevetséges. George-dzsal baráti maradt a viszonyom; elengedtük a történteket. Bill-lel meg kenyeres pajtások voltunk a seregben, nem volt köztünk ellenségesség.

– A cikkben nem ez áll majd – mondta Katie.

– Akkor a cikk téved, és nem szabad megjelentetned, Katie.

– Nincs az a kiadó az országban, amelyik lemondana egy ilyen sztoriról. És ezen az sem változtathat, hogy lefeküdtünk egymással.

Ez a „lefeküdtünk egymással” amivel a kapcsolatunkat összefoglalta, első helyen szerepelt az igazságérzetemet ingerlő tényezők egyre hosszabb listáján. De egyelőre félretettem.

– Rendben, menjetek csak át bulvárba. Vádoljatok meg azzal, hogy kicsinyes bosszúvágytól hajtva egy sor gyilkosságot követtem el. Megöltem a biztosítási ügynökömet, mert a kötvény nem hozott eleget a konyhára. Legközelebb a fodrászommal végzek, mert belevágott a barkómba.

– Senki sem vádol semmivel. A tényekről igyekszem beszámolni. Mindig ez volt a célom, és a továbbiakban is ez lesz.

– Bármilyen butaságról legyen szó?

– Akkor mondd el, mégis miben tévedünk, Jake.

– Nem nyilatkozom.

A Granderson-gyilkosságról nem beszéltem Katie-nek, és a férfi és köztem lévő nagyon is valós kapcsolatról sem, amely éppen megfelelő indítéknak tűnhetett volna egy gyilkosság elkövetéséhez.

– Segíts már, Jake. Nem tudom eldönteni, mi legyen.

– Menj, és jelentesd meg a cikket.

Olyan arcot vágott, mint aki újabb kísérletet akar tenni a köztünk tátongó szakadék áthidalására, de aztán csak bólintott. – Sajnálom, Jake.

– Hát még én.

Katie szó nélkül távozott, én pedig csak követtem a tekintetemmel.

KATIE-BEN vegyes érzéseket keltett a Jake-kel folytatott beszélgetés. Mély érzelmeket táplált a férfi iránt, de egyértelmű volt, hogy kapcsolatuk most hirtelen megfeneklett. Amikor holnap a *Napló* lehozza Matt cikkét, nem sok esély lesz rá, hogy Jake és ő ott folytassák, ahol abbahagyták.

Matt örülni fog, hogy zöld utat kap. Sok energiát fektetett ebbe a történetbe. A gyilkos őt is kipécézte magának, és majdnem végzett vele. Mattnek végig kellett néznie, ahogy egy fiatal nő meghal helyette. Úgyhogy nyilván szörnyű csalódottságot keltett benne, hogy nem tudósíthat megkötöttségek nélkül a tényekről, és most nyilván örömmel fogadja majd, hogy Katie szabad kezet ad neki.

Fél tizenegykor Katie agyán átfutott, hogy felhívja Mattet a mobiljáról, és közli vele a fejleményeket. Aztán arra jutott, hogy a férfi nyilván dolgozik a cikken, abban a reményben, hogy Katie hozzájárul majd a megjelentetéséhez. Úgyhogy ráér felhívni, miután hazaért. De nem ért haza.

MÁSNAP REGGEL úgy ébredtem, hogy még mindig zaklatott voltam a Katie-vel való beszélgetés miatt. De valahogy az éjszaka folyamán a dühöt a megbánás váltotta fel bennem. Túlságosan ridegen bántam vele. Nehéz helyzetben volt szegény.

Rájöttem, hogy heves reagálásom részben a köztünk alakuló kapcsolat eredménye. Az a tény, hogy éppen olyasvalaki hozott szorult helyzetbe, akit szeretek, elhomályosította ítélőképességemet, és megakadályozta, hogy észrevegyem: Katie nem tehet semmiről.

Felfortyanásom másik, fontosabb oka az volt, hogy Katienek és Mattnek igaza volt. Nem abban volt igazuk, hogy lett volna okom bosszút állni az áldozattá vált embereken, hanem abban, hogy a látszat valóban ez. Vegyük a kocsmai verekedést Bill Norrisszal, vagy a biztosítási fiaskót George Myersonnal, vagy Charlie Price-t és Frank Grandersont – egy objektív harmadik fél visszaigazolná a cikk meglátásait.

És ezek a meglátások kristálytisztán kirajzolódnak majd, amikor a Granderson-gyilkosságról megjelennek a tudósítások, és fény derül közös történetünkre. Egyértelmű lesz, hogy ki nem állhattam a pasast.

Nehezen tudtam volna megítélni, milyen hatással lesz a hír, amikor a nagyközönség tudomást szerez róla. Attól nem tartottam, hogy a gyilkosságok gyanúsítottját látják majd bennem; túlságosan ismert és megbecsült tagja voltam a

közösségnek ahhoz, hogy ez reális lehetőségként szóba jöhessen. Persze néhány ember elgondolkodhat rajta, ha a média beteszi a bogarat a fülükbe. Az ilyesmi jó alapanyag. De csak kitérő volna, márpedig az soha nem tesz jót egy gyilkossági nyomozásban. A lakosság gyakran nagy segítség az ilyen helyzetekben. Ha butácska történetekkel eltereljük az emberek figyelmét, az csak hátráltat.

Behívtam Hanket, hogy beszélgessünk a kialakult helyzetről. Katie szavai belőle is dühöt váltottak ki, ahogyan azt előre tudtam.

– Hát ez rohadt jó. Te vagy a gyilkos, Jake. Bármi, amit mondasz, felhasználható ellened. Megyek, hozok egy bilincset.

– Dühöngéssel nem jutunk semmire, Hank. Inkább arra kellene törekednünk, hogy azonosítsuk a lehetséges célszemélyeket, azokat az embereket, akikkel kapcsolatban rám fogható, hogy valamiért neheztelek rájuk.

– Ezt csak te tudhatod – mondta Hank.

Megráztam a fejemet. – Nekem sincs birtokomban az összes tény. Bill Norrist például nem tudtam volna megjósolni, hiszen fogalmam sem volt róla, hogy ingatlanügynökként dolgozik.

– Állítsak rá néhány embert?

– Igen, add ki nekik, hogy ássák bele magukat az életembe. Találják meg azokat, akikkel szemben úgy tűnhet, hogy ellenérzéseim vannak, és próbálják meg összepárosítani a fennmaradó jóslatokkal. Nézzék át a velem

kapcsolatos újságcikkeket. Azt hiszem, a gyilkos is innen szedte, hogy annak idején verekedtem Bill-lel.

Hank megígérte, hogy rögtön munkához lát.

– Mi a helyzet a kisziváro gtatónkkal? – kérdeztem.

Elfintorodott. – Ha bárki tudja is, nem mondanak semmit. Úgyhogy hivatalosan fogalmam sincs. Informálisan viszont van egy tippem: Mary.

Mary Sullivan adminisztrátori munkakörben dolgozott a kapitányságon. Kedveltem Maryt, és kétségeim voltak afelől, hogy ő volna a mi emberünk. Reméltem, hogy tényleg nem, mivel gyermekét egyedül nevelő anyaként láthatóan küzdenie kellett a talpon maradásért.

– Miért ő?

– Úgy emlékszem, hogy annak idején, amikor Matt megjelent a városban, Mary és ő randiztak párszor, tegnap viszont azt mondta, hogy csak látásból ismerik egymást. És ideges volt, miközben erről beszéltünk.

– Megalapozott gyanúnak azért ezt nem nevezném – mondtam.

Felnevetett. – Állok az esküdtszék elébe.

Ezen már én is nevettem, és egy pillanatra lehetségesnek látszott, hogy ilyen derűs hangulatban érjen véget a beszélgetésünk. Aztán telefonált Bennett ügynök, és kihunyt a remény.

– Megvannak az eredmények a pisztolygolyóra és a hüvelyre – mondta Bennett. – A pisztolyt már használták egy korábbi gyilkossághoz.

– Hol?

– Wilton, Maine. Lehet, hogy hallott is az esetről?

Megdöbbentett, hogy a pisztoly már szerepet kaphatott egy wiltoni gyilkosságban. – Ki volt az áldozat?

– Cynthia Shales. Családon belüli erőszak. Ismerős az eset?

– Persze. Közvetlenül a kinevezésem után történt. A férj rájött, hogy az asszony a bolondját járatja vele, és lelőtte. Töredelmes vallomást tett.

– Hol van most a férj?

– Egy cellában a warreni börtönben.

– Annak idején meglett a gyilkossághoz használt fegyver?

– A kezében szorongatta, amikor kiérkeztünk a helyszínre – mondtam.

– Vagyis elvileg a bűnjelraktárban kellene lennie?

– Elvileg – hagytam rá.

– Lehet, hogy nem ártana megnézni.

MATT reggel hétkor leült Katie irodájának előterében. A kapszulasztori kezdete óta az asszony ilyenkor járt be. Matt elkészült a cikkel, amiben kifejtette, hogy Jake okkal neheztelt volna az összes áldozatra, és mivel ígéretet tett Katie-nek, hogy megmutatja neki jóváhagyásra, szeretett volna túlesni rajta, hogy az írás megjelenhessen.

Nyolckor befutott Katie asszisztense, Nancy Gronchar. Meglepődött, amikor azt látta, hogy Katie ajtaja még zárva, és Matt ott ül az előtérben.

– Nincs odabent? – kérdezte.

– Nincs. Nem tervezett találkozót valami külső helyszínen?

– Nem tudok semmi ilyesmiről. De azért a biztonság kedvéért mindjárt megnézem a határidőnaplójában.

Az asszisztensnő kinyitotta Katie irodájának ajtaját, Matt pedig bement utána. Nancy bekapcsolta Katie számítógépét, és előhívta a főnöke határidőnaplóját.

– Itt nincs semmi. Talán tegnap este adódott valami.

– Nem tudja felhívni otthon? – kérdezte Matt.

– Matt, én csak egy alkalmazott vagyok, ő a főnök. Katie nem köteles bejelentkezni nálam. Ha maga fel akarja hívni, csak tessék.

Mattnek ehhez nem volt kedve, úgyhogy így szólt: – Jól van, de amint Katie befut, értesítsen. Jóvá kell hagyatnom vele egy cikket.

Nancy megígérte, hogy úgy lesz, ahogy kérte, de a férfit ez sem akadályozta meg abban, hogy még négyszer benézzen a délelőtt folyamán.

Tizenegykor Nancy így szólt: – Próbáltam elérni otthon és a mobilján is, de nem jártam sikerrel.

– Gyakran csinálja ezt Katie? – kérdezte Matt.

– Még sohasem fordult elő. Egyáltalán nem vall rá.

– Most akkor honnan tudjam, hogy leadhatom-e a cikket vagy sem – morfondírozott a férfi.

– Ha Katie azt mondta, hogy előbb látni akarja, akkor szerintem inkább várjon vele.

– Persze, csak mire lehozzuk, a *New York Times* rég learatta a babért – dünnyögte félhangosan Matt, miközben a saját irodája felé indult.

Délután háromkor Matt és Nancy úgy döntöttek, hogy konzultálnak Harold Novackkel, a *Napló* ügyvédjével és külső tanácsadójával. Novack egyben Katie családjának régi barátja is volt, úgyhogy jogi és személyes vonatkozásban is képes volt elemezni a helyzetet.

Matt és Nancy csak azt nem tudták, hogy Harold ugyanakkor az egyetlen olyan személy is, akinek Katie beszámolt Jake-kel való kapcsolatának elmélyüléséről. Az asszony úgy érezte, Harold bölcs tanácsokkal szolgálhat az üzleti vonatkozásokat illetően, és persze személyes természetű útmutatást is nyújthat.

Az ügyvéd nem adott Katie-nek olyan tanácsot, hogy vessen véget a kapcsolatnak, de magában azt kívánta, hogy bárcsak így tenne. Viszont óvatosságra intette.

Amikor megtudta Matt-től, hogy Katie-t nem találják sehol, aggodalom fogta el. Közölte Matt-tel, ne csináljon semmi hebehurgyaságot, és Katie, mint felnőtt ember és a napilap vezetője nem tartozik tudatni minden lépését a beosztottaival. Arra kérte Mattet, azonnal hívja fel, ha sikerül utolérniük a főnökasszonyát.

Egy órával később Harold telefonált a kapitányságra, hogy fontos volna Jake-kel beszélnie, mert Katie Sanfordról van szó.

Az üzenetet továbbították Jake-nek, aki félreértette, és hogy ne kelljen fogadnia a hívást, letagadtatta magát. Nem

vágyott arra, hogy a kapitányság és a *Napló* kapcsolatának jogi vonatkozásairól cseverésszen.

Hat órára Harold végképp elunta a várakozást. Ez az egész annyira nem Katie-re vallott… erősen kételkedett abban, hogy létezhet ártalmatlan magyarázat. Másodszor is telefonált a kapitányságra, de megint nem jutott semmire, úgyhogy személyesen állított be. Közölte az ügyeletes tiszttel, hogy azonnal beszélnie kell Jake-kel, és amikor megint falba ütközött, hozzátette, hogy személyes ügyről van szó, és hogy talán Katie Sanford testi épsége forog kockán.

Az ügyeletes tiszt tájékoztatta Jake-et, aki tíz másodperccel később előjött végre, hogy beszéljen az ügyvéddel.

KATIE SANFORDNAK fogalma sem volt róla, hogy bárki aggódik a holléte miatt. Nem volt tudatában annak, hogy Matt és Nancy egész nap várták a szerkesztőségben, vagy Harold éppen jelentést tesz Jake irodájában az eltűnéséről. Azzal sem volt tisztában, hogy több mint húsz órán át hevert öntudatlan állapotban, mint ahogy azt sem tudta, hol van.

Ami azt illeti, egyelőre még mindig csak pillanatokra tért magához, és távolról sem volt olyan állapotban, hogy bármiképpen érzékelhette volna a környezetét. Amikor végül eléggé kitisztul a feje, hogy legalább részben megértse helyzetét, hatalmába keríti majd a félelem.

De az később lesz. Egyelőre csak aludt.

– Mi ÚJSÁG, Harold? – Megkaptam az üzenetet, hogy Katie-vel kapcsolatban keres, mégis feltételeztem, hogy valami jogi kérdésről lehet szó.

Intett, hogy nem akar az előtérben beszélni, úgyhogy betessékeltem az irodámba. Bementünk, Harold becsukta az ajtót. – Jake, Katie eltűnt.

A szavak is félelmetesek voltak, de igazából a hangsúlya ijesztett meg. Harold Novack régi motoros volt, nem az a típus, aki túlreagál vagy dramatizál dolgokat. És Harold most rendesen be volt gyulladva.

– Ezt pontosan hogyan érti?

– Ma nem jelent meg a szerkesztőségben, nem telefonált, és az otthoni és a mobiltelefonján is elérhetetlen. Ez annyira nem vall rá, hogy nagyon-nagyon aggódom érte.

Én sem ilyennek ismertem Katie-t, és osztoztam Harold aggodalmában.

– Ki találkozott Katie-vel utoljára?

– Tudomásom szerint maga.

Próbáltam nem kiesni a szerepemből a válasza hallatán, de kétlem, hogy teljes mértékben sikerrel jártam volna. – Oké, mennyit tud rólunk?

– Tudom, hogy titokban találkozgattak, és azt is tudom, hogy ez az időkapszulás ügy összekuszálta a szálakat. És tudom, hogy tegnap este Katie kiment magához, hogy beszéljenek a helyzetről… Katie és én nagyon közel állunk egymáshoz, Jake. Olyan, mintha a lányom volna.

Bólintottam. – Tőlem tíz körül ment el. Azóta nem hallatott magáról.

– Volt bármi a beszélgetésükben, ami esetleg magyarázatul szolgálhat Katie eltűnésére?

– Nem. Elég keményen beszéltem vele, de tudta kezelni. Katie nem az a fajta, aki félrehúzódik, hogy a sebeit nyalogassa.

– És most mi lesz?

Ha egy nagykorú személy huszonnégy órára eltűnik, ott még a jegyzőköny felvétele sem indokolt, nemhogy a nagy erőkkel való keresés. Az egész országban ez számít bevett rendőrségi gyakorlatnak, de engem a jelen helyzetben piszkosul nem érdekelt a bevett rendőrségi gyakorlat.

– Az lesz, hogy előéltjük Katie-t. Harold, tudja, hol van a kocsija?

– Nem.

– A házánál nézte már?

– Nem.

– Akkor nyomás.

Kivittem Haroldot és Hanket a kocsimmal Katie házához. Erősítésről is gondoskodtam: négy rendőr követett bennünket elővigyázatosságból.

Katie kocsija nem volt a házánál, amikor odaértünk, és a lámpa sem égett odabent. Becsöngettünk, de nem érkezett válasz, úgyhogy körbejártuk a házat. Semmi sem utalt arra, hogy volnának a házban, bűncselekményre utaló jeleket nem láttunk sehol.

– Bemehetünk? – kérdezte Harold.

Igazság szerint nem mehettünk volna be, törvényesen legalábbis nem. Ha valaki ilyen rövid ideje tűnt el, az

önmagában nem jogalap a rendőrség számára ahhoz, hogy betörjön az illető házába. Én viszont a legnagyobb lelki nyugalommal kész voltam vállalni a következményeket, és mivel Katie házáról volt szó, nem gondoltam, hogy pert akasztana a nyakamba.

Az álkulcsos zárnyitás a specialitásom, az ajtó berúgása viszont sokkal haladósabb, úgyhogy ezt választottam. A küszöbről benézve felmértem a terepet, aztán előhúztam a fegyveremet, és beléptem.

Hank és a többi rendőr követett. Odabent szétszóródtunk, hogy átkutassuk a házat. Idővel speciális ösztön fejlődött ki bennem az ilyesmihez, és szinte biztosra vettem, hogy semmit sem fogunk találni. Az ösztönöm azt súgta, hogy bár a házban nem történt semmi, Katie-vel bizony nagyon is történt valami.

Magam is körbejártam, és semmit nem láttam, ami arra utalt volna, hogy Katie aznap reggel a házban ébredt. Az ágy bevetve; sem a mosogatógépben, sem a csepegtetőtálcán nem voltak ott a reggelizéshez használatos evőeszközök, edények.

Egyértelműnek tetszett, hogy miután Katie este távozott tőlem, haza már nem érkezett. Reméltem, hogy létezik jó végkicsengésű feloldás a talányra, de nem nagyon bíztam benne.

– Add le a drótot a többieknek – utasítottam Hanket. – Helyzet van.

Bólintott. – Intézkedem. – Beült a kocsiba a rendőrökkel, és távoztak.

Félrevonultam egy percre, kellett az egyedüllét. Felzaklatott, hogy Katie hol van, egyedül és rémülten – és még nem is ez volt a legrosszabb lehetőség. Bőszített, hogy szinte az orrom előtt rabolták el, nekem meg közben csak a vitánkban elhangzott érveimen járt az eszem.

Megfogadtam, hogy akárki legyen emögött, nem foszt meg még egy olyan nőtől, aki kedves a szívemnek. És csak ebben a pillanatban tudatosult bennem, milyen mély érzéseim vannak Katie iránt.

Amikor ismét visszatértem a házhoz, Harold már várt rám. – Mi a véleménye? – érdeklődött.

– Az, hogy benne vagyunk a pácban rendesen.

HAROLD visszament a *Napló* szerkesztőségébe, ahol Matt és Nancy várta a híreket. Matt senkinek nem mondott semmit Katie eltűnéséről, Nancy viszont megemlítette néhány közeli barátnak a napilapnál. Rögtön híre ment, és jóllehet, már este volt, az alkalmazottak nagy része bent maradt, hogy értesüljön a fejleményekről.

Harold nem akarta tájékoztatni a teljes állományt; sőt, úgy érezte helyénvalónak, hogy egyedül csak Matt-tel beszéljen. Amíg Katie elő nem kerül, Matt fogja irányítani a szerkesztőség napi munkáját, lévén ő a második ember a napilapnál.

Leginkább a házban látottakra összpontosítva, Harold elmondta, mi történt azóta, hogy sikerült beszélnie Jake-kel. Úgy érezte, Mattnek joga van mindenről tudni, ezért azt sem

hallgatta el, hogy előző este Katie Jake-nél járt, és az asszonyt valószínűleg Jake látta utoljára.

– Csak nem azért ment ki a rendőrfőnökhöz, hogy megbeszélje vele a megjelenésre váró cikkemet? – kérdezte Matt. Majdnem biztosra vette, hogy erről van szó, de azt akarta, hogy Harold megerősítse.

– Így van. – Harold egyvalamiről nem akart beszélni: Katie és Jake kapcsolatának elmélyüléséről. Nem akart visszaélni az asszony bizalmával. Ha Katie biztonsága szükségessé teszi, majd elmondja, viszont nem gondolta, hogy a jelen helyzetből ez indokolt volna.

Matt a maga részéről azt érezte, olyasmiket is tud, amiket Harold valószínűleg nem, és nem volt benne biztos, hogy ezeket meg kellene osztania a férfival. Egy szakmai döntést máris meghozott, és nem lett volna szerencsés, ha Harold hangot adhat az ellenvéleményének. Matt nem akarta, hogy később, amikor kiértékelésre kerül, miként kezelték a helyzetet, kiderüljön, hogy felülbírált egy tiltakozó hangot.

Másrészről határozottan úgy érezte, hogy Harold nem fog akadékoskodni, az ő helyzetét pedig visszamenőleg is megerősítené, ha azt mondhatná, hogy más véleményeket is kikért, és azt találta, hogy mindenki ugyanúgy látja a dolgokat, mint ő.

De azért visszatart néhány tényt Haroldtól.

– Jake a nyilvánosság elé akarja vinni a történteket? – puhatolózott.

– Mármint Katie eltűnését? Feltételezem, hogy muszáj lesz neki. Lehetnek emberek, akik látták Katie-t, vagy információval rendelkeznek.

– Remek. Mert a holnapi lapszámunkban is lehozzuk. És nem lesz kecmec, Harold. Remélem, számíthatunk a támogatására.

– Ezt hogy érti?

– Úgy értem, hogy hitelesen és megalkuvást nem ismerve beszámolunk a tényekről. Katie is ezt akarná, ráadásul ez a legjobb esélye arra, hogy sértetlenül kikeveredjen ebből az egészből. – Mattnek megvoltak a maga külön tervei, ugyanakkor hitt benne, hogy amit mond, az igaz. Hitelesen beszámol a tényekről, Katie is ezt akarná, és tényleg nem látta, hogyan befolyásolhatná Katie biztonságát az, amiről az újság hasábjain ír.

A holnapi cikke a vihar közepébe repíti majd, pontosan oda, ahol lenni akart. A *Today Show* csak az első lesz a sok-sok országos nézettségű műsorból, ahová szerepelni hívják. De tisztességesen akar eljárni; nem fog olcsó, lejárató trükköket bevetni sem Jake-kel, sem senki mással szemben. Nem vádolhatják majd szenzációhajhász újságírással.

Ennek szellemében fogta a telefont, és felhívta Jake-et. Nem hitte, hogy sikerül beszélnie vele, arra gondolt, majd üzenetet hagy, és közli: olyan cikkeket készül lehozni, amelyekben Jake is szerepel, és esélyt akar adni neki, hogy megtegye az észrevételeit, mielőtt a cikkek napvilágot látnak.

Amikor Jake mégis beleszólt a telefonba, igencsak meglepődött, aztán összeszedte magát, és közölte, miért telefonál. Azt mondta, hogy a két cikk közül az első Katie eltűnéséről szól majd, és azt is megemlíti benne, hogy az asszonyt Jake látta utoljára, a házában.

– No comment – szólt Jake. – Folyik a nyomozás.

– Igazán sajnálom, Jake, de azt is meg kell kérdeznem, hajlandó volna-e jellemezni a Katie-vel való kapcsolatát.

– Nem vagyok hajlandó.

– A másik cikk központi témája, hogy maga az összes áldozatra okkal neheztelhetett.

Jake erről persze már tudott Katie-től, de ezt nem kötötte Matt orrára.

– Csak az időmet rabolja, Matt.

– Oké. Utolsó kérdés. Kíván-e nyilatkozni a Granderson-gyilkosságról, illetve az ön és az áldozat közötti kapcsolat természetéről?

Jake rettentő dühös lett. Nem Mattre, bár azt hitte, Mattnek több esze van annál, semhogy komolyan hinne az ő bűnösségében, és mindössze így akarja felturbózni a cikkeit. Jake a rendőrkapitányságra lett dühös, pontosabban arra, hogy semmilyen bizalmas információ nem marad meg a falai között – hiszen Matt máris értesült Granderson haláláról, ráadásul azt is tudta, hogy Granderson nagy valószínűséggel a kapszulás gyilkos legújabb áldozata.

Véget vetett a beszélgetésnek. Már azt is bánta, hogy fogadta a hívást, de ki akarta puhatolni, mit akar megjelentetni Matt a *Naplóban.* Viszont nem nyilatkozhatott,

és tudta, hogy az a bizonyos „No comment” kitérő válasz is benne lesz majd a másnapi újságban.

KATIE semmit sem értett abból, ami történt vele. Nem is sejtette, hogy hol lehet. A környezete garzonlakást idézett, de nem voltak ablakok. Volt egy fürdőszoba, íróasztal, heverő meg egy kis konyha, jól telepakolva mindenféle konzervvel.

A bejárati ajtót kívülről kulcsra zárták. Ablakok híján a legcsekélyebb zaj se hallatszott be. Amikor Katie teljesen visszanyerte az öntudatát, teli torokból sikoltozni kezdett, de hamarosan rá kellett ébrednie, hogy senki nincs a közelben, aki meghallhatná.

Hogyan került ide? Arra még emlékezett, amikor Jake házában volt. Úgy gondolta, később nyilván hazaindulhatott, de erről már nem voltak emlékei. Csak nem Jake hozta ide?

És mióta van itt? A kótyagosságból tudta, hogy jó ideig eszméletlen lehetett, és mivel nem érzett zúzódásokat a fején, feltételezte, hogy valami kábítószer okozhatta a magatehetetlenségét. Vajon észrevették az eltűnését?

A legégetőbb kérdés a legrémisztőbb is volt egyben.

Bárki hozta ide, mit akar elérni ezzel?

MEGPRÓBÁLT úrrá lenni egyre fokozódó rémületén. Ha meg akarnák ölni, érvelt magában, már megtették volna. Ehelyett elhelyezték ebben a viszonylag kényelmes környezetben, hosszú időre elegendő élelmiszerrel és ivóvízzel.

Hogy minél teljesebb képet kapjon szorult helyzetéről, először is megvizsgálta börtönét. Szisztematikusan átkutatta a lakást. Nem volt telefon, sem számítógép vagy más eszköz, hogy kapcsolatba léphessen a külvilággal. Az ablaktalan, kulcsra zárt ajtajú helyiségből nem volt kiút.

De az agyában megforduló összes rémisztő lehetőségen túl volt még valami, ami mindenen túltett. Időbe telt, mire egyáltalán észrevette. A mennyezetbe négy kis készüléket süllyesztettek a helyiség fölött egyenletesen elosztva, és mindegyik készüléken parányi jelzőfény vöröslött.

Kétség nem férhetett hozzá, hogy a készülékek kamerák, és valaki minden mozdulatát figyeli. A felismerés fizikai rosszullétet váltott ki belőle, és erőt kellett vennie magán, hogy leküzdje a hányingerét.

Felmászni nem tudott, ezért letakarni sem tudta. Bement a konyhába, de a fiókban csak kanalakat talált. Kiválasztotta a legnehezebbet, és próbálta hozzávágni a mennyezetbe süllyesztett kamerákhoz.

Aztán meghallotta a hangot. Tompán érkezett a hangszóróból, és valahogy ismerősnek tetszett, de nem tudta, honnan.

– Csak az idejét vesztegeti, Katie.

A *NAPLÓ* másnapi száma felért egy bombarobbantással. Illetve kettővel mivel két cikk jelent meg.

A nagyobb terjedelmű írás az első oldalon Katie Sanford rejtélyes eltűnésével foglalkozott. Az állt benne, hogy harminchat órája nem adott életjelt magáról, hogy az ismerősei szerint egyáltalán nem vall rá, hogy így eltűnt, illetve a rendőrség nyomoz, de egyelőre nincsenek támpontjaik.

A cikkben az is említésre került, hogy utolsó ismert tartózkodási helye az én házam volt, ahonnan késő este távozott. A cikkben Matt szemtelenül megjegyezte, hogy Katie barátai szerint Katie-vel „kerestük egymás társaságát" ami úgy hangzott, mintha Harold Novack fogalmazta volna.

A második írás nagyobb károkat okozott. Bemutatta, hogy valamennyi gyilkosság összefüggésbe hozható velem, kitért az áldozatokhoz fűződő kapcsolatomra, és azt sugallta, hogy a jelek szerint jó okom volt neheztelni valamennyiükre. Csak kiteregette a tényeket, a következtetések levonását az olvasóra bízta. A Granderson-gyilkosság nem szerepelt az írásban, de biztosra vettem, hogy Matt szándékosan tartotta vissza, hogy a folytatásban is legyen miről írnia.

Mindkét írásban többször is előkerült balszerencsés „No comment" hárításom; ettől, ahogy ezt előre tudtam, olyan fénybe kerültem, mintha takargatnivalóm volna.

Harrick polgármester viszont szemrebbenés nélkül kommentálta a helyzetet. – Tudatában vagyok a közelmúltbeli eseményeknek és fejleményeknek, és mindenkit megnyugtathatok, hogy figyelemmel kísérem a

helyzet alakulását. Ugyanakkor ki kell jelentenem, hogy töretlen a bizalmunk Robbins rendőrkapitány iránt. – Ha a mondatnak van folytatása, valahogy így hangozhatott volna: „…legalábbis amíg ki nem derül róla, hogy sorozatgyilkos”.

Engem továbbra is az aggasztott, hogy a feltárt összefüggések átirányítják a gyilkos személyéről rám a figyelmet, és ezzel eltérítik a nyomozást. Aznap reggel nem sok telefonhívást kaptunk, amit rossz jelnek vettem. Ha az emberek kétségbe vonnák a kompetenciámat, a többségük nyilván nem közvetlenül nekem fogalmazná meg a fenntartásait. Inkább a polgármesternek telefonálnának, vagy az állami rendőrségnek.

Fél órával azután, hogy beértem a kapitányságra, felhívott a polgármester.

– Jake, nagyon aggaszt a *Napló* mai száma.

– Engem is – mondtam. – Piszok nehéz a keresztrejtvény.

– Úgy látom, nem veszi komolyan a helyzetet.

– Éppen elég más dolog van, amit komolyan kell vennem, Will. Egy gyilkos mászkál a városban, Katie Sanfordnak pedig nyoma veszett.

– Igaz, hogy maga látta utoljára?

– Nem, ugyanis az látta utoljára, aki elrabolta.

– Nem engedhetjük meg, hogy a lakosság elveszítse a rendőrség iránti bizalmát.

– Le akar váltani, Will? – Kizárt dolognak tartottam, hogy volna hozzá mersze, egyelőre legalábbis biztos nem. Túl sok jóakarót szereztem magamnak a városban ahhoz, hogy

ilyesmivel próbálkozzon. És ezt mindketten tudtuk. – Egy csapatban játszunk, Will.

– Néha nehéz megkülönböztetni, ki melyik kapura játszik.

Abban a tudatban tettem le a telefont, hogy amennyiben politikai haszonnal kecsegtetné, hogy elveteti tőlem az ügyet – vagy akár a kapitányságról is eltávolít –, nem teketóriázna. Ehhez persze a városi tanácstestület jóváhagyását is meg kellene szereznie, de nyilván bele sem kezdene az egészbe, amíg nem veheti biztosra a sikert. Mindez azt jelentette, hogy meg kell kísérelnem menedzselni az ügy közönségtájékoztatási aspektusát, ami végtelenül irritált.

Igazából fogalmam sem volt, hogyan lássak hozzá. Soha nem szereztem tapasztalatokat ezen a téren – nem volt rá szükségem ugyanis. Háborús hősi státuszom mindig garantálta számomra a sikert. Mindenekelőtt azonban vissza kellett térnem ahhoz, ami igazán fontos, úgyhogy szóltam Hanknek, hogy én vezetem az állománygyűlést. Ez általában az ő feladata volt, én csak akkor vettem részt, ha belefért az időmbe.

Én álltam az egész ügy közepén, ami könnyen óvatoskodásra késztethette volna a rendőreimet. Gondoskodni akartam róla, hogy ez ne így legyen, és ezt feketén-fehéren elmondtam nekik a bevezetőmben.

– Ez az ügy rólam szól – magyaráztam. – Ez az első naptól fogva így van, márpedig az a bizonyos első nap több mint öt évvel ezelőtt volt. Valaki végig terveket szőtt azóta, nekünk viszont alig van időnk arra, hogy az ügyet felgöngyölítsük.

Katie Sanford életben van, ezt szentül hiszem, és magára hagyatva senyved valahol. De fennáll a veszély, hogy a gyilkos megint lesújt. És megint.

– Úgyhogy eszükbe se jusson óvatoskodni az ügyben való érintettségem miatt. Ha meg akarjuk oldani az ügyet, akkor ehhez rajtam keresztül vezet az út. Világítsák át az életemet. Derítsenek ki rólam mindent. Mert csakis így találhatjuk meg a gyilkost, és hozhatjuk haza Katie-t elevenen.

„NINCS HADITERV, ami az ellenséggel való első összecsapást túlélné." Olyan idézet ez, amely számtalanszor elhangzott az idők során. A nagy hadvezérek, tartja az elmélet, éppen azok, akik gyorsan tudják módosítani a tervüket, ugyanis a módosítások nemcsak szükségszerűek, de létfontosságúak is.

Kivéve az esetünkben.

Ez a terv több alkalommal is bizonyított és soha a legkisebb hiba sem fordult elő benne. Az előkészítés tökéletes volt; egyetlen eshetőség sem maradt ki a számításból.

A magára „Jós''-ként tekintő férfi méltónak bizonyult a névre. Mindenki pontosan úgy viselkedett, ahogy előre megjósolta; mint megannyi zsinóron mozgatott bábfigura.

Eddig minden simán ment, de ez közvetlen következménye volt az ő gyakorlottságának, kiképzettségének és a rengeteg kutatómunkának, amelyet elvégzett. Öt évébe került, hogy erre a pontra eljusson, és

még sokkal többe, ha a gondolat kiérlelését is beleszámítjuk, úgyhogy most minden percet maradéktalanul ki akart élvezni.

Különösen Katie Sanford elrablása ment könnyen, ami a sors iróniája, ugyanis ez könnyebben félresikerülhetett volna, mint bármelyik eddigi vállalkozása. Előzetesen számított rá, hogy az emberrablás esetleg lelkifurdalást vált majd ki belőle, erre azonban – Katie közelmúltbeli viselkedése miatt – nem került sor. Összeállt Jake Robbinsszal, ami meghökkenést és undort váltott ki a Jósból.

Most kezdtek felpörögni az események, és a Jós tisztában volt vele, hogy problémák adódhatnak. Nem gondolta, hogy önelégülten ülhetne a babérjain, amikor ilyen sok forog kockán.

WISCASSET „Maine állam legszebb kistelepülése”-ként tekint magára. Ezt hatalmas hirdetőtábla adja tudtára az autóval érkezőknek. És bár sok olyan ember, aki nem Wiscassetben él, valószínűleg vitába szállna a kijelentéssel, a városka valóban egészen csinos és elbűvölő.

Ami Wiscasset szépségét nem emeli, az a város határában csúfoskodó atomerőmű. Mivel a létesítmény a városközponttól jókora távolságra található, a turisták többsége soha nem látja. A helyiek annál jobban ismerik.

Az erőmű helyének kijelölését leginkább két tényező befolyásolta: az édesvíz és a tengeri kikötő közelsége. Az építkezés 1972-ben fejeződött be. Az erőmű

négyszáznyolcvan embernek adott munkát, és évi tizenötmillió dollár iparűzési adót fizetett.

Az erőműépítés kezdettől fogva komoly, ámde sikertelen ellenállásba ütközött, és ahogy az idő múltával egyre világosabbá váltak a nukleáris energiatermelésben rejlő kockázati tényezők, ez az ellenállás fokozódott. A wiscasseti és környékbeli állampolgárok érdekképviseleti csoportba tömörülve igyekeztek elérni a létesítmény bezáratását, csakhogy ezt a célt lényegesen könnyebb volt kitűzni, mint elérni. Három helyi népszavazást tartottak, és mindhárom kudarcot vallott, jóllehet az ellenzőknek sikerült elérniük, hogy a kormány szigorúbb működtetési és környezetvédelmi szabályozást érvényesítsen.

Az 1990-és évek közepén biztonsági problémák merültek fel a létesítményben, és megállapítást nyert, hogy a hibák orvoslása vállalhatatlan költségekkel járna, 1997-ben, a környékbeliek nagy részének megkönnyebbülésére, az erőművet üzemen kívül helyezték.

Igen ám, csakhogy az atomerőművek működtetése nukleáris hulladékot eredményez, olyan melléktermékет, amely azután több százezer évig veszélyt jelent a környezetre. És bár a wiscassetiek nem gondolkodtak ennyire előre, szívesen elszállították volna felhalmozódott készleteiket valami hulladékszerető településre, a saját városuktól sok-sok kilométerre. Sajnálatos módon ilyen települések valójában nem léteznek.

A szövetségi kormány kötelezettséget vállalt Maine állam lakosságának érdekében arra, hogy megszabadítja

őket a hulladéktól, de aztán visszakoztak, és inkább fizettek 82 millió dollárnyi bánatpénzt, ami viszont kevés lett volna a hulladék elszállítására.

Úgyhogy ott rostokolt az egész, betonkalodákba zárt, megerősített acéltartályokban. Mindenki arra várt, hogy valaki találja már ki végre, hová tegyék.

A sugárzó anyagokat természetesen őrizni kellett, hiszen ha egy terrortámadás során a hulladék a vizekbe kerül, az Wiscassettől hatalmas távolságra is elképzelhetetlen károkat okozott volna. Úgyhogy szakképzett, helyszíni biztonsági személyzet felügyelt folyamatosan a tartályokra, járőrözéssel, illetve kamerarendszeren keresztül.

Nagy erőbehatásra lett volna szükség, hogy valakik a betonkalodák falát átütve kárt tehessenek a tartályokban. A vasbeton falak azonban csak oldalról védték a tartályokat. Onnan, ahonnan a támadás érkezik majd, nem nyújthattak védelmet.

Az égből jövő támadás ellen nem védhették meg a tartályokat.

MÁSNAP REGGEL a *Napló* újabb vihart kavart Matt soron következő cikkeivel. Hank betelefonált a kapitányságra, és megtudta, hogy izzanak a telefonvonalak: az emberek elolvasták a cikkeket, és tudni akarták, mi a fene folyik a városukban.

Az egyik írás Katie eltűnésével foglalkozott, hogy nem történt előrelépés. Megfogalmazásával Matt azt sugalmazta, hogy az eltűnési ügy összefügghet a kapszulás gyilkos

ténykedésével, jóllehet erre nemcsak neki, de a rendőrségnek sem volt bizonyítéka.

Egyébként úgy gondoltam, igaza van, de ez mellékes.

A városlakók heves reakcióját a másik cikk váltotta ki. Matt beszámolt a Granderson-gyilkosságról, és összefüggésbe hozott engem Grandersonnal, felelevenítve a gyerekmolesztálási ügyet, illetve túlbuzgóságommal, hogy a férfit lekapcsoljam, éppen én torpedóztam meg a molesztálás bizonyíthatóságát. Aztán előhozakodott az aduásszal. Valahogy megtudta, hogy Grandersont a bűnjelraktárunkból eltűnt pisztollyal lőtték le.

A cikkeket már a kapitányságra beérve olvastam el, és két szempontból tettek rám nagy hatást. Először is azzal, hogy jól megírt, tömör és a lehetőségekhez képest szenvtelen hangvételű tudósítások voltak. Amennyiben Matt úgy akart pellengérre állítani, hogy az ő keze közben tiszta marad, alapvetően sikerrel járt.

Második, aggasztóbb felismerésem az volt, hogy ha magánemberként olvasnám ezeket a cikkeket, nem pedig a történések egyik főszereplőjeként, valószínűleg fegyvert ragadnék. A cikkek alapján az tűnt fel, mintha én volnék a legfőbb gyanúsított, olyannyira, hogy kedvem támadt letartóztatni magam. Ez most nem olyasmi volt, amit el lehet mismásolni.

És ha magamtól nem jöttem volna rá, Harrick polgármester világossá tette számomra, amikor felhívott telefonon. – A kormányzó azt akarja, hogy menjek el a városi

tanács ülésére, és követeljem a maga felfüggesztését – mondta. – Nem tudom, meddig állhatok ellen az akaratának.

Azonnal világos volt számomra, hogy a kormányzó semmi ilyesmit nem mondott, ugyanis Harrick soha nem szegült volna szembe a felsőbb hatalommal. Csak fel akart készíteni arra, ami esetleg bekövetkezhet, és még jó színben is akart feltűnni, ha netán mégis túlélném az eseményeket.

Megköszöntem neki a támogatást, amiről mindketten tudtuk, hogy nem létezik, és letettem a telefont. Aggódtam, de nem azért, hogy letartóztatnak a gyilkosságokért, hanem hogy nem leszek képes megoldani őket. Ha felfüggesztenek, eszköztelenné válok. Katie magára marad szorult helyzetében, és nem áll majd módomban felkutatni.

Már éppen kezdett volna összeállni a fejemben valami terv, amikor megzavartak. Jimmy Osborne nézett be hozzám, az a fotós, aki jelen volt az időkapszula kiásásánál. Annak idején a kapszula földbe helyezésekor is ő fotózott.

Egy jókora boríték volt a kezében. – Bocsánat, hogy így magára török, főnök – mentegetőzött.

– Mi a helyzet, Jimmy?

– Kérte, hogy próbáljak még előkeríteni képeket a ceremóniáról. Eszembe jutott, hogy néhány évvel ezelőtt egy csomó mindent felvittem a padlástérbe. Tudja, iszonyú rendetlenség volt, és…

Félbeszakítottam a monológját. – Talált még képeket, Jimmy?

Bólintott. – Igen. Nem sokat, de néhányat igen.

– Van rajtuk bármi érdekfeszítő?

– Hát még akár lehet is. – Kinyitotta a borítékot, és elővett egy felvételt: a ceremóniát örökítette meg, akárhány ilyet láttam korábban.

– És ez mitől különleges? – kérdeztem.

– A többi fotóval összehasonlítva azt láttam, hogy ez a ceremónia vége felé készülhetett, ugyanis kevesebb az ember rajta. Ezt a pasast pedig, itt a háttérben, nem látni egyetlen más fotón sem. Úgy látszik, mintha bujkálna a fa mögött.

Megmutatta a képen, hogy kiről beszél, de az alak eléggé kicsi volt, és alig lehetett kivenni. – Ismeri az illetőt? – kérdeztem.

Vállat vont. – Nem hinném. Viszont kinagyítottam a képnek ezt a részét. – Elővett egy másik fotót, ami erős nagyításban mutatta azt a részt, ahol a férfi állt. Volt valami furcsa abban az arcban, valami, ami kifogott rajtam, de betudtam az idő múlásának és az emlékezet csalfaságának. Mert rögtön tudtam, hogy ki állt ott a háttérben négy évvel ezelőtt.

– Jimmy, elképzelhető, hogy ebbe a képbe belebabráltak?

Enyhe sértettség ült ki az arcára. – Belebabráltak?

– Lehetséges, hogy ennek a férfinak a fotóját utólag másolták a fényképre? – Nem láttam árulkodó jeleket, de amikre a digitális retusálás manapság képes… biztos akartam lenni a dolgomban.

– Nem tudom, főnök. Mármint nem értek az ilyesmihez. De ahhoz valakinek fel kellett volna surrannia a padlásra a képért, és aztán még egyszer, amikor retusálva visszavitte.

Ráadásul én magam sem tudtam a kép létezéséről, akkor viszont nem értem, hogyan tudhatott volna róla bárki más.

Bólintottam. – Rendben. Csak a rend kedvéért kérdeztem meg.

Nem érdekes, nyugtattam meg Jimmyt, ne is törődjön a dologgal. Meg akartam szabadulni tőle, hogy végre zavartalanul gondolkodhassam a kép hátterében ólálkodó férfin.

Richie Drazennek hívták, és olyan arc volt az övé, amelyre valószínűleg életem végéig emlékezni fogok. Merthogy az az igazság, hogy Drazen halála az én lelkemen száradt.

Nyolc éve történt… vagyis legalább négy évvel azelőtt, hogy Osborne azt a képet készítette.

HAT HÓNAPBA telt, mire a harctéri sérüléseimből felépültem. Persze ha azt vesszük, hogyan sajognak a különböző testrészeim, valahányszor esik az eső, azt is mondhatjuk, hogy a mai napig sem épültem fel teljesen. Fogalmazzunk úgy, hat hónap elteltével helyrejöttem annyira, amennyire valaha is helyrejöhetek.

Ennek az időnek a legnagyobb részét a Kandahári Katonai Kórházban töltöttem. Sohasem kérdőjeleztem meg a döntést, hogy miért tartanak ott. Feltételeztem ugyanis, hogy amint erőre kapok, visszaküldenek az alakulatomhoz.

Később rájöttem, hogy az egyik ok, amiért Afganisztánban tartottak, a Randall Dempsey felesége és fia által indított kártérítési per volt. Dempsey a megtámadott tengerészgyalogos alegység harctéri tudósítója volt, a tálibok mutogatták egy darabig mint hadifoglyot, aztán végeztek vele.

Mivel Afganisztánban voltam, nem állt módomban tanúskodni a perben, és a haditengerészet valamiért ezt tartotta kívánatosnak. A Dempsey család a lakóhelyén, Vermont államban vitte szövetségi bíróság elé a kárigényét, ami valamelyest kellemesebb hely lett volna a lábadozáshoz, mint Afganisztán volt. Dempsey-vel sem azon a tragikus napon, sem korábban nem találkoztam, és a vele történtekről sem tudtam semmit, úgyhogy sok hasznot egyik félnek sem hajtottam volna. De tudtam, hogy nem az enyém a döntés joga.

Miután a kártérítési per lezajlott (a családnak nagy összegű kártérítést ítélt meg a bíróság), és újra teljes értékű katonának számítottam, az aktatologatók gondoltak egyet, és döntés született arról, hogy visszavezényelnek az Egyesült Államokba. Maradhatok a tengerészgyalogságnál, közölték, de csak adminisztratív munkakörben.

Ám a hazavezető utam némileg kacifántosabban alakult annál, mint hogy az ember felszáll egy repülőgépre, aztán pedig landol a JFK-repülőtéren. Ehelyett beosztottak egy tengerészgyalogos alegységhez a haditengerészet egyik rombolóján. Annak idején mindig azt mondtuk, hogy a haditengerészet arra jó, hogy elfuvarozzon bennünket a harc

helyszínére. A haditengerészet hatalmas csatahajóin szinte mindig voltak tengerészgyalogosok, és a két szolgálati ág között egészséges vetélkedés folyt.

Két másik tengerészgyalogos társammal katonai rendészként teljesítettünk szolgálatot a fedélzeten, és nem sok dolgunk akadt, nem kellett megerőltetnünk magunkat. Inkább sétahajókázás volt, éppen csak a műsorok, a büfék, a kaszinók és a bingósorsolások hiányoztak.

Szingapúrban negyvennyolc órára horgonyt vetettünk, és a tengerészek közül sokan kimentek a partra. Én úgy döntöttem, a hajón maradok, mert ki akartam pihenni magam.

Nagyjából tizennyolc órával azután, hogy távoztunk a kikötőből, sürgős üzenetet kaptunk a szingapúri hatóságoktól. Előző éjjel kettős gyilkosság történt egy szórakozóhely előtt, és a szingapúriaknak bizonyítékuk volt rá, hogy a gyilkos nem más, mint egy bizonyos Richie Drazen, a haditengerészet alhadnagya. A szemtanúk közlése szerint a gyilkos jókora vágással az arcán távozott a helyszínről, és az a tény, hogy Richie-nek tényleg friss, mély vágott seb virított az arcán, arra utalt, hogy valóban ő lehetett az elkövető.

A szingapúri kormány arra kért bennünket, térjünk vissza a kikötőbe, ahol őrizetbe vehetik Drazent, Washingtonnak viszont ez nem volt kedvére. Döntés született, hogy Drazen visszatér a hajójával az Egyesült Államokba, és a kiadásáról később, a tények alaposabb ismeretében döntenek majd.

Az, hogy Drazen a hajón volt, a hajó pedig kint a tengeren, megfelelt annak, mintha amerikai földön lettünk volna, következésképpen a kiadatási eljárás szabályai voltak mérvadóak. A férfi korlátozott mértékben látott el szolgálatot. Szoros megfigyelést nem igényelt, hiszen hivatalosan még vádat sem emeltek ellene, és különben is hová mehetett volna? Kint voltunk a Csendes-óceánon.

A kollégáimat és engem tájékoztattak a helyzetről. Eddig Drazen egy volt számomra a sok tengerész közül, most személyesen is megismertem, és feladataim közé tartozott, hogy figyelemmel kísérjem, mikor hol tartózkodik a hajó fedélzetén.

Nyilvánvalóvá vált, hogy a férfira hatalmas nyomás nehezedik. Így visszatekintve, azt hiszem, bűnös volt a gyilkosságokban, és nem látta, hogyan alakulhatnának számára kedvezően az események. Az Egyesült Államok és Szingapúr között kiadatási egyezmény volt érvényben, és amennyiben a szingapúriak meggyőző bizonyítékokkal rendelkeztek Drazen ellen, valószínűsíthető volt, hogy rá tudják venni az amerikai hatóságokat a férfi visszaküldésére.

Nagyjából harminchat órával később Drazen nem bírta tovább idegekkel, és verekedést kezdeményezett az étkezdében. Mire odaértem, már a padlóhoz csapdosta ellenfele fejét. Lerángattam az illetőről, aztán teljes súlyommal ránehezedve hátracsavartam a karját. Egy kicsit vergődött, de végül megadta magát, és lecsillapodott.

Magam is éppen ebédeltem, és nem volt nálam bilincs, úgyhogy a karját hátrafeszítve vezettem ki Drazent az ebédlőből. Nem állt ellen, még beszélt is hozzám.

Amikor megértette, hogy a fogda felé tartok vele, kitépte magát a markomból, a fedélzet végébe rohant, és felkapott egy ott heverő fémrudat – valami átalakítás folyt éppen, abból maradt ott. A vasrúddal a kezében nekem rontott, én pedig kénytelen voltam a hajókorlát felé hátrálni. Próbáltam a lelkére beszélni, de egyre csak közeledett, én pedig tovább hátráltam a korlát felé. Senki más nem volt a közelben. Drazen dühtől eltorzult arcának jobb oldalán a sebből eleredt a vér.

Végül előrántottam a pisztolyomat, és rászegeztem. Még egy lépés, és lövök, figyelmeztettem. Ez láthatóan csak még jobban felbőszítette, és a vascsövet ütésre emelve felém lódult.

Úgyhogy lábon lőttem.

Azt gondoltam, hogy ezzel nagy valószínűséggel mozgásképtelenné teszem, és akkor őrizetbe tudjuk venni. De a lábsebétől csak még vadabb őrjöngésbe kezdett, és soha nem fogom elfelejteni az arckifejezését, ahogy egyszerre küzdött a fájdalmával, és próbált kiutat találni szorult helyzetéből.

Ezúttal azonban nem felém rohant, hanem a túloldali korláthoz tartott, és átszökkent rajta.

Egyenesen a Csendes-óceánba.

Az eset kivizsgálása során a haditengerészet ott kellemetlenkedett, ahol tudott. Felmerült, hogy túlzott

erőszakot alkalmaztam: hogy fegyverhasználat nélkül is irányításom alá vonhattam volna a helyzetet. A valóság ezzel szemben az volt, hogy amikor lábon lőttem Drazent, éppenséggel visszafogottságról tettem tanúbizonyságot. Az önvédelem joga arra is felhatalmazott volna, hogy életet kioltó lövést adjak le rá.

Soha komoly veszély nem fenyegetett a történtek miatt, és vádat sem emeltek ellenem. Az állami napilapok beszámoltak az esetről. Egyetlen interjút készítettek velem, abban részletesen elmondtam, mi történt, de ezt követően nem beszéltem többé nyilvánosan az ügyről.

Drazen holtteste nem került elő, de sohasem kételkedtem abban, hogy meghalt. A legközelebbi szárazföld is több száz kilométerre volt onnan, ahol – pisztolygolyóval a lábában – a tengerbe ugrott.

Évek óta nem gondoltam Drazenre, egészen amíg Jimmy Osborne fel nem fedezte őt egy fényképen, négy évvel azután, hogy belefulladt az óceánba. Az arcán ott volt annak a vágásnak a hege, amire emlékeztem, a tekintetéből viszont eltűnt a dühből és félelemből eredő eszelősség.

A rendíthetetlen elszántság váltotta fel.

– ELŐFORDUL, hogy valami történik a kapitányságon, és nem kerül be rögtön az újságba? – kérdezte Bennett ügynök.

Azért volt az irodámban, mert felhívtam, és közöltem vele, hogy beszélnünk kellene.

– Nem igazán. Kér kávét?

Elutasított, úgyhogy csak magamnak töltöttem egy csészével, miközben ő folytatta a gondolatát.

– Ha nem vigyáznak, valóságos Woodwarddal egybegyúrt Bernsteint csinálnak ebből a tudósítóból, Matt Higginsből.

– Más sem hiányzik, csak egy wiltoni Watergate – mondtam.

– Nem viccelek. Most telefonált rám az FBI második számú vezetője, és azt kérdezte, hogy mi a fene folyik itt. Ezért örültem a maga hívásának. Merthogy különben én hívtam volna.

– Nem hiszem, hogy a továbbiakban hatékonyan járhatnék el a folyamatban lévő ügyben – szólaltam meg. – Úgyhogy bejelentést készülök tenni, miszerint ideiglenes felmentésemet kérem, szabadságolom magam, ha úgy tetszik, és felkérem az FBI-t a nyomozás átvételére. Vagyis magát.

– Amúgy átvettük volna. Ezt maga is tudja.

Bólintottam. – Igen, de akkor a saját feltételeik szerint vonultak volna be – mondtam.

Meghökkent képet vágott. – És így?

– Így az én feltételeim szerint vonulnak be.

A csészémre mutatott. – Biztos, hogy kávé van benne? Nem inkább valami ütősebb?

– Maga szerint én gyilkolom itt sorba az embereket? – kérdeztem.

– Kizárt dolog.

A határozott válasz meglepett. – Miért?

– Mit képzel, kikkel van dolga, egy cserkészcsapattal? Kisebb hadseregnyi pszichológusunk van. Akiknek egy hete maga a kedvenc vizsgálati alanyuk; úgy ismerik, mint a rossz pénzt. Maga egy egyenesen, kiszámíthatóan viselkedő ember. Ha meg akarta volna ölni azokat az embereket, nem tötyörög, hanem megy, és megöli őket. Nem bajlódott volna ezzel a kapszulás marhasággal.

– Tehát potenciális gyilkosnak tart, de az őszinte fajtából?

Elmosolyodott. – Érdekes értelmezés.

– Elmondom, én hogyan látom a helyzetet. Az újságcikkekben szereplő tények helytállóak, csak éppen a tálalásuk félrevezető. Az viszont biztos, hogy én vagyok az egésznek a középpontjában.

– Egyetértek.

– Vagyis ha ki akarja deríteni, mi van, és véget akar vetni a gyilkosságoknak, ahhoz rám van szüksége. Az én életemet kell ízekre szednie, márpedig senki nem ismeri úgy az életemet, mint én magam. Rajtam áll vagy bukik az egész.

Erre is csak bólintott; még nem mondtam semmi olyat, amibe belekötheteett volna.

– Úgyhogy mindenben a rendelkezésére fogok állni. Mindent elmondok, amire csak kíváncsi. Nem sumákolok.

– Halljuk, mit kíván cserébe.

– Beavatott akarok maradni; tudni akarom, mikor mi történik. Különösen ha Katie Sanfordról van szó.

– Ezt a dolgok jelenlegi állásánál nem tudom elintézni.

– Leegyszerűsítem a képletet. Amikor utánam vizsgálódnak, arra nem terjed ki az alku. Arról nem kell

tudnom. Fárasszák csak magukat, nekem nyolc. Viszont ha bármi másról információra van szükségem, felhívom, maga pedig elmondja.

– A saját szakállára akar nyomozni? – kérdezte.

– Csak egy megérzésnek akarok utánanézni. Ha lenne valami belőle, magát is beavatom.

– Honnan tudhatom, hogy állja a szavát?

– Onnan, hogy el akarom kapni ezt az illetőt, valószínűleg még jobban is, mint maga. Katie kiszabadítására pedig egyértelműen több okom van, mint magának.

Bennett elgondolkodott a hallottakon.

– Az előbb azt mondta, kizárt dolognak tartja, hogy én követtem volna el a gyilkosságokat – emlékeztettem. – Mi történhet a legrosszabb esetben, ha belemegy az alkuba?

– Mi történhet, ha nem megyek bele?

– Attól kezdve hiába fordul ahhoz a személyhez, akivel pedig rendszeresen beszélnie kell. Hozzám.

Végül beleegyezően bólintott. – Rendben, de ez csak a kettőnk dolga.

– Egyetértek.

– És ha nem válik be, nem csináljuk tovább.

– Tökéletes – mondtam. – Most pedig kellene egy kis információ.

KATIE lépcsőn csosszanó léptek zajára lett figyelmes. Mivel börtöne falain nem voltak ablakok, eddig is feltételezte, hogy

valamiféle alagsorban tartják fogva. Ez most megerősítette vélekedésében, mégsem érzett elégedettséget. Csak félelmet.

A következő hang az volt, ahogy kikulcsolnak egy zárat. Illetve kettőt. Az ajtót a jelek szerint két zárral biztosították kívülről. Aztán kinyílt az ajtó, és besétált egy férfi, akit Katie nagyon jól ismert, olyannyira jól, hogy egy másodpercre azt hitte, a férfit is elrabolták, és most csatlakozik hozzá a fogságban.

– Üdv, Katie – köszönt rá a férfi, és abban a pillanatban megértette, hogy a férfi nem rabtársa, hanem a foglyul ejtője. A felismerés döbbenetét tovább súlyosbította az, hogy a férfi pisztolyt szegezett rá.

– Mi a fene folyik itt? Miért zárt be ide?

– Üdv, Katie – mondta a férfi újra. – Hogy s mint?

– Miért csinálja ezt velem?

– Katie, jelen pillanatban válaszokat és engedelmességet várok magától. Nem kérdéseket. Próbáljuk meg még egyszer. Hogy van?

– Fogoly vagyok egy ablaktalan cellában. Hogyan lehetnék?

– Rosszabbul is járhat, higgye el.

– Mit kell tennem, hogy kijussak innen?

A férfi elfintorodott, mint akit elszomorít a makacskodása. – Már megint a kérdéseivel jön. Azt akarja, hogy agyonlőjem?

– Nem.

– Remek, mert amúgy se szívesen tenném. Maga vétlen áldozat a kialakult helyzetben. Már önmagában

balszerencsés fejlemény, hogy egyáltalán bele kellett vonódnia.

Katie-nek ezer kérdése lett volna, de tudta, hogy csak felbőszítené velük a férfit, arra úgysem volt esély, hogy válaszokat is kapjon. – Bármit megteszek, amit mond, ha ez segít, hogy sértetlenül távozzam innen.

– Meghiszem azt, hogy bármit megtesz, Katie.

A férfi egy mobiltelefont vett elő a zsebéből.

– Ideje elintéznünk egy hívást – mondta.

– VAN EGY Richie Drazen nevű férfi. Adjon át mindent, amit csak tudnak róla – mondtam.

– Úgy gondolja, hogy ő a gyilkos? – kérdezte Bennett.

– Drazen nyolc éve halott.

– Az elég jó alibi. Nehéz volna elhitetni az esküdtekkel, hogy ő az emberünk. Miért érdekli az illető? – kérdezte Bennett.

– Tartsuk magunkat a megállapodásunkhoz; ha megtudok valami érdemlegeset, szólok.

Minden érdekel, amit a kormány Drazenről tud, közöltem vele, és javasoltam, hogy a Védelmi Minisztérium aktái között is nézzen szét. Különösen arra voltam kíváncsi, hol lakott az emberünk, és kik voltak a barátai, rokonai. Bennett vállalta, hogy azonnal munkához lát.

– Holnap délelőtt tízkor elmondhatná, mire jutott, mit szól hozzá?

– Miért éppen akkor? – értetlenkedett.

– Akkor tartjuk a sajtótájékoztatónkat.

Elégedett voltam a beszélgetéssel. A rám nehezedő nyomás fokozódásával szükségessé vált, hogy átmenetileg felmentsenek a munkavégzés alól. Ellenkezhetnék is, de végül a kormányzó is egyetértene a polgármesterrel, hogy eljött az idő, és a városi tanács hozzájárulna. Úgy játszottam ki a lapjaimat, hogy a nyomozás közelében maradhassak, és kibogozhassam az egyetlen szálat, amelyről úgy éreztem, hogy sikerrel kecsegtethet. És Katie felkutatásán is tovább dolgozhatom.

Amikor Bennett távozott, behívtam Hanket, és elmondtam neki, mit intéztem. Vitatta a döntésemet, végül azzal fojtottam belé a szót, hogy közöltem vele, ez a hajó már elment, lekerültem az ügyről, és kész.

– A Bennett-tel kötött egyezségem csak kettőnk, illetve, veled együtt, hármunk dolga. Ne szólj róla senkinek.

– Még szép, hogy nem. – Hanket még nálam is jobban dühítette az, hogy minden kiszivárog a kapitányságról.

– Mostantól te vagy a főnök, és a polgármester fel fog szólítani, hogy tarts engem a lehető legtávolabb az ügytől.

Hank bólintott. – Majd közlöm vele, hogy úgy lesz, aztán meg mégse.

– Kösz, Hank. Előfordulhat, hogy szükségem lesz rád.

– Gondolod, hogy ez a Drazen nevű pasas gyilkolhat?

– Nem. Ugyanis láttam belezuhanni az óceánba, és azt nem élhette túl. Ha előtte nem lövöm lábon, akkor sem.

– De a fotón ő volt, ugye?

Vállat vontam. – Vagy az ikertestvére. Ezért nem ejthetem a dolgot csak úgy.

Hank távozott, én pedig felhívtam a kapitányság közönségkapcsolati felelősét, hogy szervezzen sajtótájékoztatót másnap délelőtt tízre a rendőrkapitányságon.

Ezután Mike Hutnert hívtam fel a katonai ügyészségen Quanticóban. Mike-kal annak idején együtt szolgáltunk a tengerészgyalogságnál, és ő is azok közé tartozott, akiket azon a borzalmas napon kimentettem a tűzvonalból. Később megjelent nálam egy rekesz sörrel a kórházban, amitől, úgy gondoltam, kvittek is lettünk, ő viszont valamiért továbbra is az adósomnak érezte magát.

– Hallom, áll a bál nálatok – mondta, amikor meghallotta a hangomat. – Országos hír lett belőletek.

Tudtam, hogy Mike szoros kapcsolatokat ápol a Haditengerészeti Nyomozószolgálattal, amelynek történetesen szintén Quanticóban van a főhadiszállása. – Mike, emlékszel Richie Drazenre? – kérdeztem.

– Drazen, Drazen… Ő volt az a fickó, akit beleugrasztottál a tengerbe?

– Nem teljesen így történt. Magától ugrott.

– Persze, miután meglőtted, és éppen arra készültél, hogy még egy golyót eressz belé.

– Ez már közelebb van a valósághoz – mondtam, aztán neki is előadtam ugyanazt a kérést, amit Bennettnek. Kellene az összes személyi anyag, amit a haditengerészet Drazenről begyűjtött, a hadihajón történt incidens előtt és után egyaránt.

– Az ilyen incidensek esetében nincs „után” – ellenkezett.

– Ha mégis volna, holnap reggelig értesülni szeretnék róla.

Tudtam, hogy Mike mindent elő fog ásni, ami csak van.

A JÓS most gyakorolta el nyolcadszor, mit hogyan fog csinálni. Minden alkalommal ugyanaz történt. Kiment a repülőtérre a maine-i Bremingtonban, pénteken, éppen a reggeli hetes nyitásra. Ott megkereste Gerald Hinest, egy Cessna 152-és kisrepülőgép tulajdonosát, aki négyórás időtartamokra bérbe adta a gépet helyi pilótáknak.

– Jó reggelt – mondta ilyenkor Gerald.

A Jós pedig a repülőgépre mutatott, és megkérdezte: – Készen áll már repülésre a madárka?

Mire Gerald: – Alig várja, hogy repülhessen. Megtankoltam, és mindent ellenőriztem, de nyugodtan végigmehet a listán maga is.

– Felesleges. Ha maga azt mondja, hogy megvan, akkor elhiszem.

– Akkor már csak a papírmunka van hátra – mondta Gerald, és bementek a kis irodába. A Jós aláírta a repülési naplót, utána pedig bemutatta a személyijét és a pilótajogosítványát.

Gerald pedig visszaadta neki az okmányokat, és így szólt: – Jó szórakozást odafent, Jake. – Azért szólította Jake-nek, mert mindkét hamis igazolványon a Jake Robbins név szerepelt, és ezt a nevet írta be a repülési naplóba is.

– Meglesz – mondta a magát Jake Robbinsnak kiadó férfi.

Utána pedig felszállt a géppel, de mindössze két órákat repült. Nem kellett gyakorolnia, mivel értett a repüléshez. És Wiscasset fölött sem kellett már átrepülnie, ahogy eleinte. Mostanra tökéletesen ismerte a környék domborzatát.

Amikor a Jós visszahozta a repülőgépet, kedélyeskedtek még egy sort, aztán a férfi készpénzzel fizetett a géphasználatért.

Nem törődött vele, hogy Gerald tudja, hogyan néz ki: úgy tervezte, amikor eljön az idő, meg fogja ölni Geraldot.

ÉLETEM egyik leghosszabb éjszakája volt. Nem mintha a sajtótájékoztató miatt aggódtam volna – az menni fog, mint a karikacsapás.

A várakozás izgalma tartott ébren, ugyanis csak a délelőtti rendezvény után láthattam hozzá, hogy megtegyem, amit meg kellett tennem.

Kilenc óra ötvenhétkor jelentem meg a tíz órára kitűzött sajtótájékoztatón, nehogy a polgármesternek alkalma legyen kipuhatolni, mit fogok mondani. Azt akartam, hogy letaglózó hatással legyen rá a bejelentésem.

Ahogy kértem, Bennett és Hank is ott volt a pódiumon Harrick polgármester mellett. Bennett bólintott, amikor találkozott a tekintetünk, és rájöttem, hogy a mozdulattal a pódium melletti polcon elhelyezett borítékra akarja felhívni a figyelmem. Fogadni mertem volna, hogy a Drazenről beszerzett anyagok vannak benne.

A polgármester nem próbált beszélgetésbe elegyedni velem, ahogy elhaladtam mellette; ahhoz már túl késő lett volna. Helyette csak majd' átdöfött a tekintetével.

– Hölgyeim és uraim! – nyitottam meg a sajtótájékoztatót. – Fontos bejelentést kívánok tenni, és utána nem lesz alkalmuk kérdéseket intézni hozzám. Biztosra veszem, hogy az olvasóik és nézőik túlnyomó része tisztában van az időkapszula felnyitása óta történtekkel. Felesleges volna tehát ezeket most feleleveníteni. A tudósítások egyvalamiben feltétlenül helytállóak: bármi történjék valójában, a jelek szerint én vagyok az események középpontjában. Nem tudom, miért, mint ahogy azt sem, hová tart ez az egész, mindenesetre alapvetően rólam szól az ügy.

Éppen ezért személyes érintettség okán visszavonulok a nyomozásból, és ideiglenesen felmentésemet kérem rendőrfőnöki beosztásomból. Mivel az ügy mostanra több államot is érint, indítványoztam, hogy az FBI képviseletében Bennett ügynök vegye át a nyomozás irányítását.

Nincs kétségem afelől, hogy Bennett ügynök igénybe veszi majd a wiltoni rendőrkapitányság segítségét és támogatását. Az állomány munkáját irányító Hank

Mickelson százados rátermettségében sincs okom kételkedni.

Együtt érzek az áldozatok hozzátartozóival és jó barátommal, Katie Sanforddal, akinek hollétéről továbbra sincs tudomásunk. Hiszem és remélem, hogy sikerül épen és egészségesen hazahozni őt. Bennett ügynök és Mickelson százados számára továbbra is elérhető leszek, ha bármiben a segítségemre volna szükségük. Most pedig megköszönöm az eddigi támogatást, és átadom a szót Sean Bennett különleges ügynöknek.

Feltűnés nélkül magamhoz vettem a borítékot, amelyet Bennett hagyott számomra a pódium közelében, és miközben távoztam, megütötte a fülemet, ahogy Bennett azt mondja: – Köszönjük, Robbins rendőrfőnök…

De sokkal többet nem hallottam; várt a munka, úgyhogy már ott sem voltam. Az irodámba igyekeztem egy dobozért, amelyet még a sajtótájékoztató előtt pakoltam meg iratokkal. A dobozban leginkább a kapszulaügyhöz kapcsolódó anyagok voltak: mindent fénymásoltam, amiről úgy gondoltam, még kellhet.

Örömmel láttam, Mike Hutner is küldött ezt-azt az e-mail címemre, ahogy kértem. Ezeket otthon terveztem átnézni a Bennett-től kapott iratokkal együtt. Reméltem, hogy kettőjüktől sikerült összeszedni annyi információt, hogy Richie Drazen nyomába eredhessek.

Feltéve persze, hogy Richie Drazen kevésbé halott, mint amikor legutóbb láttam. Annyira kíváncsi voltam, mi van az

anyagokban, hogy még a szokásos pizzámért sem ugrottam be hazafelé az étterembe.

Az üzenetrögzítőm szaporán villogott, mint az ügy kezdete óta állandóan. Csináltam, amit éppen csináltam, szinte csak háttérzajként jutottak el a fülemig az üzenetek – mindig a sajtó munkatársai kerestek, és interjúért kuncsorogtak.

Az első tucat hívás vagy újságíróktól érkezett, vagy a barátaim ajánlották fel támogatásukat. A tizenhármas számú hívás más volt.

Tizenharmadikként Katie Sanford hangja szólalt meg.

– Jake, elraboltak. Nem tudom, hol vagyok, vagy miért tartanak itt. Az illető, aki elrabolt, azt mondja, hogy nem én kellek neki, hanem te. Azt mondja, hogy bosszút akar állni rajtad, és évekig gondolkodhatott, hogyan fog majd tönkretenni.

Nem emlékszem, hogy valaha is ilyen dühöt éreztem volna életemben.

Biztos voltam benne, hogy Katie csak azt mondta, aminek az elmondására utasították. Feltételeztem, hogy pontos a megfogalmazás. Katie-t olyasvalaki tartotta fogva, akinek valami elintézetlen ügye volt velem. Az a kitétel, hogy az illető évekig gondolkodhatott, hogyan tegyen tönkre, nem vezetett nyomra. Már áttekintettük azokat az embereket, akiket én csukattam börtönbe, de nemrégiben szabadlábra kerültek, és nem találtunk szóba jöhető gyanúsítottat.

Minden, amit Katie mondott, valószínűleg igaz volt, de ami végképp valódinak tűnt, az a nagyon jól hallható rémület volt a hangjában. És ez bőszített fel.

Miattam kellett elszenvednie a megpróbáltatásait, és ez kimondottan gyötrelmes volt számomra.

A felvételt elemeztetni kellett, és a telefontársaságok nyilvántartása alapján kideríteni, honnan érkezett a hívás. Úgy döntöttem, átadom a felvételt Bennett ügynöknek. Az FBI-nak több lehetősége van az elemzés elvégzésére. A wiltonihoz hasonló helyi rendőrhatóságok amúgy is vagy hozzájuk, vagy az állami rendőrséghez küldik tovább az ilyesmit. Ők a telefontársaságok adattárolóihoz is hozzáférnek, bár az rajtunk sem fogott volna ki.

Hanknek viszont nem adhattam át a felvételt, ugyanis nem akartam, hogy Matt Higgins is tudomást szerezzen róla. A wiltoni rendőrkapitányság, élén becses személyemmel, már tanújelét adta, hogy képtelen bármilyen titok megtartására.

Mielőtt telefonáltam Bennettnek, legalább egy tucatszor meghallgattam a felvételt. Semmilyen háttérzajt nem hallottam. Ez nem azt jelentette, hogy nem is lett volna. Hanem csak azt, hogy speciális eszközökre lesz szükség az előcsalogatásukhoz.

Végül felhívtam Bennettet, és megbeszéltük, hogyan jut el hozzá a hangfelvétel. Még elfaxoltam neki egy meghatalmazást, hogy lekérdezhesse az otthoni számomra beérkező hívásokat. Ezt persze amúgy is megtehette volna,

de így nem kellett bírói végzést beszereznie. Nem akartam, hogy bármi késleltesse Katie megtalálását.

Ezután a Bennett-től és Hutnertől Richie Drazenről kapott információkra koncentráltam. Elég sok volt az átfedés, ugyanis mindketten alapvetően a Védelmi Minisztérium aktáiból dolgoztak.

Az összes információ elavult volt, és az adatok csörgedezése szűk nyolc évvel ezelőtt teljesen abbamaradt.

A jelek szerint a halottak meglehetősen eseménytelen életet élnek, és az aktákban semmi sem utalt arra, hogy Drazen még nem lehelte volna ki a lelkét. Persze az aktákban olyasmi sem volt, ami magyarázatot adott volna arra, hogyan jelenhetett meg a halott Richie négy évvel ezelőtt az időkapszula földbe helyezési ceremóniáján.

Viszont a lehetőségeim, hogy Katie-n segítsek, igencsak beszűkültek. Nem maradt más, csak Drazen, neki pedig én. Úgy kellett lenyomoznom ezt a szálat, mintha valós volna. Merthogy semmi mást nem tehettem.

Aztán rám mosolygott a szerencse. Kiderült, hogy Drazen a New Hampshire-i Portsmouthba való, ami nincs messze Wiltontdtól. Az anyja, illetve Drazen menyasszonya a férfi feltételezett halála idején is a környéken lakott. A feljegyzésekből nem derült ki, hogy még mindig ott élnek-e, de az akkori telefonszámuk és lakcímük szerepelt az iratokban.

Fel is hívhattam volna őket, de úgy döntöttem, inkább leruccanok hozzájuk. Persze kiderülhet, hogy régen elköltöztek a környékről, de amennyiben nem, úgy fontos

volt számomra, hogy lássam, hogyan fogadják a kérdéseimet, és különben sem nagyon volt más dolgom.

Négyórás autózás után érkeztem meg Portsmouthba, és az ott töltött időm nem kezdődött valami fényesen. Drazen anyjának lakcímén építési területet találtam, úgy néztem, társasházat készülnek felhúzni. Megkérdeztem az egyik munkástól, melyikük az építésvezető. A félkész szerkezet belseje felé mutatott. Odamentem az illetőhöz.

– Semmi keresnivalója itt – morogta a férfi köszönés helyett.

Megmutattam neki a jelvényemet. – Akkor menjünk ki – javasoltam.

Elfintorodott, és követett az utcára. – Az maine-i rendőrjelvény volt – észrevételezte. – Ez meg New Hampshire.

– Majd hívok segítséget, ha esetleg őrizetbe vételre volna szükség. Addig is volna pár kérdésem. Hajlandó válaszolni?

– Igen. – Még mindig kifejezetten kelletlen volt.

– Ismer egy Donna Drazen nevű nőt? Ez volt a lakcíme.

– Megsértettünk valami építési előírást?

Elbeszéltünk egymás mellett. – Csak válaszoljon a kérdésre, rendben van, cimbora? Mert a másik lehetőség nagyon nem lesz ínyére.

– Rendben – mondta. – Elnézést.

– Donna Drazen régebben itt élt. Ismeri őt?

– Nem.

– Lebontottak egy házat, mielőtt az újat elkezdték felhúzni?

– Igen, de már üresen állt egy ideje, nem lakott benne senki.

Az építésvezető kikérdezése után továbbmentem Drazen menyasszonya, Elaine Peterson lakcímére. Kis családi ház, *Walker,* állt a postaládán.

A nő, aki ajtót nyitott, azt mondta, hat hónapja lakik ott, és teljesen biztos benne, hogy az előző lakót nem Elaine Petersonnak hívták.

Elmentem a helyi kapitányságra, és közöltem, hogy a rangidős tiszttel szeretnék beszélni. Az őrmester a recepciós pult mögött megnézte a jelvényemet, aztán telefonon beszólt a főnökének.

A pulton lévő névtábla szerint Collins őrmesterhez volt szerencsém. A rangidős tiszt nyilván hajlandó volt fogadni, mert az őrmester elkísért az irodájához, igaz, nem tűnt boldognak, hogy ezt kell tennie, és bizalmatlan pillantásokkal méregetett.

A rangidős tisztet Simmonsnak hívták, és láthatóan örült, hogy látogatót kapott. Néhány percig általános szakmai kérdésekről beszélgettünk, aztán rátértem a jövetelem céljára.

– Két embert keresek; az egyik Donna Drazen. A lakcíme…

Simmons félbeszakított. – Halott. Tüdőrák vitte el úgy két éve. A fia, Richie, megölt valakit, miközben a haditengerészetnél szolgált, és aztán ő maga is meghalt. Az már sok volt az anyjának.

– Mi van a fiú menyasszonyával? Úgy hívták, hogy…

Simmons megint a szavamba vágott. – Elaine?

– Úgy van. Elaine Peterson. Ő még a környéken él?

– Mit akar Elaine-től? – tért ki a kérdésem elől.

– Beszélnem kell vele Richie Drazenről.

– Mi a környéken szeretjük Elaine Petersont – mondta Simmons.

– Elaine nem keveredett bajba. Csak volna hozzá néhány kérdésem. A környéken tartózkodik?

– Mondhatni. Ő kísérte be hozzám az előbb.

Az ajtóra mutatott, és lassan bólintott. – A Collins az asszonyneve, a lányneve Peterson.

– GONDOLTAM, hogy maga az – mondta az őrmester, amikor Simmons behívatta az irodájába. Nem úgy beszélt, mint akit kitörő örömmel tölt el, hogy láthat.

Simmons láthatóan elvesztette a fonalat. – Mi folyik itt?

Collins őrmester, korábban Peterson, rögtön válaszolt: – Ez az ember ölte meg annak idején Richie-t.

– Nem öltem meg Richie Drazent – tiltakoztam. – A saját hibájából halt meg.

– Miután maga meglőtte – mondta a nő.

– Miután jogos önvédelemből meglőttem. Illetve miután, bár a szabályzat szerint le is lőhettem volna, megkíméltem az életét. – Kezdett felmenni bennem a pumpa. Nyilván nem várhattam el, hogy a nyakamba ugorjon, hiszen mégiscsak közrejátszottam a vőlegénye halálában. De azért rendőr létére valamivel több megértést tanúsíthatott volna.

– Így nem jutunk egyről a kettőre – észrevételezte helytállóan Simmons. – Bökje már ki, hogy mit akar.

Feltettem Collinsnak a kérdéseimet. – Mikor látta utoljára Richie Drazent élve?

– Két hónappal a halála előtt hazajött eltávozásra, akkor találkoztunk.

– Azóta nem?

– Mióta nem? – Láthatóan zavarba ejtette a kérdés.

Elővettem a Jimmy Osborne fényképéről készített nagyítást. Nem volt valami szuper minőségű, de az arcokat tisztán ki lehetett venni. – Látja Richie-t a fényképen?

A képre nézett, és láttam, hogy elakadt a lélegzete.

– Az ott **ő –** mondta. – **A** háttérben.

– Biztos?

– Volt egy pont, amikor össze akartunk házasodni – mondta, mintha ezzel mindent meg is magyarázott volna, és tulajdonképpen tényleg.

– Egy pont?

– Szakítottunk. Richie-nek problémái voltak a monogámiával, bár nem tudom, ez mennyiben tartozik magára. Elárulja, mi a fene folyik itt?

– Ez a fotó négy évvel ezelőtt készült.

Pillanatok alatt végzett a fejszámolással. – Baromság.

– Nézze, lehet, hogy tévedünk, és nem Richie Drazen van a képen. Az viszont nem kérdéses, hogy a fotó mikor készült. Négy évvel ezelőtt. – Ebben biztos voltam. A fényképen látszott a kapszula, és mellette Votto, a munkás, akit rátemettek.

Collins eddig állt, de most lerogyott az egyik székre, mintha nem bírná megtartani a lába. – Ez nem lehet igaz – mormolta.

– Jónak mondja. Ott voltam, amikor a tengerbe ugrott. Nem élhette túl, és mégis itt van.

A hegre mutatott Drazen arcán. – Ez micsoda?

– Megvágták, miközben… Megvágták a szingapúri kimenőjén. – Nem vitt rá a lélek, hogy azt mondjam: miközben megölt két embert. A heg valahogy más volt, mint amikor annak idején láttam… valószínűleg mert akkor csorgott belőle a vér, és Drazen arcát eltorzította a félelem és a düh.

– Wilton… – szólalt meg Simmons. Eszébe jutott, mit mondtam, hová valósi vagyok. – Ez is összefügg a kapszulás üggyel?

Közöltem vele, hogy igen, lehet összefüggés, és a fénykép a kapszula földbe helyezésekor készült.

– Szóval Richie visszajött a túlvilágról, és a maguk környékén gyilkolja az embereket? Ezt akarja mondani? – kérdezte Collins.

– Nem azért vagyok itt, hogy bármit mondjak. Azért vagyok itt, hogy megkérdezzem, van-e valami ötlete, hogyan volna ez lehetséges.

– Hát piszkosul nincs – mondta.

Hittem neki. Az, hogy ő maga is rendőr volt, férjezett, illetve láthatóan meglepte, amit mondtam neki… mindez együtt meggyőzött arról, hogy igazat mond, de legalábbis nem hazudik szándékosan.

– Hol ismerkedtek meg Richie-vel? – kérdeztem.

– Éppen itt – felelte. – Egy darabig Kitteryben állomásozott.

– Odavalósi volt?

– Indianában született, de katonacsaládban nőtt fel, úgyhogy sokat költöztek – magyarázta Collins. – Kittery előtt és után a haditengerészet bangori központjában szolgált.

– Volt neki odafent valami lakása?

– Igen, egyszer mintha beszélt volna valami házról.

Még egyetlen információval tudott szolgálni: egy férfi nevével, akiről Richie beszélt neki. Együtt szolgáltak a haditengerészetnél. Collinsnak úgy rémlett, az illető Bangor közelében lakik valahol. Azt hiszem, hogy Robbie Fisternek hívták.

– Köszönöm – mondtam. – És elnézést kérek, hogy így betolakodtam az életébe.

– Maga szerint Richie tényleg elkövette azokat a gyilkosságokat még annak idején Szingapúrban?

– Őszintén szólva ezt soha nem vizsgáltam. Lábon lőttem, mert nekem támadt egy vascsővel, utána már nem számított, ami elmúlt.

– Most viszont lehet, hogy mégis?

Bólintottam. – Most viszont lehet, hogy mégis.

A *WILTONI NAPLÓ* újságírói csalódottak voltak. Matt Higgins tökéletesen megértette, min mennek keresztül. Katie eltűnése személyessé tette számukra a történetet, és gyötrelemként éltek meg minden egyes napot, amely Katie nélkül telt el. Az asszony több volt számukra főnöknél, szinte családtagnak számított.

Ezért az újságírók úgy érezték, két feladatot kell ellátniuk egyszerre: tudósítani akartak az ügyről, de ugyanakkor kutakodni, nyomozni is akartak. Arra gondoltak, ha így tesznek, esetleg rábukkannak valamire, ami elvezetheti őket Katie-hez.

A kapszulás gyilkosságsorozat önmagában is országos érdeklődésre tarthatott számot, Katie elrablásával megfejelve azonban már minden határon túlnőtt.

A különböző hírszolgáltatók olyan kiélezett versenyt folytattak egymással, hogy a *Napló* csak elvétve tudott újat mondani. Elmúltak azok az idők, amikor Matt minden reggel bedobta a soron következő hírbombát a köztudatba; már ő is ugyanúgy küszködött, mint mindenki más.

A problémát alapvetően az okozta, hogy Jake leköszönt az ügyön dolgozó nyomozócsapat éléről, és az irányítás átkerült az FBI-hoz, ahol Matt nem fért úgy hozzá az információkhoz, mint a wiltoni rendőrkapitányságon. Ráadásul Matt és emberei a kapcsolódó sztorijukat – tudniillik, hogy az egésznek Jake van a középpontjában –

sem tudták újabb elemekkel bővíteni. Miután Jake önkéntes elszigeteltségbe vonult, ez a megközelítés a jelentőségét veszítette, és vele együtt a *Napló* dominanciája is rohamosan egyre csökkent.

Úgyhogy Matt rámenősebb kutakodásba kezdett, és olyan gyöngyszemre bukkant, amelytől mindenki feléledt a csapatban. Jake állítólag telefonhívást kapott Katie-től, és a hívásról készült hangfelvételt átadta az FBI-nak. Matt arról nem számolt be, hogy mit mondott Katie, vagy miért engedélyezte neki az elrablója a telefonálást. Matt csak annyit közölt a cikkében, hogy a telefonhívás megerősíti: Katie-t elrabolták, és ismeretlen helyen tartják fogva.

Matt névtelen forrásra hivatkozva adta közre az információt. Gondosan megjegyezte, hogy Jake egyedül volt, amikor a hívás befutott, szabad teret engedve a Jake elleni összeesküvés-elméletek gyártóinak, hadd spekuláljanak, nem maga Jake szervezte-e meg, hogy felhívják telefonon.

Megdöbbentő történet volt, de senkit sem döbbentett meg jobban, mint Hank Mickelsont. Az első ember, akit a cikk elolvasása után, még mielőtt a kapitányságra bement volna, felhívott, maga Jake Robbins volt. Az otthoni számán hívta.

– Igaz a sztori? – kérdezte Hank.

– Milyen sztori?

Hank a saját szavaival összefoglalta Matt aznap reggeli cikkét, kiemelve a lényeget, miszerint Katie felhívta Jake-et. Igaz a hír, erősítette meg Jake.

– Nekem miért nem szóltál róla? – értetlenkedett Hank. – Hogyan irányíthatom a nyomozást, ha ilyen létfontosságú információt nem osztasz meg velem?

– A felvételt átadtam Bennettnek. Nekik megvannak az eszközeik az elemzéshez, ráadásul része a Bennett-tel kötött egyezségemnek, hogy továbbítom neki az ilyesmit.

– Nem érdekel, hogy továbbítottad Bennettnek, ha egyszer ebben állapodtatok meg. De engem miért rekesztesz ki?

– Mert nem akartam viszontlátni a történteket a *Naplóban,* legalábbis egyelőre nem – mondta Jake.

– Tényleg? És úgy látod, bevált a terved?

– Nem annyira. A jelek szerint az FBI-nál is divat a kiszivárogtatás.

– Mit mondott Katie?

– Hogy fogva tartják, de a fogva tartója igazából rám haragszik. Azt nem mondta, hogy ki az illető, vagy ő hol raboskodik.

– És a pasas hagyta telefonálni? – kérdezte Hank.

– Egyértelmű – mondta Jake. – Csak azt nem értem, hogy miért. Nem látni, hogy mit nyerhetett vele, kivéve, hogy a tudtunkra adta: Katie életben van. Ezt viszont kevésbé kockázatos módon is megtehette volna.

– Végkövetkeztetés?

– Azt hiszem, az illető játszik velem. Kezdettől fogva az én bőrömre ment a játék. Csak éppenséggel gőzöm sincs, hogy miért.

– Jake, segíteni akarok, rendben? Kötelességem segíteni, és tudod, mennyire szeretem Katie-t. Úgyhogy bíznod kell bennem.

– Bízom is – mondta Jake az igazságnak megfelelően. És abban a pillanatban nem sok ember volt, akiről ezt így kijelenthette volna.

ROBBIE FISTER hülyének nézett. Nem is csoda, ha az ő szemszögéből nézem a dolgot. Megkérdeztem tőle, nem találkozott-e egy halott férfival. Mivel nem asztalt táncoltattunk, és kristálygömb sem volt nálam, bizarrnak találta a kérdést.

Már útban Bangor felé eldöntöttem, hogy kertelés nélkül a lényegre térek majd, és igyekszem olvasni a reakcióiból. Nem értem rá bohóckodni, és Katie-nek sem volt vesztegetni való ideje.

– Richie évekkel ezelőtt meghalt – mutatott rá Fister.

– Soha nem került elő a holtteste, viszont van, aki látta azóta.

– Én biztos nem. De ha találkozom vele, akkor a saját kezemmel tekerem ki a nyakát.

– Miért?

– Hogy mást ne mondjak, tartozott nekem pénzzel.

– Mennyivel?

Fister vállat vont. – Kétszáz dollárral. Most nem egy eget rengető összeg, de amikor a seregben szolgáltunk, annak számított.

– Maga is a hajón volt Richie állítólagos halálakor?

– Nem. Két hónappal korábban leszereltem. De hallottam, hogy Richie inkább az óceánba ugrott, mint hogy rács mögé dugják.

– Így valahogy.

– És maga azt hiszi, hogy valami módon csak eljátszotta a halálát?

– Mindig benne van a pakliban – mondtam. – Kik voltak Richie barátai? Ha még élne, kikkel venné fel a kapcsolatot?

– Azt hiszem, volt egy barátnője, de nem idevalósi leányzó.

Valószínűleg Collins őrmesternőről beszélt. – Senki más?

Vállat vont. – Nem emlékszem, hogy lett volna.

– Rendben, köszönöm, hogy időt szakított rám – mondtam.

Miután Fistert magára hagytam, látogatást tettem a helyi rendőrségen.

A parancsnoknak fogalma sem volt, ki az a Richie Drazen, viszont az emberei közül az egyik nagyon is tudta, kiről van szó. Egy alkalommal garázdaságért őrizetbe vette a férfit valami szórakozóhelyen. Természetesen az őrizetbe vételre még Drazen életében került sor.

A rendőr utánanézett az aktákban. Aznap este még valakit őrizetbe vettek, aki nyilván Drazen barátja lehetett, mert egymást támogatták a verekedésben. Az illető, bizonyos Danny Stearns, még mindig Bangorban lakott.

Úgyhogy meglátogattam Dannyt, aki elmondta, hogy két évvel a halála előtt látta utoljára Richie-t. Nem lehettek túl

közeli barátok, ugyanis Danny hozzátette: Drazen szemét alak volt, aki megérdemelte a sorsát.

Kiruccanásom összegzése: senki nem tudott arról, hogy Drazen életben volna, senki nem gondolta, hogy életben volna, senkit nem is érdekelt, hogy esetleg életben lehet, illetve senki nem akarta különösebben, hogy életben legyen.

A hiábavaló kutakodásban megéheztem, úgyhogy a város határában beültem egy étterembe. Az étlap nagy szavakkal méltatta a sült csirkéjüket. Gondoltam, szerencsét próbálok, úgyhogy azt kértem.

Mielőtt az ételt kihozhatták volna, megcsörrent a telefonom. Mary hívott a kapitányságról.

– Jake, keresik a másik vonalon, állítólag fontos.

– Kicsoda az illető?

– Nem tudom, egy nő. Azt mondja, hogy Richie Drazenről van szó. Ez az a pasas, aki…

Mary ismerte Drazen történetét, mert a pályafutásomról szóló cikkek nagy részében említésre került. – Kapcsolja át – mondtam.

A nő a vonalban feszültnek hatott. – Robbins rendőrparancsnok? Gail Hendricksnek hívnak. Hallottam, hogy Richie Drazenről kérdezősködik.

– Ismerte őt?

– Úgy volt, hogy összeházasodunk – mondta, a saját nevével bővítve a menyasszonyok gyorsan gyarapodó listáját. – De nem ezért telefonálok.

– Miért telefonál?

Pár másodpercig tétovázott. Olyan érzésem volt, hogy ideges. – Mert azt hiszem, hogy láttam őt. És valószínűleg ő is meglátott engem.

– Mikor?

– Úgy három hónappal ezelőtt.

– Szeretnék beszélgetni magával erről – mondtam. – Hol van most?

Újabb tétovázás, aztán: – Nálam nem jó, eléggé forgalmas utcában lakom. Van itt a közelben egy park kis állatkerttel.

Fogalmam sem volt, miért akadálya egy forgalmas utca a találkozónknak, de nem volt mit tenni, mivel ő határozta meg a feltételeket. – Ahol csak szeretné.

Elmondta, merre van a park. Negyvenöt perc múlva találkozunk, mondtam, és gyorsan elhúztam az étteremből. A sült csirkét nem sikerült megkóstolnom.

HA ez meglesz, többé nem érheti szó a ház elejét. Így szólt a következő előrejelzés a kapszulában, és hiába gyötörtem az agyamat, hogy mire utalhat. Valakinek nyilván veszélyben az élete, de nem sikerült rájönnöm, kiről lehet szó.

Gail Hendricks egyórányira keletre lakott Bangortól, és miközben a találkozónkra igyekeztem, próbáltam megfejteni a jóslat jelentését. Dühített, hogy én vagyok az egyetlen személy, aki a tapasztalatai alapján megértheti, hogy mit mond a gyilkos, és mégis képtelen vagyok megoldani a különös rébuszt.

Aztán eszembe villant, hogy a „nem érheti szó a ház elejét” azt jelenti, hogy nincs több bírálat. És ki az, aki bírál

vagy bíráskodik? Hát a bíró. És ez végre elvezetett egy lehetséges célszemélyhez: Wilson Harrick polgármesterhez. Aki, ugyebár, azelőtt a taláros testület tagja volt.

Eléggé távoli volt az összefüggés, de még akár működhetett is. Annak idején a polgármester a városi tanáccsal szembefordulva ellenezte rendőrfőnöki kinevezésemet. Harrick azt állította, hogy kevesebb vezetői tapasztalatom van, mint más jelölteknek – mint például Hank Mickelsonnak. És ebben igaza is volt: a polgári rendfenntartásban alig volt tapasztalatom, a rendőri munkám nagy részére a tengerészgyalogságnál került sor.

Plusz a médiában lábra kapott a híresztelés, miszerint magánemberként hangot adtam annak a meggyőződésemnek, hogy a polgármester korrupt, és törvénybe ütköző módon kezeli a kampánypénzeket. A híresztelés csak részben volt igaz. Valóban gyanakodtam a polgármesterre, de gyanúmnak soha nem adtam hangot, sem ismerőseim körében, sem nyilvánosan.

Egy másik politikai pletyka is keringett, ez pedig úgy szólt, hogy a polgármester sértve érzi magát, amiért soha nem szólítom „méltóságos úr”-nak, jóllehet, kétszeresen is rászolgált a tiszteletteljes címre: a polgármesterséggel, illetve azzal, hogy korábban bíróként dolgozott.

Felhívtam Bennett ügynököt. – Van egy megérzésem a következő áldozat személyét illetően.

– Hallgatom.

– Harrick polgármester. – Aztán el is magyaráztam neki, hogy miért, félig arra számítva, hogy majd gúnyt űz az okfejtésemből. Nem tette, legalábbis nem mindjárt.

– És ezt vele is megbeszélte? – kérdezte Bennett.

– Nem, mivel eléggé rosszban vagyunk egymással.

– Annál logikusabb, hogy ő is rajta legyen a listán. Intézkedem.

– Helyes.

– És amúgy min ügyködik? – kérdezte.

– Megmondtam, hogy amint rábukkanok valami kézzelfoghatóra, értesítem. Csak az a baj, hogy úgy látom, ha magának elmondok valamit, nyugodtan elmondhatom az egész világnak.

– Ez meg mit jelentsen?

– Kizárólag magának számoltam be Katie telefonüzenetéről, és aztán viszontlátom a történetet a *Naplóban*.

– Először is kizárt dolog, hogy tőlünk jutott volna ki az információ. És ha ki akartuk volna szivárogtatni, gondolja, hogy a maguk vidéki napilapjának adjuk le a drótot? Más, kézzelfogható eredmény?

– Éppen most közöltem magával, hogy esetleg a polgármester lehet a következő áldozat.

– Hogyne. Hat évvel ezelőtt nem hajbókolt valaki előtt, a pasas megsértődött, és most úgy gondolja, hogy valaki végezni fog az illetővel a maga nevében. Ezt nevezi kézzelfogható eredménynek?

– Vegye komolyan a lehetőséget, Bennett.

– Na persze. Akkor telefonáljon, ha tényleg rábukkan valamire.

Megígértem, hogy úgy lesz, de a kilátásaim nem voltak túl fényesek.

Hogy mást ne említsek, olyan nővel készültem találkozni, aki biztos volt abban, hogy egy halott férfival létesített szemkontaktust.

MEGÉRKEZTEM Amblerbe, a kisvárosi parkba, ahol Gail Hendricks kérésére a találkozónkat tartottuk. Az állatkert felé igyekeztem, és azon belül is egy padot kerestem, Gail útbaigazításának megfelelően, a tó északi végénél.

A padon ülő nő a negyvenes évei közepén-végén járhatott, és idegesen nézelődött. Amikor észrevette, hogy közeledem, a tó korlátjához lépett, és a hátát mutatta nekem. Odaléptem, megszólítottam: – Gail Hendricks?

Bólintott, és próbálkozott egy kis mosolyfélével. – Elnézést a titkosügynökösdiért – mondta halkan. – De kicsit félek Richie-től.

HARRICK polgármester még sohasem kapott ennél különösebb telefon- hívást. Bennett FBI-ügynök telefonált, hogy közölje vele: Jake Robbins úgy véli, Harrick lehet a kapszulás gyilkos következő célpontja.

Harrick nem úgy érzékelte, mintha Bennett valósnak tartaná a veszélyt. Még az FBI-ügynököknek is vannak politikusi ösztöneik, és Harrick úgy gondolta, Bennett mindössze le akarja fedezni magát.

A polgármester tömören és velősen reagált a fenyegetésre. – Őrültség –mondta. – Alátámasztja bármi a feltételezést?

– Semmi.

– Akkor köszönöm a figyelmeztetést, majd vigyázok. És amíg tartom a távolságot Jake-től, biztonságban leszek.

– Nem ő a gyilkos – mondta Bennett.

– Pedig az összes jel az ellenkezőjére mutat. Köszönöm, Bennett ügynök. Értékelem az aggodalmát.

Harrick bontotta a vonalat. Nem aggódott különösebben a biztonságáért; a morbid figyelmeztetést semmi sem támasztotta alá. Ugyanakkor a fejlemény tökéletesen beleillett a stratégiájába. Ráadásul amúgy is fel akart hívni valakit – és az új fordulat annak a telefonhívásnak is nagyobb súlyt kölcsönöz majd.

Harrick polgármester Matt Higginst hívta fel. Onnan tudta a férfi telefonszámát, hogy már voltak közös ügyleteik a múltban, amikor saját érdekében információkat adott ki Mattnek csekélyebb súlyú helyi ügyekkel kapcsolatban.

– Beszélnünk kell Jake Robbinsról. – Ezek voltak Harrick első szavai.

– A kedvenc témám – mondta Matt.

– De nem telefonon. Jöjjön a házamhoz egy óra múlva. Tartsa nyitva a szemét, amikor megérkezik.

– Rendben. Ne aggódjon, nem fognak meglátni. – Matt már járt a polgármester házánál; az épület hosszú, kövezetlen behajtó végénél állt. Könnyű lesz észrevétlenül be- és kijutnia.

Néhány perccel a kijelölt időpont előtt Matt elsuhant autójával Harrick behajtója mellett, és meggyőződött róla, hogy senki sincs a környéken. Elégedetten nyugtázva, hogy tiszta a levegő, visszatért, és rákanyarodott a behajtóra. A polgármester háza fák között állt. A legközelebbi szomszéd is minimum ötszáz méterre volt.

A polgármester az ablakon kinézve várta Matt érkezését, és amikor végre megpillantotta, kiment elé a verandára.

Matt követte Harricket be a házba, és felfigyelt rá, hogy a polgármester még egy itallal sem kínálja meg. Ebből arra következtetett, hogy megbeszélésük rövidnek ígérkezik.

– Tisztában van az alapszabályokkal? – vonta kérdőre Harrick.

Matt bólintott. A múltban ezt már jó néhányszor átvették. – Nem hivatkozhatok önre név szerint; csak annyit mondhatok, hogy az információ a városházához közeli forrásból származik.

– Okos fiú. Jake Robbins nem fog visszatérni a beosztásába.

Ez meglepetés volt Matt számára. – Tényleg? És ez kinek a döntése? A városi tanácstestület tud már erről?

– Majd megtudják. Torkig vagyok azzal, hogy a városom lejáratódik, ráadásul már az egész ország szeme láttára.

Matt gyorsan jegyzetelt. – Mivel járatta le Jake a várost?

– Például azzal, hogy nyakig belekeveredett a legnagyobb sorozatgyilkosságba, amit ez az állam látott. Amikor pedig szükségünk volna a rendőrfőnökünkre, hol a

fenében van? Be kell hívni az FBI-t, hogy legyen, aki rendet tart a városban?

Eddig a pontig Matt nem volt lenyűgözve. Nem hangzottak el új érvek, a polgármester mindössze annyit mondott, hogy ki akarja tenni Jake-et a pozíciójából. Ez olyasmi volt, amit régóta tudott mindenki.

Matt úgy gondolta, Harricknek más közölnivalója is van, és igaza lett.

– Labilissá vált a fickó – mondta Harrick, Jake-re utalva. – Megfenyegetett. Kijelentette, hogy én leszek a következő áldozat.

Mattét meghökkentette, amit hallott. – Megmondta a szemébe?

Harrick elmosolyodott. – Rosszabb. Az FBI-jal közölte.

Felelevenítette Bennett ügynökkel folytatott beszélgetését, azt a látszatot keltve, mintha Bennett is ugyanolyan nevetségesnek találta volna a fenyegetést, mint ő, Harrick, és mintha mindketten egyetértettek volna abban, hogy Jake végképp kifordult magából.

Ez a Jake-kel kapcsolatos legutóbbi információ nagyot emelt a sztorin, és Matt megértette, miért annyira sürgős Harricknek, hogy megossza vele.

Távozáshoz készülve lassan felállt. – Holnap majd olvashat róla a *Naplóban* – mondta.

– És?

Matt bólintott. – És tiszta marad a keze.

Matt távozott, végigautózott a behajtón, és ki az országútra. Közben látta Harrick egyik szomszédját, de az nem látta meg őt.

Néhány perccel később már kilométerekre járt Harrick házától, túl messze ahhoz, hogy a vadászpuska dördülését meghallja. De ha még mindig ott van, akkor sem segíthetett volna a polgármesteren, aki halott volt, mire a teste a padlóra roskadt.

– A KASZINÓBAN játékgépeztem – mondta Gail Hendricks. Maine állam nyitott pár kaszinót, csatlakozva az országos őrülethez. – Aztán odajött a barátom, és megkérdezte, hogy nem eszünk-e valamit a büfében. Úgyhogy felálltam a géptől, és ahogy kifelé indultam, megpillantottam Richie-t. Az egyik blackjac-kasztalnál játszott a terem túlsó végében.

– Milyen messze lehettek egymástól?

– Nem is tudom, talán tizenöt méterre.

– És azután mi történt? – kérdeztem.

– Összekapcsolódott a tekintetünk, és mozdulatlanná dermedtem. Aztán megfordultam, és a kijárat felé indultam. Az ösztönöm azt diktálta, tűnjek el onnan. A barátom jött utánam. A nevemen szólongatott.

– Mit csinált Richie?

– Rémlik, mintha láttam volna felállni a blackjack-asztaltól. Attól tartottam, hogy a nyomunkba ered. Rossz érzésem volt, míg haza nem értünk.

– Miért fél tőle ennyire?

– Annak idején úgy volt, hogy összeházasodunk. De fokozatosan egyre durvább lett velem, előbb csak szavakban, aztán egy nap meg is ütött. Bocsánatot kért, és aztán megint megütött. Attól féltem, hogy megöl. Úgyhogy elszöktem tőle. Észak-Karolinába költöztem a szüleimhez. Csak akkor merészkedtem vissza, amikor hallottam, hogy Richie-t a tengerentúlra vezényelték az alegységével.

– És soha nem is beszéltek egymással, amíg Richie külföldön volt?

Gail a fejét rázta. – Nem. És aztán hallottam, hogy mi történt. Hogy megölt két embert, és aztán saját magával is végzett, hogy ne kelljen börtönbe kerülnie. Szégyellem kimondani, de megkönnyebbültem. Szeretem az életet, amit kialakítottam magamnak. Soha többé nem akarok világgá menni. De mióta a kaszinóban összefutottunk…

– Biztos, hogy őt látta?

Bólintott. – Egy kicsit öregebbnek látszott. És volt valami az arcán, talán egy heg. De tudom, hogy őt láttam. Az a szempár az övé volt.

Éreztem, hogy megfeszül a testem. Drazen akkor szerezte a vágást, amikor Szingapúrban azt a két embert megölte. Láttam a sebet, csorgott belőle a vér, miközben Richie átvetette magát a hajókorláton.

De erről egy másik, valószínűleg sokkal fontosabb emlék is bevillant, amit viszont csak a kocsimhoz visszaérve ellenőrizhettem. De nem kapkodhattam el. Még rá kellett kérdeznem valamire, ha az már csak megerősítése lesz is annak, amit úgyis sejtettem.

– A heg Richie homlokán volt? – Végighúztam az ujjamat a homlokomon. – Innen nagyjából eddig?

Gail egy pillanatra elbizonytalanodott, aztán így szólt: – Igen.

Rögtön tudtam, hogy hazudott. Már csak azt kellett kiderítenem, mire jó ez az egész, és kinek a kedvéért hazudik. – Hol találhatnám meg Richie-t? – kérdeztem.

– Fogalmam sincs, és nem is akarom tudni.

– Nagyon fontos volna, hogy megtaláljam. És ha sikerül, magának sem kell aggódnia többé miatta.

– Nézze, sajnálom, de tényleg fogalmam sincs! – Gail méltatlankodva megemelte a hangját. Aztán engedékenyebben folytatta: – Nem gondolja, hogy megmondanám, ha tudnám? Igaz, amikor annak idején a támaszponton állomásozott, előfordult, hogy…

Elhallgatott, mint akinek eszébe jutott valami. – Micsoda? Mi fordult elő? – nógattam. Mostanra tudtam, hogy szerepet játszik, előre megírt forgatókönyv szerint.

– Richie többször említette, hogy van egy kis háza… A barlangjának nevezte. Soha nem vitt ki oda, hogy megmutassa. Csak annyit mondott, hogy oda szokott visszavonulni, amikor megőrjítette a világ.

– Kérem, törje a fejét, hol lehetett az a ház. Richie biztos mondott valamit, esetleg egy étterem nevét, ahová olyankor járt, amikor ott húzta meg magát?

Gondolkodást mímelve hallgatott néhány másodpercig. – Egyszer azt mondta, meg akart volna nézni egy focimeccset, de odakint nincs kábeltévé, úgyhogy döntenie kellett, fél órát autózik vissza a támaszpontra, vagy fél órát ide, hogy nálam nézze meg.

– Köszönöm, Gail. Sokkal többet segített, mint gondolná.

Távozáskor három személyautót láttam az enyémen kívül a parkolóban.

Az egyiknek babakocsi hevert a hátsó ülésén, úgyhogy nem gondoltam, hogy ez volna Gailé. A másik kettő közül bármelyik lehetett az övé, de a rendszám alapján volt rá egy jó ötletem, hogy melyik az. És ha jól gondoltam, akkor ez a kis állatkerti beszélgetésünk életem leghasznosabb találkozója volt.

Két kilométerre onnan, ahol Gail Hendricksszel találkoztam, lekanyarodtam egy autóspihenőbe, úgy, hogy az országútról ne legyek látható. Felnyitottam a csomagtartót, és elővettem a Jimmy Osborne-tól kapott fényképet, ahol a kapszulaceremónián Richie Drazen ólálkodik a háttérben. És egyetlen pillantás elég volt, hogy rájöjjek, miért éreztem úgy, hogy valami apróság megváltozott Drazen arcán.

A fényképen látható arcnak a bal oldalán húzódott a heg, én viszont teljes bizonyossággal tudtam, hogy annak idején a sebet az arc jobb oldalán láttam. Kétség nem fért hozzá,

hogy a fényképet manipulálták. Jimmy Osborne tagadta, hogy ez lehetséges volna, azzal érvelve, hogy a fotót a padláson tárolta, és senki nem tudhatott a létezéséről, hiszen még őt magát is meglepetésként érte.

Jimmy hazudott. A képet ő maga hamisította meg.

És Gail Hendricks is hazudott. Tudtam, hogy csak így lehet, mert amennyiben Jimmy tényleg retusálta Drazent a képre, akkor Drazen tényleg halott, és örök álmát alussza a Csendes-óceán mélyén. Úgyhogy Gail nem láthatta a kaszinóban.

Azzal meg végképp leleplezte magát, amikor rám hagyta, hogy a heg Drazen homlokán volt. Jimmy és ő valahogy összeszövetkeztek, és közös erővel terelgettek egy nem létező Richie Drazen felé. És az volt az érzésem, hogy Katie felé.

Mintegy végszóra megcsörrent a mobilom. Gail Hendricks keresett.

– Elnézést, hogy megint zavarom – szabadkozott.

– Nem zavar. Csak nem jutott az eszébe még valami? – kérdeztem.

– De igen. Emlékszik, azt mondtam, Richie nem tudta, a támaszpontra menjen, vagy inkább hozzám, és ott nézze meg a meccset?

– Igen, természetesen.

– Eszembe jutott, hogy Richie egyszer mesélte, van egy sportkocsma úgy tíz percre a házától, de oda nem megy, mert az Packers bár. Fogalmam sem volt, hogy az mit jelent.

Én viszont pontosan tudtam. – Köszönöm, Gail. Nagyon fontos információ. Kérem, hívjon bátran, ha bármi más eszébe jut.

Bontottam a vonalat, ahogy bekanyarodtam a Bristol Cable – a környéket ellátó kábelszolgáltató cég – irodaházának parkolójába. A recepción felmutattam a rendőrjelvényemet a pult mögött ülő fiatal nőnek. – Beszélni akarok valakivel, aki pontosan tudja, milyen volt a környék lefedettsége nyolc évvel ezelőtt – közöltem.

– Rendben. – Felvette a telefont, és beleszólt: – Sharon, van itt egy rendőr, beszélni szeretne veled.

Az egyik oldalajtón át egy nő lépett az előtérbe. – Sharon Arroyo – nyújtotta a kezét.

Bemutatkoztam, és közöltem vele: – Információra van szükségem bizonyos konkrét kistérségekről a működési területükön.

Sharon betessékelt egy helyiségbe, ahol a falakat térképek borították. Hárman ültek az asztaloknál, villogó kijelzőjű konzolok fölé hajolva.

– Azokra a helyekre vagyok kíváncsi a környéken, ahol nyolc évvel ezelőtt nem volt kábeltévé-lefedettség. – A legközelebbi térképen nagyjából be is határoltam a területet, egyenlő távolságra Bangortól és Gail Hendricks házától. Gail azt mondta, hogy Drazen háza mindkettőtől félórányi autózásra volt.

– Nem probléma – mondta Sharon. – A biztonság kedvéért ellenőrzőm, de nem kellene, hogy a mostani állapotok különbözzenek az akkoriaktól.

– Az elmúlt nyolc évben nem növelték a lefedettségüket?

– A kábelfektetés nagy költséggel jár, csak ott érdemes belevágni, ahol elég nagy a lélekszám ahhoz, hogy a kiadások megtérüljenek.

– Olyan környéket keresek, ami egyformán fél órára van autóval Bangortól és Amblertől, és ahol nyolc éve nem volt kábeltévé-lefedettség.

A nő a térképre nézett, és máris mutatta. – Ez a térség itt. Nagyon gyéren lakott környék. Akinek itt hat csatornánál több jön be a tévéjén, az parabolaantennát használ.

– És annak idején?

– Ugyanaz, csak akkor még parabolaantennából is kevesebb volt.

– Van kedvenc focicsapata?

– Nincs, de az exférjemnek volt. Többek között ezért is lett az exem.

Odafordultam a helyiségben tartózkodó három emberhez, akik közül ketten férfiak voltak.

– Tudnak olyan sportkocsmát a környéken, ami a Green Bay Packers szurkolóinak a törzshelye?

Mindhárman a fejüket rázták. Nem voltak futballrajongók.

– Nekem rosszul tette fel a kérdést – szólalt meg Sharon. – Azt kérdezte, szeretem-e a focit. Azt kellett volna kérdeznie, hogy szeretem-e a sört. Tudom, hol van az a sportkocsma. Annyi, hogy igyekszem kerülni vasárnaponként az őszi idényben.

– Hol van?

Megmutatta. – Gearhartban.

A térképre néztem. – Gearhartban van kábeltévé?

– Persze, mert ott megérte lefektetni a kábelt. Gearhartban háromezren laknak húsz négyzetkilométeren.

– Oké, mutasson helyeket húsz kilométerre Gearharttól, és továbbra is egyenlő távolságra Bangortól és Amblertől, és ne legyen kábeltévé.

– Ezt a környéket mondanám, Monroe tóparti részét.

Monroe még maine-i mércével is egészen kis településnek számít, és semmit nem tudtam róla. – Maga ismerős arrafelé? – kérdeztem.

Bólintott. – Muszáj. A nővérem, Lucy, ott lakik. Ő a városka egyetlen ingatlanügynöke.

Közöltem Sharonnal, hogy ellátogatnék a nővéréhez, és egy gyors telefonnal meg is szervezte nekem a találkozót.

Felderülve indultam tovább Monroe-ba. Hirtelen komoly esély nyílt rá, hogy közelebb kerüljek az igazsághoz.

– JAKE, tudsz a legújabb fejleményekről? – Hank Mickelson hívott a kapitányságról.

Meghűlt bennem a vér a vészjósló hangtól. – Nem, még semmit. Te vagy az első, akivel…

– Jake, a polgármester halott. Lelőtték.

– Te jó ég, külön figyelmeztettem Bennettet. A támadó egérutat nyert?

– Igen. De már kiadták az elfogatási parancsot.

Ettől végképp megdöbbentem. – Ki a gyanúsított?

– Te.

– Szórakozol velem? – kérdeztem.

– Az elfogatási parancs nagyon is komoly. **A** puska, amellyel Harricket lelőtték, a tiéd.

– Mondd el részletesen, mi történt – kértem.

Hank a folytatásban bemutatta az eseményeket, amelyek, mint ő mondta, igen gyorsan kezelhetetlenné váltak. Harricket a saját nappalijában ölték meg, a gyilkos a házon kívülről adta le rá az életét kioltó lövést. Holttestét csak hat órával később találták meg, miután feltűnt, hogy nem jelent meg a tervezett megbeszélésein.

Matt villámgyorsan feltöltött a *Napló* internetes oldalára egy pusztító hatású írást, amelyben elárulta: röviddel a gyilkosság előtt találkozója volt a polgármesterrel a házában. És Harrick közölte vele, hogy nyíltan megfenyegettem – már amennyiben valakinek őt említettem a kapszulás gyilkos következő lehetséges áldozataként. Matt hosszú listát állított össze az engem a különböző bűncselekményekhez fűző eseményekről, amelyek csokorba szedve elég terhelőnek hatottak.

Más sajtóvállalkozások is lecsaptak Matt összeállítására, és hirtelen puskaporos lett a levegő.

A kormányzó ringbe szállt, és aznap estére összehívták a városi tanácstestületet, hogy jóváhagyják a leváltásomat. De ennél is sokkal nagyobb súlya volt Bennett ügynök bejelentésének, miszerint letartóztatási parancsot adtak ki ellenem.

Hank beszélt Bennett-tel, és az volt az érzése, hogy Bennett nem értett egyet a letartóztatási parancs kiadásával, inkább csak a főnökei elvárásainak akart eleget tenni.

– Tudnod kell, hogy hivatalosan arra kérlek, add fel magad – mondta Hank komoly hangon.

– Igen, tudom. Majd megfontolom.

– Hol vagy most? – Aztán célzatos hangsúllyal hozzátette: – Hogy továbbíthassam az információt az FBI-nak.

– New Yorkba tartok. Gondoltam, megnézek valami jó kis darabot a Broadwayn.

– Jó ötlet – mondta, aztán komolyabb hangon folytatta: – Sikerült előbbre jutnod?

– Azt hiszem, igen. De elég őrültségnek tűnik. Nemsokára kiderül, és ha úgy alakul, elképzelhető, hogy erősítésre lesz szükségem. Kiadták már a letartóztatási parancsot?

– Nem. Engem is csak pár perce értesítettek. Bennett nyilatkozatot akar kiadni. Nem hiszem, hogy sokat kellene várni rá.

– Hank, kellene egy kis segítség.

– Bármit megteszek – mondta.

– Azt akarom, vedd őrizetbe Jimmy Osborne-t, és tartsd bent huszonnégy órára. Már ha megtalálod egyáltalán.

– Milyen jogcímre hivatkozzam?

– Teljesen mindegy. A lényeg, hogy amíg nincs a markodban, nem tudhatja sem ő, sem más, hogy le akarod kapcsolni. Diszkréten csináld.

– Oké, Jake. Nyilván jó okod van rá, ha ilyet kérsz.

Bontottam a vonalat. Meglepett, hogy a polgármestert lelőtték, bár nem ért teljesen váratlanul. Mint ahogy a gyilkosság kiváltotta reakciók sem. Az ilyen jelentős bűncselekmények komoly vihart szoktak kavarni mind a sajtó, mind a bűnüldöző szervek háza táján.

Matt cikkét nem olvastam, de a személyemet rossz fényben feltüntető tények listája sokkoló hatású lehetett.

Ott voltak az áldozatokkal szembeni régi sérelmek, a tény, hogy Grandersont a bűnjelraktárunkból eltulajdonított fegyverrel ölték meg, az, hogy én láttam utolsóként Katie-t, miután kilátásba helyezte, hogy a lapjában negatív hangvételű cikket jelentet meg rólam, vagy a polgármester „megfenyegetése”, majd pedig a tény, hogy az én vadászpuskámmal lőtték le…

Bennett helyében valószínűleg én is pontosan úgy jártam volna el, ahogy ő. És ha még ráadásul fentről is presszionálták, akkor végképp nem tehetett mást. Az egész gyönyörűen volt megkonstruálva, nyilvánvalóan éveket használtak a kitervelésére. És ha nem tévedtem, az illetőnek, aki ezt az egészet kivitelezte, rengeteg ideje volt a tervezésre.

Az, hogy hatósági segítséget kérjek a monroe-i ház felkutatásához, nyilvánvalóan nem jöhetett szóba, a saját szakállamra kellett megcsinálnom. És ráadásul gyorsan, még mielőtt körözött sorozatgyilkosként tűnök fel az ország összes hírműsorában.

Ezután felhívtam Quanticóban Mike Hutnert a katonai ügyészségen, akitől korábban információt kaptam Drazenről.

– Szökevény vagy, barátom – mondta, amikor felvette a telefont.

– Azt hiszem, Harrison Fordnak jobban állt a szerep – mondtam.

– Francba, Jake. Nem lesz bajod?

– Ha segítesz, akkor nem. Benne vagy?

– Miért ne? Egy kis bűnpártolás belefér – kedélyeskedett. – Mit kaphatok érte, harminc év szigorítottat? Guggolva is kibírom.

Felnevettem, hosszú idő után először. – Elmondom, mit szeretnék, Mike. Emlékszel egy Randall Dempsey-re?

– Rémlik valami. Várj csak… az újságíró, akit a tálibok fogságba ejtettek és megöltek?

– Igen, ő az. El kellene e-mailezned a címemre a fényképét.

– Még egy halott, aki életre kelt, mint Drazen? Mégis mi folyik körülötted, Jake?

– Majd egyszer elmagyarázom sörözés közben, Mike. Csak tedd meg, amit kértem, rendben? Sok fénykép lehet a pasasról az archívumban.

– Jó, rajta leszek.

– De igyekezz, ugyanis ha nem akarom, hogy bemérjenek, meg kell szabadulnom a telefonomtól.

– Tíz perc.

Ez a Dempsey-vonal megérzés volt, de a megalapozottabbak közül. Dempsey-nek egyértelműen lett volna oka neheztelni rám; a kártérítési per során a családtagjai abból indultak ki, hogy megmenthettem és meg is kellett volna mentenem őt, ám úgy döntöttem, hogy inkább a bajtársaimnak segítek.

És ahogy Katie mondta a telefonüzenetében, Dempsey-nek bőven lett volna ideje a fogságban kitervelnie a bosszút, és a nagy összegű kártérítés birtokában az anyagi fedezet is rendelkezésére állt a kivitelezéshez.

Senki sem látta, amikor megölték, és a holtteste sem került elő. Az ellenség bejelentette, hogy megölték, márpedig ez annak is lehetett a palástolása, hogy megszökött. A tálibok pedig nem arról híresek, hogy annyira őszinték a médiával.

A kocsin a parkolóban, amelyről azt hittem, hogy Gailé, vermonti rendszámtábla volt, és tudtam, hogy Dempsey is odavalósi – ezért nyújtották be ott a kárigényüket annak idején.

Úgy láttam, minden egybevág, és amikor Mike Hutner elküldi a fényképet Dempsey-ről, megerősítést nyer az elméletem. Vagy nem.

HANK MICKELSON nem akart bemenni a *Napló* szerkesztőségébe. Jake megkérte, hogy vegye őrizetbe Jimmy Osborne-t, de külön figyelmeztette, hogy diszkréten csinálja, és ha lehet, ne keltsen feltűnést. Márpedig ha megjelenne a szerkesztőségben, és megbilincselve elvezetné Jimmyt, akkor garantáltan attól volna hangos a sajtó.

Úgyhogy inkább felhívta a szerkesztőséget, és kérte, hogy Jimmyvel beszélhessen. A recepciós erre közölte vele, hogy Jimmy aznap nem jött be dolgozni, merthogy valami személyes dolgát intézi.

Hank arra kérte a recepcióst, szóljon Jimmynek, hogy kereste, és hívja vissza. Kérdések merültek fel néhány fényképet illetően, amelyeket a kapszulaceremónián készített, mondta.

Hank éppen befejezte a telefonálást, amikor bejött Mary Sullivan, és azt kérdezte, hogy beszélhetnének-e bizalmasan.

A nő becsukta maga mögött az ajtót, mély lélegzetet vett, hogy lecsillapodjon, és belekezdett. – Én vagyok a kiszivárogtató a kapitányságon – mondta. – Én súgtam Matt Higginsnek.

A JÓ HÍR az volt, hogy nem hallottam a nevemet a rádióban, miközben Monroe-ba igyekeztem, hogy találkozzam Sharon Arroyo nővérével. Ha szétkürtölik, hogy körözött szökevény vagyok, sokkal bajosabb lett volna autóznom. A csend jó jel volt.

Monroe egész belvárosa elfért egyetlen háztömbben, és az Arroyo Ingatlanközvetítő annak is a közepén működött. Nem láttam szokatlan ténykedést a környéken; ami azt illeti, semmilyen ténykedést nem láttam. Jobb híján azt

feltételeztem, hogy Monroe már csak ilyen, úgyhogy leparkoltam a kocsimmal, és bementem.

Az iroda nagyon kicsi volt: az Arroyo Ingatlanközvetítő vagy egyszemélyes vállalkozásként működött, vagy az összes alkalmazott egyetlen íróasztalon osztozott. Az asztalnál ülő mosolygós nő a megszólalásig hasonlított Sharon Arroyóra.

– Robbins rendőrfőnök?

– Szóval ikrek – mondtam.

Nevetett. – Hát észrevette.

Azonnal a lényegre tértem, és megmutattam neki Richie Drazen fotóját. – Felismeri ezt a férfit?

Nem ismerte fel, és ezt közölte is velem.

Az iroda falán volt egy térkép a térségről, megmutattam neki, melyik környékre sikerült leszűkítenünk a keresést a nővére segítségével. – Valahol itt próbálok megtalálni egy kis házat. Elképzelhető, hogy lakatlan.

– Akkor erre a részre tippelnék, a tó partján.

– Miért?

– Nos, a környéken lakók többsége csak nyáron használja az ingatlant. Ők hetekkel ezelőtt hazautaztak. Aztán van néhány, amelyekre a bankok rátették a kezüket bedőlt hiteltartozás miatt.

– Hány ingatlanról beszélünk?

– Egy tucat, maximum tizenöt ilyen lehet.

– Meg tudja mutatni a pontos elhelyezkedésüket?

– Csak amennyiben megjelentek a piaci forgalomban az utóbbi tíz év során. Nem hiszem, hogy régebbre vissza tudnék menni az adatbázisunkban.

– És esetleg a jelenlegi tulajdonosok nevét is meg tudjuk nézni?

Bólintott. – Nem probléma. Két percet kérek.

Hálálkodni kezdtem, ő pedig az íróasztalához ment, és munkához látott a számítógépen. Kisvártatva felpillantott rám a monitor mögül. – Elnézést, Robbins rendőrfőnök… nem azt mondta, hogy Jake a keresztneve?

– De igen.

– És Wiltonban lakik?

– Igen – mondtam újra. Attól féltem, hogy egy internetes hírportált néz, és a körözésemet olvasgatja.

De nem erről volt szó. – Ez furcsa – szólalt meg. – Az egyik ingatlan tulajdonosaként ön van feltüntetve.

DÖBBENETES volt megtudnom, hogy Monroe-ban ingatlan van a nevemen, viszont végül is nem lepett meg. Úgy játszottak velem, mint valami sakkfigurával, és a játszma szövevényessége ámulatba ejtett.

Ide csalogattak ebbe a városkába, ehhez az üresen álló kis házhoz, szinte külön térképet rajzoltak számomra, hogy idetaláljak. Katie nyilván ott lesz a házban, és amikor végeznek vele, akkor bizonyára úgy látszik majd, mintha én tettem volna.

Nyilván engem is meg akarnak ölni, gyilkosság-öngyilkosságként állítva be a történteket. A tény, hogy

minderre az én ingatlanomban került sor, még hihetőbbé teszi majd a kiforralt tervet: nem lesz épelméjű ember, aki megkérdőjelezné a bűnösségemet.

Két dologból tudtam előnyt kovácsolni, és mindkettőt a legteljesebb mértékben ki kellett aknáznom.

Először is: az ellenfeleimnek fogalmuk sincs, hogy rájöttem, az én nevemen van a ház. Arra számítanak, hogy egyik ingatlant a másik után vizsgálom át a környéken, hiszen nem tudom, melyiket keresem. Ők pedig ott várnak rám, és meglepnek majd.

A másik előny még elemibb hatású volt. Mike Hutner elküldte a telefonomra Randall Dempsey fényképét, és a fotó megerősítette azt, amit már amúgy is gyanítottam. Randall Dempsey és Jimmy Osborne ugyanaz a személy volt, úgyhogy pontosan tudtam, ki vár majd rám a kunyhóban. Egyedül akkor alakulhatna máshogy a helyzet, amennyiben Hank őrizetbe vette volna a férfit, de úgy tippeltem, arról már lekéstünk.

Ki kellett agyalnom egy tervet, és gyorsan meg is tettem.

Bejelentkeztem egy kis autós motelbe, ahol különálló házikókban lehetett megszállni. Észrevettem, hogy alig van térerő a mobiltelefonomhoz, de a recepciós megnyugtatott, hogy minden házikóhoz saját vonalas telefon is tartozik.

Elsőként Matt Higginsszel beszéltem. A szerkesztőség telefonközpontján keresztül hívtam fel, és hallottam, hogy a központosnak elakad a lélegzete, amikor közöltem: Jake Robbins vagyok.

– Maga az, Jake? – hitetlenkedett Matt, amikor felvette a telefont.

– Ha hiszi, ha nem – mondtam.

– Mit tehetek magáért?

– Jelen lehet, amikor kiszabadítom Katie-t.

– Maga tudja, hogy hol van Katie?

– Igen, tudom. Egy kis házban tartják fogva, és kiszabadítom.

– Jake… ugye tudja, hogy letartóztatási parancsot adtak ki maga ellen?

– Igen. Valaki kezdettől fogva tőrbe akar csalni, és ezért telefonálok most. Azt akarom, hogy maga is ott legyen, amikor megtörténik. Azt akarom, hogy tanúja legyen annak, ami végbemegy. Erőszakos cselekményekre kerülhet sor, amelyekért engem tehetnének felelőssé. Majd személyesen elmagyarázom a részleteket, amikor találkozunk.

– Találkozni akar velem? – kérdezte.

– Ha nem magával, akkor egy másik újságíróval, aki hajlandó lecsapni élete nagy lehetőségére.

– Hol van most?

– Először állapodjunk meg az alapszabályokban – mondtam. – Esküdjön meg, hogy egyedül jön.

– Esküszöm.

– Továbbá meg kell ígérnie, hogy szépítések és túldramatizálás nélkül, pontosan úgy ír meg mindent, ahogy volt.

– Ez csak természetes.

– És meg kell esküdnie, hogy nem mozdul onnan, ahová állítom, és nem jön be a házba, amíg erre nem kap tőlem engedélyt. Erőszak alkalmazására kerülhet sor, és nem akarom, hogy egy újságíró halála terhelje a lelkiismeretemet. Tehát hajlandó megesküdni, hogy nyugton marad?

– Egyértelmű. Nem golyófogónak szerződtem az újsághoz.

– Nagyszerű.

Útba igazítottam a motelhez, hogy másfél óra múlva ott találkozunk.

Ezután Hanket hívtam fel, aki közölte, hogy Jimmy Osborne eltűnt. Zaklatottnak hallatszott, amiért csalódást okozott. Emiatt ne fájjon a feje, nyugtattam meg.

Mielőtt befejeztük a beszélgetést, így szólt: – Jake, Mary elismerte, hogy információkat adott ki Mattnek.

– Miért éppen most állt elő ezzel?

– Azt mondta, nem hagyta nyugodni a lelkiismerete. Ki akar lépni a kapitányság állományából, és leköltözni a nővéréhez Észak-Karolinába.

– Valószínűleg így jártunk a legjobban – mondtam.

– Azt mondta, csak olyasmit adott tovább Mattnek, amit nem tartott fontosnak, és Katie telefonüzenetéről ő is csak az újságból értesült.

Ezt örömmel hallottam; a mozaik darabkái a helyükre kerültek. Bontottam a vonalat. Már csak egy hívás volt hátra, de ez a harmadik beszélgetés volt a legfontosabb. Ám előbb még el kellett intéznem valamit.

Autóba ültem, és kimentem arra a környékre, ahol az a kis ház állt, amiről azt sem tudtam, hogy az enyém. Nem közelítettem meg, mert nem akartam felfedni a jelenlétemet. Csak nézelődtem, terepszemlét tartottam.

Az volt, amire számítottam, vagyis a házat megközelíteni és elhagyni is ugyanazon a földúton lehetett. Ez tökéletes volt Katie elrablója szempontjából. Ha figyelt, mint ahogy tudtam, hogy figyelni fog, jó előre tudomást szerez majd az érkezésemről.

A helyzet azonban az én szempontomból is tökéletes volt, ugyanis Dempsey/Osborne mindenre számított, csak nyílt küzdelemre nem.

Visszamentem a motelszobámba, hogy megvárjam Mattet, és elintézzem a harmadik telefonhívást.

ÖT PERCBE telt, mire Bennett ügynököt sikerült elérnem. A központosnak azt mondtam, hogy „kedvenc kisvárosi rendőrfőnöke" keresi – attól tartottam ugyanis, hogy a nevem elhangzása esetén azonnal nekilátnak a hívás lenyomozásának. Nem mintha érdekelt volna, hogy megtudják, hol vagyok. Csak nem akartam, hogy túl hamar érjenek oda.

Amikor Bennett végre felvette a telefont, nagyon hivatalos volt a hangja.

– Azonosítsa magát – mondta.

– Jake Robbins, szökésben lévő körözött személy.

– Lám-lám, kik nem telefonálnak. Tudja, Jake, azzal, hogy így meglépett, egyre nehezebb hinnem az ártatlanságában.

– Hagyja ezt a rossz szöveget. Nincs sok időnk – mondtam.

– Magáé a szó.

– Azt akarom, hogy vegyen maga mellé néhány ügynököt, és találkozzunk egy előre megbeszélt helyen.

– Miért? – kérdezte.

– Ha úgy jön ki, fegyveres akció, ha meg úgy, akkor csak takarítás. Majd meglátjuk, hogyan alakul.

– Jake, maga nem rendelkezhet szövetségi erőforrások bevetéséről.

– Át fogom adni maguknak Katie-t és a férfit is, aki elrabolta.

– A hivatalos álláspont szerint Katie Sanfordot maga rabolta el.

Nem értem rá vitatkozni. – Rendben, akkor feladom magam, de értem kell jönniük.

– Vajon miért kételkedem ebben?

– A letartóztatáskor ellenállást fogok tanúsítani, hozzon erősítést.

– Több információra van szükségem – mondta.

– Mindjárt meg is kapja. De hosszú utat kell megtenniük, tehát csipkedjék magukat.

A folytatásban elmondtam, mit terveltem ki, de nem az egészet, csak részleteket. Azért nem világosítottam fel Bennettet az egész tervről, mert azzal egyelőre magam sem

voltam tisztában. Képlékeny volt a helyzet, és tudtam, sokat kell majd rögtönöznöm.

– Két óra múlva ott lehetünk – mondta Bennett.

– Nem jó. Másfél óra múlva kellenének. Tudnak szerezni egy helikoptert? – kérdeztem.

– Az Egyesült Államok különleges ügynökével beszél, Jake. Persze hogy tudunk szerezni helikoptert, ha éppen arra van szükségünk.

– Most arra van szükség. Bremingtonban működik egy kis repülőtér; telefonáljon oda, hogy autók várják magukat.

– Ki maga? Patton tábornok?

– Csak csinálja. Hőssé fogják avatni.

Mielőtt befejeztük a beszélgetést, Bennett arra kért, hogy azonosítsam a gyilkost. Amire én csak ennyit mondtam: – Évek óta halott.

– Drazen?

– Nem talált. Egy másik élőhalott.

Matt megérkezésére még várni kellett, de reméltem, hogy siet. Az időzítés szempontjából fontos lett volna elindítanunk a folyamatot, mielőtt Bennették megjelennek a színen, ellenkező esetben Katie-t még extra veszélynek kellene kitennünk.

A gondolattól, hogy Katie abban a házban van bezárva, egyre dühösebb lettem. Katie-t csaliként használták elrablói, és ezért súlyos árat fognak fizetni. De uralkodnom kellett az indulataimon. A düh nem segített volna abban, amit tennem kellett.

Matt a vártnál öt perccel korábban érkezett a motelhez. Az ablakon át figyeltem, ahogy a szobaszámokat ellenőrizve lassan körbehajt. Aztán észrevehette a kocsimat, mert beparkolt a mellette lévő helyre.

Kiszállt az autóból, és a szobám ajtaja felé indult. Ahogy közelebb ért, kinyitottam az ajtót, és kiszóltam neki: – Kerüljön beljebb.

Félszegen mosolyogva belépett. – Nem ehhez vagyok hozzászokva – magyarázta. – Írni valamiről és részt venni benne két különböző műfaj.

– Nem kérek magától mást, csak azt, hogy írjon erről. Ennyi az egész. A háttérben marad, és ha bármi hiba csúszna a számításba, azonnal elpucol onnan.

– Miért nem kér segítséget a hatóságoktól? – kérdezte.

– Azért, mert az elkövető engem állított be bűnbakként. És ha engem őrizetbe vesznek, soha nem szabadítjuk ki Katie-t.

– Vagyis így a legjobbak Katie esélyei? – kérdezte.

– Ezért vagyunk itt.

– Tudja, hogy ki tartja fogva Katie-t?

Bólintottam. – Igen. És nemsokára maga is megtudja. Készen áll?

– Azt hiszem.

Elővettem a pisztolyomat, és ellenőriztem a forgótárat, hogy töltve van-e. Matt leplezetlen meghökkenéssel bámult a pisztolyra. – Nekem nem kellene fegyver? – kérdezte. – Végszükség esetére.

Megráztam a fejemet. – Csak egy van. De ne aggódjon, nem lesz rá szüksége. A golyóstollán kívül másra nem lesz szüksége.

LEPARKOLTAM a kocsimat a fák között, nagyjából háromszáz méterre a háztól. A sűrű erdőtől nem láttuk a házat, úgyhogy bennünket sem láthattak a házból.

– Gyerünk – mondtam Mattnek, és kinyitottam az autó ajtaját.

– Szálljak ki? – kérdezte.

– Igen. Maga a házhoz félúton várakozik majd. Azt akarom, hogy húzódjon takarásba, de hallja meg, ha kiabálnék, hogy jöjjön be. Bár valószínűbb, hogy előbb fegyverdörgést fog hallani.

– És akkor mi a teendőm?

– A lövések után vár három percet. Ha addig nem szólok, hogy jöjjön be, akkor fusson el.

Tétova arcot vágott. – Legyen óvatos odabent.

– Hogyne.

Csendben baktattunk száz métert, aztán megálltam, és egy hatalmas sziklára mutattam a fák között. Matt bólintott, és a szikla mögé kuporodott.

Egyedül lopóztam tovább.

Az út hátralevő részét óvatosan, elővigyázatosan tettem meg, ahol lehetett, bokrok és fák fedezékébe húzódva. De csak a látszat kedvéért óvatoskodtam – nem volt olyan illúzióm, hogy bárkin sikeresen rajtaüthetnék. Viszont azt akartam, hogy úgy tűnjön, mintha ez volna a célom.

A kis ház látványa egy pillanatra felkavart. Nem azért, mert úgy nézett volna ki a ház. Hanem azért, mert tudtam, hogy Katie odabent van, és azt is tudtam, hogy én vagyok az egyetlen, aki elevenen kihozhatja onnan. Folytattam a settenkedést, és sikerült odaérnem a házhoz anélkül, hogy bárki megállított volna, vagy bármilyen aktivitást tapasztaltam volna.

A ház oldalához surrantam, hogy benézzek az ablakokon, amikor…

– Üdv, Jake. Éppen jókor érkezett, hogy segítségére siessen a bajba jutott hölgynek. Hiába, aki hős volt a háborúban, az hős békeidőben is. Most pedig dobja el a pisztolyt, vagy meghal, mielőtt sarkon fordulhatna. Dobja le a földre, és lépjen odébb mellőle.

Eldobtam a pisztolyt, és a hang forrása felé fordultam. Mint vártam, Jimmy Osborne volt az, valódi nevén Randall Dempsey, és pisztolyt szegezett rám. – Üdv, Randall – mondtam.

Láttam a meglepődést az arcán, miközben lehajolt a pisztolyomért, hogy zsebre tegye. – Maga tudta?

– Egyértelmű. Hol van Katie?

– Miből jött rá?

– Előbb Katie.

Gúnyos mosoly jelent meg az arcán, és a rám szegeződő pisztoly kissé feljebb emelkedett. – Azt hiszi, még mindig maga diktál, Jake Robbins?

– Azt hiszem, hogy egy helyiségben akar látni Katie-vel – mondtam.

Újabb mosoly. – Ezt eltalálta. – A ház bejárati ajtaja felé mutatott a pisztollyal. – Menjen előre. – Ahogy beléptünk, rám szólt, hogy forduljak jobbra. – És ott menjen le.

A felnyitott padlópanel alatt látni lehetett az alagsori lépcsőlejáró fokait. A lépcsőlejáró tövében vasajtó volt. Az ajtóban benne voltak a kulcsok.

– Nyissa ki – mondta Dempsey.

Elfordítottam a kulcsokat, kinyitottam az ajtót, és bementem.

A tekintetem azonnal rátalált Katie-re. Riadt volt és megkönnyebbült és elszánt. És gyönyörű.

– Jake! – kiáltotta, és odaszaladt hozzám, és átölelt. Miközben viszonoztam az ölelését, éreztem, hogy görcsösen megfeszülnek az izmai – meglátta ugyanis, hogy nem egyedül érkeztem.

– Milyen csodálatos pillanat – nevetett Randall Dempsey.

MATT semmi zajt nem hallott a házból, mióta Jake magára hagyta. Nem állt módjában kideríteni, mi történik odabent, és ezt a helyzetet egyáltalán nem találta kielégítőnek.

De azért a kapott utasításoknak megfelelően várakozott még néhány percig az őrhelyén. Nem hallott fegyverdörgést, sem kiabálást. Mintha megsüketült volna, akkora volt a csend.

Végül felkászálódott a szikla mögül, és a ház felé indult a fák között. Ahogy előtte Jake, ő is igyekezett kihasználni minden fedezéket, amit csak tudott, nehogy meglássák, ha netán mégis van valaki a közelben.

De senki sem volt a környéken, és a ház közelében sem tapasztalt hangoskodást vagy mozgást. Kiért a fák közül, megpillantotta a ház bejárati ajtaját. Nyitva volt.

BENNETT ÜGYNÖK aggódott. Mióta Jake és ő befejezték a telefonbeszélgetésüket, nem egészen mentek simán az események. Az FBI-ügynökök nem arról híresek, hogy helikopterekkel járnának, és legközelebb Portlandben sikerült találni egyet.

Ez meg is felelt volna, kivéve, hogy nem sokkal később Bennettet értesítették: felszállás után a pilóta hibákat észlelt a fedélzeti számítógép működésében, és visszatért a támaszpontra.

Azonnal előkészítettek és útnak indítottak egy másik gépet, de mire végül megérkezett, és Bennett és két ügynöktársa felszállhattak a fedélzetére, már tizenkét perces késésben voltak. Bennett arra kérte a pilótát, hogy az út során próbálja behozni a késést, de amikor a bremingtoni repülőtérhez közeledve az órájára pillantott, azt látta, hogy még mindig tíz perc lemaradásban vannak.

Jake Robbins több dolgot illetően is ködösen fogalmazott, egyvalamit azonban világosan megmondott: mikorra kellene odaérniük. És Jake csak akkor fog rájönni, hogy késnek, amikor majd nem jelennek meg az előre egyeztetett időpontban. És bár a teljes tervét nem tárta Bennett elé,

nagyon úgy hangzott, hogy a késésüktől dugába dőlhet minden.

A leszállópályához közeledve Bennett örömmel nyugtázta, milyen parányi a repülőtér. Mindössze egyetlen repülőgépet, egy Cessna 150-est látott – bőven maradt hely, hogy a helikopterrel leszálljanak a személyautók közelében, anélkül, hogy kárt tennének a kis gépben, akár a repülőtér tulajdonosában, Gerald Hinesban. A két személyautó percekkel korábban érkezett. A sofőrök tettre készen várakoztak a volán mögött, a motort sem állították le.

Bennett megpillantotta Geraldot a földön. Izgatottnak látta a férfit, nyilván nem mindennap száll le FBI-helikopter a repülőterén, gondolta, és nagyon remélte, hogy Gerald nem akadályozza őket a tüsténkedésével. Hivatalos fogadási ceremóniára most nincs idő.

Bennett nem is sejthette, hogy Gerald valójában csak azért drukkol, nehogy a helikopter a kifutópályára ereszkedjen le, mert nagyon jól tudta, hogy onnan Jake Robbins fog felszállni hamarosan a Cessnával háromórás szokásos repülésére.

Jake jó kuncsaft volt, a legjobb, aki csak a repülőtérre járt, és Gerald nem akarta, hogy bárki elrontsa az üzletét.

– AZ ÚRIEMBER neve Randall Dempsey, nem Jimmy Osborne – mondtam. Dempsey gyakorlatilag felkért, hogy magyarázzam el Katie-nek a helyzetet; úgy láttam, szórakoztatja, hogy mennyi mindenre rájöttem. Két dolog miatt álltam kötélnek. Először is, mert úgy gondoltam, Katie-

nek joga van tudni. Másodsorban viszont azért, hogy időt adjak Bennettnek és embereinek a megérkezésre, az pedig még húsz percig nem volt esedékes.

– Tudósító és újságíró volt Afganisztánban, egy tengerészgyalogos alegység fogadta örökbe. Ez az alegység keveredett tűzharcba, és őket próbáltuk kiszabadítani szorult helyzetükből. Többen kijutottak, az itt látható Dempsey viszont nem.

– Mert a sorsomra hagytak, maga rohadék. Megsebesültem. Segítségért kiabáltam. De magukat túlságosan lefoglalta, hogy a tengerészgyalogos cimboráikat mentsék.

– Azt sem tudtam, hogy maga ott van, amíg el nem húztuk onnan a csíkot – mondtam.

A kedélyes hozzáállásnak már rég nyoma sem volt, most Dempsey vonásai teljesen eltorzultak a dühtől. – *Nem tudta? Simán átgyalogolt a földön heverő testemen!* – Azután nyugodtabb hangon hozzátette: – Életről és halálról kellett döntenie, és én voltam az, akit inkább halálra szánt.

Elengedtem a fülem mellett a szavait, visszafordultam Katie felé. – A tálibok fogságba ejtették, folyamatosan a megölésével fenyegetőztek, és végül bejelentették, hogy megtörtént. De hazudtak, hiszen itt áll előttünk.

Dempsey felnevetett, de a nevetésében semmi kedélyes nem volt. – Négy éven át kínoztak. Földbe ásott lyukban tartottak, és ahányszor olyan kedvük volt, összevertek. És tudja, mit csináltak még? Fényképeket mutogattak magáról, ahogy Amerikában kitüntetik, hősként ünneplik. Ez tartott

életben: a maga iránti gyűlölet, meg elgondoltam, mit teszek magával, ha egyszer a kezem közé kerül.

– És hogyan sikerült megszöknie? – Beszéltetni akartam.

– Egyszerűen megfeledkeztek rólam. Az őrök nem jöttek többé a cellámhoz. Egyik nap nem zárták rám az ajtót, én meg kisétáltam. Később megtudtam, hogy jöttek az amerikaiak, és a tálibok feladták az állásaikat. Úgyhogy megléptem tőlük, és aztán az országból is sikerült kijutnom.

– Nem is fordult az amerikaiakhoz segítségért? – kérdeztem.

Ez megint nevetésre ingerelte. – Eleve ők, maguk, tehettek arról, hogy odakerültem egyáltalán. Ha akkor kiderül, hogy életben vagyok, most nehezebb volna bosszút állnom magán és az amerikaiakon is.

Hirtelen megszólalt egy vészcsengő a fejemben. – Ezt meg hogy érti? Mit akar csinálni?

Válasz helyett megfordult, és az ajtón belépő Mattre nézett.

Katie nagyon meglepődött a tudósító láttán. – Matt… – rebegte szemlátomást riadtan, hogy a munkatársa ilyen veszélyes helyzetbe keveredik.

Dempsey csak ennyit mondott: – Milyen szépen összejöttünk.

– Katie, ez Dempsey fia – szólaltam meg. – Fogalmam sincs, mi az igazi neve, de kétlem, hogy Mattnek hívnák. Legegyszerűbb, ha csak „Junior”-ként hivatkozunk rá.

– Öröm lesz végeznem magával – mondta nekem Matt. Aztán Katie felé fordult. – Sajnálom, hogy bele kellett vonnunk ebbe, Katie. De nem volt más választásunk.

Két dologra összpontosítottam: Mire gondolt Dempsey, amikor azt mondta, bosszút akar állni az amerikaiakon? És hol van Bennett?

Úgy döntöttem, az elsőt kiaknázva próbálok időt nyerni a másodikhoz.

– Miről beszélt, amikor azt mondta, hogy bosszút áll az amerikaiakon?

– Nem kell elmondanod neki – szólalt meg Matt.

– De bizony, el kell mondanom neki – mondta Dempsey. – Hadd legyenek még győzelmesebbek az utolsó másodpercei. – Odafordult hozzám. – Az a kocsi odakint tele van C3-as robbanóanyaggal. Amit át fogok rakni egy Cessna 152-és fedélzetére, hogy személyesen szállítsam ki a wiscasseti nukleáris hulladéktárolóhoz. Hoppá… azt mondtam, hogy kiszállítom? Nyelvbotlás volt. Az nem én leszek. Hanem maga. A repülőgép a maga nevén van, mint ahogy ez a ház is. Hősből az amerikai történelem legnagyobb gonosztevőjévé fog átváltozni.

– Azt beszéltük, ha minden ilyen flottul megy, a másik módon is csinálhatjuk – szólalt meg Matt.

– Hát nem csinálhatjuk – érkezett Dempsey válasza.

– Milyen másik módon? – makacskodott Katie.

– Junior meg akar ölni téged a pisztolyommal a házamban, hogy aztán úgy állítsa be, mintha a gyilkosság után magammal is végeztem volna. Az apja is itt végezne

velünk, de a holttestemet elásná valahol, hogy úgy tűnjék, mintha a testem megsemmisült volna a wiscasseti robbanásban.

Katie szörnyülködve hallgatta a szavaimat, én viszont nem értem rá ilyesmin aggodalmaskodni. Beszélnem kellett, beszéltetni Dempsey-éket, amíg Bennett meg nem érkezik. És ami még sokkal fontosabb: visszatartani valahogy Dempsey-t.

Aki vészjóslón rám mosolygott, és így szólt: – Látom, úgy hal meg, hogy minden kérdésére tudja a választ. – Aztán odaadta a pisztolyomat Mattnek. – Kövesd a tervet – mondta, és távozott.

Füleltem, hátha hallok valamit fentről, valami jelét annak, hogy Bennett megérkezett, és útját állhatja Dempsey-nek. De nem hallottam semmit.

Az FBI-ügynök késni fog, ha befut egyáltalán.

GERALD úgy döntött, odaballag a helikopterhez, amikor a pilóta letette a gépet. Így üdvözölheti őket, és ha bármire szükségük volna, felajánlhatja a segítségét. Csakhogy ráérős kikászálódás helyett az érkezők, a pilóta kivételével, mind kiszökkentek a gépből, és a várakozó autók felé iramodtak. Gerald bármit megadott volna, hogy megtudja, hová mennek, és még az is eszébe jutott, hogy esetleg távolról követi őket.

De nem hagyhatta el a repülőteret, hiszen jött Jake Robbins. Úgyhogy Gerald maradt a szolgálati helyén.

Átfutott az agyán, hogy szóba elegyedhetne a pilótával, de aztán meggondolta magát.

Tíz perccel később megjelent az általa Jake-ként ismert férfi. Dempsey találkozott az ellenkező irányba tartó szövetségi nyomozók autóival, és egy pillanatra aggodalom fogta el, hogy esetleg rendőrök, és a monroe-i házhoz igyekeznek. De aztán megkönnyebbült. Ha így volna is, mire odaérnének, Matt végez azzal, amit meg kell tennie.

– Hogy s mint, Gerald? – kérdezte Dempsey, ahogy lefékezett.

– Prímán, Jake, prímán. Izgalmas nap ez a mai.

– Ezt hogy érti?

– Hát ott az a helikopter – intett Gerald.

– Igen, én is annak nézem. Kik jöttek vele?

Gerald el akarta mondani neki, de aztán arra jutott, lehet, hogy a helikopter utasai titkos bevetésre érkeztek, és könnyen megütheti a bokáját, ha pletykálkodik.

– Nem tudom – mondta. – Gondolom, üzletemberek.

Dempsey és Gerald bementek elintézni a papírmunkát. Mint mindig, Dempsey ezúttal is Jake Robbins nevében bérelte ki a kisrepülőgépet.

Gerald pedig, mint mindig, amikor az adminisztrációval végeztek, most is azt mondta: – A madárka alig várja, hogy repülhessen. Balesetmentes repülést odafent, aztán itt találkozunk.

Dempsey erre nem szólt semmit, csak az ajtó felé tartó Gerald háta mögé lépett, és a nyakára fonta a karját. Dempsey ereje teljében lévő férfi volt, amit Geraldról

egyáltalán nem lehetett elmondani. Mindössze némi ellenállást tanúsított, és azt sem sokáig.

Dempsey ezután sem lazított a fojtó fogáson. Gerald már negyvenöt másodperce halott volt, de biztosra akart menni. Nem engedhette meg, hogy Gerald esetleg mégis életben maradjon, és az igazi Jake Robbinstól eltérő személyként azonosítsa.

Gerald csendesen halt meg, és a terv is ez volt. Ha teheti, Dempsey inkább lelövi a férfit, de az bonyodalmat okozott volna. Jake pisztolya nem állt rendelkezésre, ugyanis annak a házban kellett maradnia, hogy legyen, ami Jake-et Katie halálához köti. Gyanús mozzanatot jelentett volna, ha Jake más pisztolyt használ Katie megöléséhez, és másikat Geraldéhoz.

A fegyverdörrenés amúgy sem hiányzott. Mivel a gyilkosság néma csendben ment végbe, a helikopterpilóta semmit sem hallott az egészből.

Csakhogy a pilóta akkor is ott lesz, amikor Dempsey átrakodja a repülőre a robbanóanyagot. Végül Dempsey úgy ítélte meg, hogy a helikopter elég messze van a Cessnától, felesleges kockázat volna megölni a pilótát.

Odahajtott az autójával a repülőgéphez, és a gép túloldalán parkolt le, hogy a pilóta ne láthassa, amint ügyködik.

Aztán nekilátott, hogy átrakja a robbanóanyagot a repülőgépre. Majdnem fél órába telt a munka, és teljesen kimerült és leizzadt, mire végzett. Aztán bemászott a pilótafülkébe, és beindította a motort.

SEMMIT sem tehettem, hogy Dempsey-t visszatartsam: pisztoly volt nála, és simán golyót eresztett volna Katie-be vagy belém. Abban reménykedtem még, hogy befut Bennett, és feltartóztatja, de ez szemlátomást nem történt meg.

Úgyhogy nem maradt más, mint hogy Matt-tel zöld ágra vergődjek valahogy. Biztosra vettem, hogy vele megbirkózom.

Odafordultam Katie-hez. – Ki kell jutnunk innen.

Katie a pisztolyomat ránk szegező Mattre pillantott, aztán vissza rám. Úgy láttam, nem osztozik a magabiztosságomban.

– Hogyan akarja csinálni a dolgot, Matt? Megadja magát, vagy kénytelen leszek eltángálni a hitvány testét? – szólaltam meg.

– Még egy szót szól, és golyót eresztek Katie-be.

– Maga ennyire ostoba? Ha tudtam, hogy meg akarnak ölni majd a saját pisztolyommal, gondolja, vaktöltényen kívül más is van a tárban?

Egy pillanatra zavarodott arcot vágott, de gyorsan visszanyerte önuralmát. – Nos, mindjárt kiderül, nem igaz? Bocs, Katie. – Azzal Katie-re emelte a pisztolyt, és tüzelt. Hangos dörrenés hallatszott, és Katie összerándult félelmében, amit sajnálattal láttam, és amit Matten szándékoztam megtorolni.

Természetesen semmi más nem történt, hiszen előrelátó módon tényleg vaktöltényekre cseréltem az éles lőszereket a pisztolyomban.

– Jól vagy? – kérdeztem Katie-től.

Reszketeg hangon, de kipréselt magából egy „igen”-t. Ekkor Matt felé fordultam, aki még mindig álmélkodva bámult a pisztolyra.

– Most legénykedjen, Junior.

Hozzám vágta a pisztolyt, és a bal felkaromon talált el. Piszkosul fájt, de emiatt ráértem később aggódni. Ezután nekem rontott, de emiatt végképp nem aggódtam. Az emberi test tíz egyszerű és hatékony fegyvert foglal magában: két könyököt, két lábfejet, két térdet, egy homlokot és egy agyat. Úgy számoltam, ebből mindössze kettőre lesz szükségem, illetve háromra, az agyat is beleértve.

Kirúgtam magam elé, előre és fel, ahogyan a felszabadító rúgást végző amerikaifocisták céloznak a labdába.

Csak labda helyett én emberi lágyékba trafáltam bele, Matt pedig a mérhetetlen fájdalom döbbenetével reagált. A rúgástól kiegyenesedett, amikor azonban az agya feldolgozta, hogy honnan ered a fájdalom, akkor kétrét görnyedt.

Az előregörnyedésben a jobb könyököm akasztotta meg – az ütéssel a bal halántékára céloztam, és a mozdulat a leginkább a jégkorongozók szabálytalanságát idézte. Matt magatehetetlenül rogyott a földre.

Ekkor rontott a helyiségbe Bennett és két másik ügynök.

– Hol a fenében voltak eddig? – kérdeztem.

– Késett a járatunk. Ez itt a rosszfiú?

– Az egyik a kettőből – mondta Katie.

– Induljunk. Igyekeznünk kell – szólaltam meg.

Bennett odafordult az egyik ügynökhöz. – Itt maradsz, ha netán felébredne. – Azután hozzám szólt: – Hová megyünk?

– Útközben elmondom. – Máris az ajtó felé igyekeztem.

– Én ne maradjak itt? – kérdezte Katie.

– Isten őrizz. Még egyszer nem téveszthetlek szem elől. – Kézen fogtam, és magam után vonszoltam.

Mind a négyen beugrottunk Bennett kocsijába; a sofőr a volán mögött várt ránk. Az ő nevét nem sikerült megtudnom, a másik ügynököt viszont „Mitch”-ként emlegette Bennett.

Bennett az anyósülésen utazott, Katie, Mitch és én hátul. Miután közöltem a sofőrrel, hogy visszamegyünk a helikopterhez, és hogy minden a sebességen múlik, Bennett megkért, hogy mondjam el, mi ez az egész.

– Ne hagyjon ki semmit – tette hozzá.

Meséltem neki Dempsey-ről, hogy bele akar irányítani egy robbanóanyaggal megrakott kisrepülőgépet a wiscasseti atomtemető tartályaiba.

– A hulladéktároló falai fognak leomlani – magyaráztam, visszautalva a kapszulában talált utolsó, vészjósló előrejelzésre.

– Vagyis öngyilkos bevetésre indult a fickó? – kérdezte Bennett. – Gondolja, hogy sikerül odaérnünk, mielőtt felszáll?

– Abban sem vagyok biztos, hogy ugyanarról a repülőtérről indul egyáltalán. Bár itt a környéken ez az egyetlen repülőtér. És még a robbanóanyagot is be kell rakodnia a gépbe, úgyhogy akár oda is érhetünk időben.

– Volt ott egy Cessna 152-és, amikor leszálltunk – szólalt meg Mitch.

– Ismeri a repülőgépeket?

Mitch bólintott. – Igen.

– Hát reméljük, hogy még ott találjuk.

A KIFUTÓPÁLYÁN nem volt repülőgép, amikor megérkeztünk. A helikopter ott volt, de a pilóta az iroda mellett toporgott, és bőszen mobiltelefonált. Amikor meglátta a kocsinkat, odarohant hozzánk, mi pedig kiszálltunk az autóból.

– Egy halott férfi hever a padlón odabent – mondta. – Bementem, hogy ihatnék-e egy kávét, és…

Bennett félbeszakította. – Volt itt egy kisrepülőgép. Mikor szállt fel?

– Hat-hét perce.

Mitch felé fordultam. – Mennyi egy Cessna 152-és utazósebessége?

– Száz-százöt csomó.

A pilótára néztem. – És a helikopterünké?

– Százharmincöt. Százötven, ha nagyon nyomom neki.

– Akkor nyomja neki – mondta Bennett.

Beszálltunk a helikopterbe, közöltem a pilótával, Wiscasset az úti cél.

– És mit csinálunk, ha sikerül elcsípnünk a repülőgépet? – kérdezte Katie.

– Közöljük a pontos helyzetét a vadászgépekkel – mondtam.

Mire Bennett: – Milyen vadászgépek volnának azok?

– Amiket maga idekéret.

– Kizárólag az Egyesült Államok elnöke jogosult utasítani a légierő vadászgépeit, hogy lőjenek le egy repülőgépet az ország légterében.

– Akkor kezdjen telefonálni, és indítsa el a folyamatot. Ha azok a tartályok megsérülnek, és a nukleáris hulladék szétáramlik a természetes vizekben, Csernobil Disneyland lesz ahhoz képest, ahogy New England kinéz majd.

Bennett felhívta az FBI igazgatóját egy védett vonalon. Próbáltam odafigyelni, ahogy a hivatali bürokrácia útvesztőjében navigált, de gyorsan majdnem ugyanolyan frusztrált lettem, mint ő.

Olyasmiket mondott: – Mi az, hogy valakit nem lehet elérni! – aztán azt kiabálta: – Nem ér rá, a rohadt életbe! – Amikor nem bírtam tovább hallgatni, előrementem, hogy beszéljek a pilótával. – Előfordulhat, hogy utolérjük a gépet, de nem vesszük észre, mert nem azon a magasságon repül, mint mi? – kérdeztem.

A fejét rázta. – Kizárt dolog. Hipermodern radarunk van. Ha a pasas a környéken van, megtaláljuk.

Áttekintettük egy térképen a Wiscassethez vezető útvonalat. A pilóta nagyon rátermettnek látszott, de csodát tőle sem várhattunk. És amikor Bennett befejezte a

telefonálást, és megláttam, milyen savanyú arcot vág, volt egy olyan érzésem, hogy nem fogunk külső segítséget kapni.

– Hogy állunk? – kérdeztem.

– Minden szinten erős ellenállásba ütközik a tervünk.

– Mi a fenét elleneznek rajta?

– Lelőni egy amerikai repülőgépet az amerikai légtérben elég meredek húzás. Plusz ha hiszi, ha nem, vannak emberek, akik nem akarnak repülőgépeket lelőni egy gyilkosságért körözött fickó bemondása alapján. Főleg, ha az illető nem is látta a gépen az állítólagos robbanóanyag-rakományt, ráadásul azt állítja, hogy a gépet olyasvalaki vezeti, akiről úgy tudjuk, hogy évekkel ezelőtt meghalt.

– Hát jobb lesz, ha minél előbb döntenek, ugyanis kevesebb idejük van, mint gondolják – mondtam.

– Hogyhogy?

Előrevittem Bennettet, hogy megmutassam neki a térképen a helyet.

– Úgy gondoljuk, hogy Dempsey ezt az útvonalat követi. Ami viszont egy ponton túl már lakott terület fölött visz el. Ha a repülőgép ott zuhan le vagy robban fel, akkor nagy valószínűséggel a földön is áldozatokkal kell számolnunk.

– Hol volna a legalkalmasabb?

A térképre mutattam. – Ennél a tónál, Winthroptól keletre.

– És milyen messze vagyunk onnan?

A pilóta válaszolt: – Úgy negyvenöt percnyire.

Visszamentem hátúlra, és hallgattam, ahogy Bennett próbálja elérni, hogy jöjjön már végre valaki, bárki, és lője le

azt a nyavalyás repülőgépet. Valósággal könyörgött a telefonban, és az egész kezdett az idegeimre menni, úgyhogy inkább odamentem Katie-hez.

– Bocsánat, még meg sem kérdeztem, hogy érzed magad.

– Jól vagyok – mondta. – De be kell vallanom, hogy nagyon féltem.

– Sajnálom, hogy ilyesmiken kellett keresztülmenned.

– Ha nem rólad van szó, sokkal rosszabb lett volna.

– Ha nem rólam van szó, nem is került volna sor az egészre.

– Működhet a dolog? Fel fogjuk tudni tartóztatni azt a repülőgépet?

– Ha megtaláljuk, leszedjük az égről.

Katie hirtelen odahajolt hozzám, és megölelt, én pedig viszonoztam az ölelését. A legélvezetesebb dolog volt, amit egész nap csináltam.

– AZ VALÓSZÍNŰLEG ő lesz. – A pilóta hangját hallottuk.

Bennett éppen nem telefonált, mind a négyen a gép elejébe mentünk. Elnéztünk a távolba, de nem láttam semmit.

– Hol van? – kérdezte Bennett.

– Ne oda nézzenek – mondta a pilóta. – Hanem ide. – Kis fénypontra mutatott a radar képernyőjének felső szélénél. – Egyelőre nem lehet megmondani, hogy tényleg ő az, de az irány stimmel, és a magasság is.

– Milyen messze van előttünk? – kérdezte Mitch.

– Úgy gondolom, hogy harminc-negyven másodperc múlva már szabad szemmel is látnunk kellene.

Úgyhogy vártunk, és nagyjából úgy, ahogy a pilóta mondta, megpillantottuk a repülőgépet a távolban.

– Elég közel kell kerülnünk hozzá, hogy meggyőződhessünk róla, tényleg ő az – szólaltam meg.

– Olyan gyorsan repülök, ahogy csak lehet.

Egyenletesen fogyott a távolság. Mitch szemügyre vette távcsővel a repülőgépet, és végül kijelentette: – Biztos, hogy egy Cessna 152-es.

– Jön a légierő, hogy segítsen? – kérdeztem Bennett-től.

Vállat vont. – Fogalmam sincs. Nem rajtam múlik.

Bólintottam. – Akkor viszont a legrosszabbat kell feltételeznünk, mármint hogy nem jönnek, és akkor alig néhány lehetőségünk marad.

– Halljuk, mik azok – mondta Bennett.

– Egy, még közelebb repülünk hozzá, és felökleljük.

Ha létezik olyan, hogy négyszólamú kollektív felhördülés, akkor ez az volt. – Hol érzi magát, dodzsemben? – fakadt ki Bennett. – Az öngyilkosság volna.

Áttértem a kettes számú lehetőségre. – Lelőhetnénk Dempsey-t – mondtam, de még be sem fejeztem a mondatot, amikor már tudatosult bennem a megoldás buktatója. – De akkor a repülőgép előre meg nem határozott helyen zuhanna le, igaz, nem a reaktornál.

– Remélem, harmadik lehetőség is van, és az jobb, mint az első kettő – mondta Bennett.

– Megpróbálhatjuk szétlőni a Cessna propellereit. – A gépkarabélyok tárolójára mutattam a helikopter hátuljában. – Van maguk között esetleg mesterlövész?

Mitch Bennettre nézett, és ezzel leleplezte, úgyhogy Bennett kénytelen-kelletlen elismerte. – Az vagyok, de nincs felhatalmazásom, hogy lelőjem azt a repülőgépet.

– Nekem meg arra nincs felhatalmazásom, hogy tétlenül nézzem, amint valaki atomhulladékkal szennyezi be New Englandet – mondtam.

Ekkorra mind távcsövet szorongattunk a kezünkben, és ahogy közelebb értünk, Katie volt az első, aki hangot adott bizonyosságának. – Ő az, ezer százalékig biztos vagyok benne.

– Lát vadászgépeket a radaron? – kérdeztem a pilótától.

– Nem.

Hátramentem, és kivettem egy gépkarabélyt a tárolóból. – Ezt magának kell csinálnia – mondtam, és Bennett felé nyújtottam a fegyvert.

– Vegye észre, hogy amennyiben mégsem ő az, vagy tévedett a robbanóanyagot illetően, szándékos emberölésről és letöltendő börtönbüntetésről beszélünk.

– Ejtőernyő van rajta – jelentette Katie a távcsővel a szeme előtt.

– Két dolog mindig biztosra vehető – szögeztem le. – Senki nem mos le bérautót, és senki nem visel ejtőernyőt öngyilkos küldetéshez.

– Azokban a repülőgépekben fejlett robotpilóta-rendszerek működnek – szólalt meg Mitch. – Amikor elég

közel ér a célpontjához, a fickó beállíthatja úgy az automatikát, hogy a Cessna a hulladéktároló területén csapódjon a földhöz.

– És ez tényleg működhet?

– Abszolút, csak az a kérdés, hogy milyen közel van a célponthoz, amikor magára hagyja a gépet. Ha kicsit is elszámolja magát, a gép lakott területre fog zuhanni.

Bennettre néztem, aki nem adta jelét, hogy át akarná venni tőlem a gépkarabélyt. – Oké, csinálom én – sóhajtottam.

– Még mindig nem érti – mondta Bennett. – Nincs rá felhatalmazásunk, hogy lelőjük azt a repülőgépet.

– És arra van felhatalmazása, hogy engem lelőjön? – kérdeztem. – Mert egyedül így állíthat meg.

– Mikor érünk a tó fölé? – kérdeztem a pilótától.

– Nagyjából négy perc.

– Rendben. Vigyen a lehető legközelebb a Cessnához.

Fogtam a gépkarabélyt, kinyitottam az oldalablak felső paneljét, és a keretre támasztottam a fegyvert; a fele kint volt, a fele bent a gépben. Az irányzókon keresztül láttam, ahogy Dempsey feláll, és otthagyja a repülőgép kezelőszerveit, nyilván a kiugráshoz készülődött. Egészen közel voltunk egymáshoz, láttam, ahogy felénk pillant, és vigyorog.

Úgyhogy célba vettem a propellert, és lőttem. És elhibáztam.

Az egyik probléma mozgó helikopterből tüzelni mozgó repülőgépre, hogy amikor elvéti az ember, fogalma sincs,

merre tévedett. Nem porzik a lőtér, nem tudja, hogy jobbra kell korrigálni vagy balra.

Úgyhogy megint tüzeltem. És megint elhibáztam.

És – immár belátható távolságra – feltűnt a tó, és a távolság másodpercről másodpercre zsugorodott.

– Bennett, vegye át ezt a rohadt karabélyt!

Láttam rajta, hogy lázasan dolgozik az agya, latolgatja a lehetőségeket. A lehetséges kimenetek tág skálája ugyanúgy magában foglalta azt, hogy megmenti a világot, mint hogy börtönben tölti az élete fennmaradó részét.

– Vegye már el!

Végül csak rászánta magát; megmarkolta a feléje nyújtott fegyvert, és visszament az ablakhoz, hogy lőjön.

Én közben láttam, hogy Dempsey a repülőgép oldalajtaja felé indul.

Hirtelen előttünk volt a tó.

És Bennett tüzelt. És megint. És megint. A lövések egyike eltalálhatta a légcsavarokat, mert a Cessna gyorsan veszített a magasságából.

Dempsey-t nem láttam többé, de tudom, hogy nem jutott ki a gépből. És a vízbe csapódás előtti pillanatban a gépet hatalmas robbanás tűzcsóvája burkolta be – nem láttam még ehhez foghatót, pedig Afganisztánban nem kevés robbantást hajtottunk végre.

A nagy erejű lökéshullám telibe találta a helikoptert, és már azt hittem, csatlakozunk Dempsey-hez a tó mélyén. De a pilóta megőrizte uralmát a gép fölött, és néhány végtelenül

hosszúnak tűnő másodperccel később a rázkódás abbamaradt.

Bennett visszaadta a gépkarabélyt. – Szép lövés volt, Jake – mondta.

– Igen, le a kalappal – tódított Mitch.

Katie megölelt. – Szép lövés volt, szívem. Tudtam, hogy képes vagy rá.

Megint a hős szerepében találtam magam.

TIZENÖT ÓRÁVAL később hallgattam, ahogy Brian Williams arról áradozik, milyen nagyszerű ember vagyok. Tisztában vagyok vele, hogy sokan kiélvezték volna a pillanatot. Én sohasem élveztem hősi státuszomat, mégpedig azért nem, mert rengeteg kollégám volt, akik ugyanúgy rászolgáltak volna az elismerésre, de soha nem kapták meg. Ám ez most sokkal rosszabb volt: engem méltattak egy repülőgép lelövéséért, holott nem is én voltam.

A híradásban is megjelentem néhány másodpercre, és azt magyaráztam, hogy mindenki ezt tette volna a helyemben. Ami igaz is volt: egyetlenegy embert sem ismerek, aki ne nyomta volna Bennett kezébe a karabélyt, hogy lője már le azt a repülőgépet.

De beszéltem Bennett-tel, miután a felhajtásnak vége volt, és továbbra is ódzkodott attól, hogy kiderüljön: ő lőtte le a repülőgépet. Aztán nem sokkal később nyilvánvalóvá

vált, helyesen jártunk el, amikor üldözőbe vettük és lelőttük a kisrepülőgépet, és ismét felajánlottam Bennettnek, hogy cseréljünk, de továbbra sem volt rá hajlandó. Egyszer már elhárította magától a dicsőséget, nem hazudtolhatta meg önmagát.

Úgyhogy a rossz hír az, hogy továbbra is el kell viselnem a sajtó érdeklődését, aminek ékes példája az *NBC News* tudósítása, amelyet éppen néztem. A jó hír, hogy Katie Sanforddal néztem, a még jobb pedig az, hogy az ágyból néztük.

Az alvás és a szex között nem sok időnk maradt arra, hogy a történtekről beszélgessünk. Én nem hoztam szóba, mert úgy gondoltam, Katie esetleg a maga módján akarja feldolgozni az eseményeket. Ő meg azért nem hozta szóba, mert… Nos gőzöm sincs, hogy ő miért nem hozta szóba.

Katie figyelte, ahogy nézem a tudósítást, és megszólalt: – Téged feszélyez ez az egész. Nem hiszed el, hogy rászolgáltál az elismerésre.

– Úgy látom, hogy nemcsak szexistennő vagy, hanem még a gondolataimban is olvasol.

– Afganisztánban szerencsére nem voltam ott veled, tegnap viszont igen – mondta. – És nem érdekel, ki adta le azt a lövést. Hős vagy. Nélküled más világ venne körül bennünket. Amúgy honnan jöttél rá, hogy Dempsey a hunyó?

– Több árulkodó tényező volt. Először is ennek a teljes bosszúhadjáratnak a levezénylése egy halom pénzbe került. Például megvásárolták azt a házat, hogy a nevemre

írathassák, és téged fogva tarthassanak az alagsorban. Tudtam, hogy Dempsey családja sok pénzhez jutott a kormány elleni kártérítési perben. És akkor még ott volt Dempsey felesége, aki mostanra remélhetőleg a rendőrség vendégszeretetét élvezi.

– Dempsey-nek van felesége, aki szintén részt vett az egészben?

Bólintottam. – Egy Gail Hendricksként bemutatkozó nő felvette velem a kapcsolatot, és azt mondta, hogy ő Drazen menyasszonya, és nemrégiben látta Drazent. A tőle származó információ alapján jutottam el a házhoz, ahol téged fogva tartottak. Drazen nevével keltették fel az érdeklődésemet. A nő Dempsey felesége.

– Mikor tudtad meg teljes bizonyossággal, hogy Jimmy Osborne valójában Dempsey?

– Amikor összehasonlítottam a fényképeket. De igazság szerint nem számított, hogy ő az vagy nem. Valaki a házhoz akart csalogatni, én pedig oda akartam menni. Mert te ott voltál.

Elmosolyodott. – És nem tartod magad hősnek?

Az órámra pillantottam, szerettem volna témát váltani végre. – Nicsak, hogy repül az idő. Lassan ideje folytatnunk a hancúrozást.

– A világ összes ideje a miénk az ilyesmire – mondta. – Hogyan jöttél rá, hogy Matt is benne van a stikliben?

– Nem voltam benne biztos. De azt tudtam, hogy Dempsey-nek van egy fia, aki hasonló korú lehet, mint Matt. Plusz Matt bejáratos volt a kapitányság épületébe, úgyhogy

ellophatta a pisztolyt a bűnjelraktárból. De a banánhéj, amelyen elcsúszott, az volt, amikor megírta az újságban, hogy felhívtál a fogságból, és üzenetet hagytál a rögzítőmön. Erről egyedül Bennettnek beszéltem, ő pedig megesküdött rá, hogy tőlük nem szivárgott ki az információ. Ezenkívül viszont csak azok tudhattak a hívásról, akik a telefonálásra kényszerítettek.

– Vajon miért vállaltak ennyi vesződséget? Miért nem végeztek veled, és akkor megszabadultak volna tőled?

– Mert így egyszerre három céljukat valósíthatták volna meg. A terv eredményeként nemcsak meghaltam volna, de mindazok az értékek is lejáratódnak, amelyeket úgymond képviselek. Hősből minden idők legelvetemültebb gonosztevőjévé degradáltak volna. Közben Matt szupersztár tudósítóvá nőtte volna ki magát.

Egy időre elhallgattunk, kikapcsoltuk a tévét.

– Azt mondtad, rengeteg pénzbe került – szólalt meg Katie. Aztán kissé megremegett a hangja. – Azért is fizettek, hogy valaki megölje Rogert a börtönben?

– Meggyőződésem, hogy igen. Te mondtad, hogy Roger személyi anyagokat nézett át. Azt hiszem, rábukkanhatott valamire akár Jimmyvel, akár Matt-tel kapcsolatban, de valószínűleg fel sem fogta a jelentőségét.

Katie, tűnődőn: – És akkor is megtörtént volna mindez, ha nem nyitjuk ki idő előtt a kapszulát?

– A kapszula mindenképpen fel lett volna nyitva idő előtt – mondtam.

– Azon sem lepődnék meg, ha kiderülne: felrobbantották a gátat, hogy a környék víz alá kerüljön. De mindenképpen produkáltak volna valami okot az időkapszula felnyitására.

Katie bólintott, és közelebb fészkelődött hozzám. – Akkor most hogyan tovább, Jake?

– Hát legszívesebben ki sem bújnék az ágyból másfél évig. Utána még mindig ráérünk eldönteni, ki akarunk-e állni a világ elé.

Katie ezen elgondolkodott néhány másodpercre, aztán még közelebb fészkelődött. – Részemről rendben van – mondta.

David Rosenfelt

Számos bestsellerszerzővel ellentétben Dávid Rosenfelt nem úgy vágott neki az életnek, hogy író lesz belőle. „Könyörtelenül átlagos” gyermekkora volt. Szeretetteljes és megengedő szülei középső gyermekeként kellemes körülmények között nőtt fel két fiútestvérével a New Jersey állambeli Patersonban.

A gimnáziumot követően Rosenfelt a New York Universityn szerzett diplomát azzal a szándékkal, hogy a filmiparban próbál elhelyezkedni. Szerencséjére volt némi protekciója: a nagybátyja a United Artists filmstúdió igazgatójaként dolgozott. Rosenfelt hamar állást kapott a cégnél, és a TriStar Pictures marketingigazgatói pozíciójáig emelkedett a ranglétrán. Karrierjének erre a szakaszára így emlékszik vissza: – Bármerre nézek, csupa olyan filmet látok, ami az én közreműködésemmel fuccsolt be, ugyanis minden *Rambo és Rocky* jellegű alkotásra számtalan dugába dőlt kísérlet jut.

Néhány évvel ezelőtt Rosenfelt úgy döntött, hogy ideje változtatni, és feladta TriStarnál betöltött pozícióját. Ezt követően több filmes forgatókönyvet is írt és eladott, ám ezek egyikéből sem lett mozifilm.

Egyik nap, miközben arra várt, hogy visszaérkezzen egy forgatókönyve, úgy döntött, azzal üti el az időt, hogy belekezd egy regény megírásába. Ötven oldallal el is készült, és megmutatta a feleségének. Aztán visszaérkezett a forgatókönyv, és Rosenfelt félre akarta tenni a regényt, hogy a CBS-féle anyagon

dolgozzon tovább, de a felesége közölte vele, hogy nagyon tetszik neki a regény, úgyhogy Rosenfelt inkább befejezte, elküldte egy kiadónak, ahol rögtön a folytatásokra is szerződést ajánlottak neki. Az egész ötven nap alatt történt, ami példa nélküli a könyvkiadásban.

Ez a regény volt az *Open and Shut,* az első kötet Rosenfelt „Andy Carpenter" sorozatából. – Előnyömre szólt, hogy már volt ügynököm a filmes munkálatokhoz- magyarázza Rosenfelt. – Szerencsémre, ugyanis az íróságról nem sok fogalmam volt… még azt sem tudtam, hogy „krimi"-t írtam. Azt hittem, tárgyalótermi dráma, amikor azonban eladták a Mysterious Pressnek, rá kellett jönnöm, hogy krimi, azaz ahogy angolul mondjuk: „mystery".

Amellett, hogy többnyire „Andy Carpenter"- regényeken dolgozik, időről időre Rosenfelt olyan történetekkel is előáll, mint a *Figyelmeztetés nélkül.* Szívesen dolgozik a sorozaton kívüli kötetekkel, de elismeri, hogy a Carpenter-sztorikat könnyebb megírnia, mivel a „szóló" regények esetében mindent az alapoktól kell kezdenie.

FIGYELMEZTETÉS NÉLKÜL

Without Warning © 2014 Tara Productions, Inc.

Kiadta a St. Martin's Press, LLC

Fordította Uram Tamás

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének másolása vagy újraközlése tilos.

A Reader's Digest embléma a Reader's Digest Association, Inc., White Plains, New York, USA védjegye.

3010106-2015/06